Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XVII. évfolyam 31. szám. 1961. augusztus 3

ZSÁKUTCA
Itt jártam! Megjártam.. 1953–60 Eisenhower
Kennedy
USA
erdei

Erdei Sándor rajza

Az előd nyomában

RENDÍTHETETLEN ÖNTUDAT

A művezető végigmérte az új munkaerőt, és szó nélkül dolgozni küldte volna, de az meglepetésre megszólalt:

— Egy pillanat... Szeretnék néhány szót szólni önhöz. Mindenekelőtt megnyugtatni, hogy én mindenkor szigorú, de igazságos vagyok a főnökeimmel szemben.

A művezetőnek leesett az álla, úgy hallgatta ezt az új esztergályost, akinek hangjából valóságos harangjátékként csengett ki az emberi méltóság:

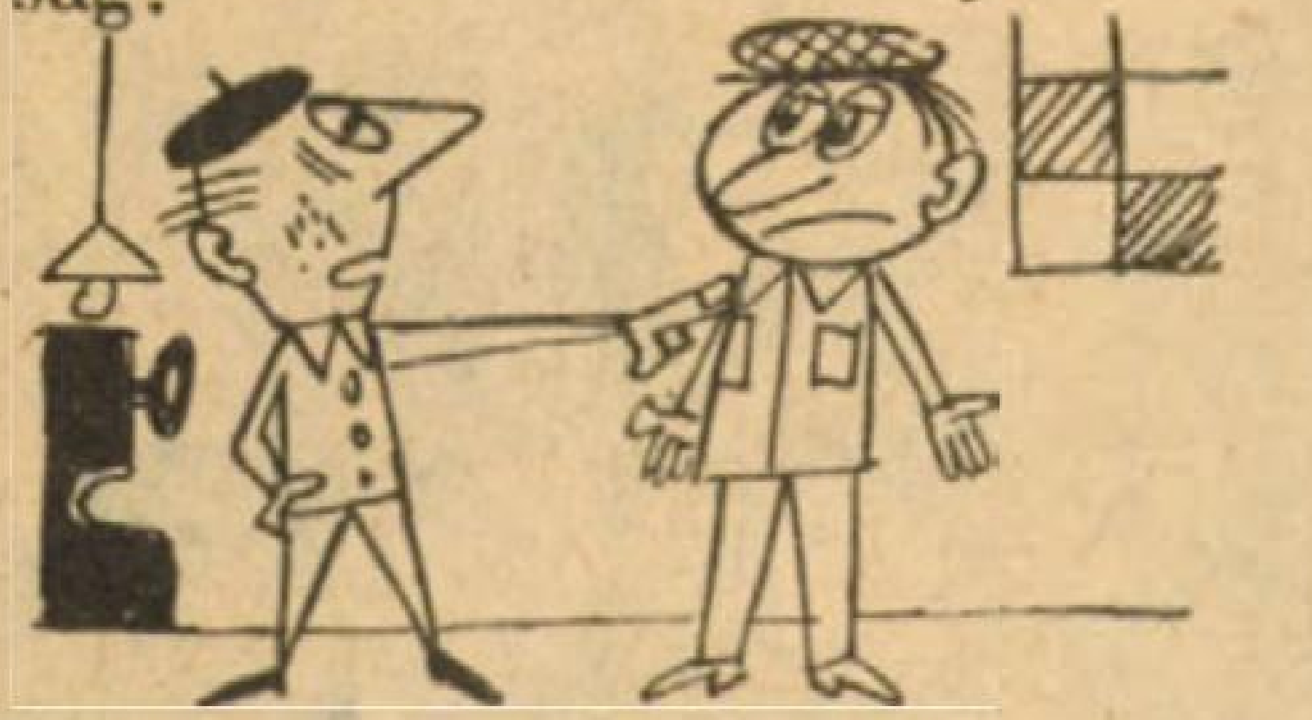

— Szigorú, de igazságos. Ez azt jelenti, hogy sohasem fogok meghunyászkodni, pláne hízelegni, csak úgy, mint a régi munkahelyemen tettem. Szigorú, de igazságos vagyok, ez azt is jelenti természetesen, hogy soha nem szoktam főnökeimet megbírálni, ha csak erre okot nem adnak...

A művezető kivörösödött a dühtől, majd elfehéredett az ijedtségtől, úgyhogy e vegyes érzelmek végül is körülbelül normális bőrszínt kevertek ki arcán. Így még nem beszélt vele beosztottja! Mi lappang emögött?

Az új munkaerő higgadt hangon folytatta bemutatkozását:

— Ön művezetőként, én egyszerű szakmunkásként dolgozom ennél a vállalatnál. De mindketten emberek vagyunk! Ha erről egy pillanatra sem feledkezik el, meg fogjuk egymást érteni.

Barátságosan kezet nyújtott felettesének, majd munkát kért.

A művezető reszkető hüvelykujjal mutatott egy halom megmunkálandó anyagra, s az új esztergályos azonnal nagy szakértelemmel dologhoz látott.

Főnöke kis ideig nézte, majd felzaklatott idegeit megnyugtatandó, egy cigarettát dugott a szájába. A műhely túlsó végéből abban a pillanatban rohanni kezdett felé egy csoportvezető, kezében zörgő gyufásskatulyával. Ettől a látványtól máris kezdett visszatérni lelki egyensúlya. Mégsem akárki ő ebben az üzemben!

A láng fölé hajolt, mélyet szippantott, majd barátságosan biccentve köszönte meg a figyelmességet. Ekkor lépett hozzá az új munkaerő:

— Csodálkozva látom, hogy rágyújt ebben a helyiségben, holott több feltűnő helyen lóg a tábla: Dohányozni tilos!... Ez mindenkire egyaránt vonatkozik!...

A művezető gyűrött homlokkal ment be kis üvegkuckójába, és telefonált a személyzeti osztályra.

— Jenőkém, ha valakit a minisztérium protezsál, miért nem mondjátok meg nekem is?

A drót túlsó végén nagyon csodálkoztak.

— Nem?! — lepődött meg erre ő még jobban. — Senki sem protezsálta? Egyszerűen csak kiközvetítették?

Hát akkor hogy merészel ez az alak vele szemben ilyen öntudatos lenni?!

Letette a kagylót, kilépett fülkéjéből, és ismét megtalált hangján rákiáltott az új munkásra:

— Még csak itt tart? Mozogjon egy kicsit, hé! Hogy az ördög vinné el a kényelmes fajtáját... Mi a nyavalyát, képzel, gyermekjátszótér ez itt?

Az új esztergályos minden indulat nélkül válaszolt:

— Kérem, művezető szaktárs, önnek természetesen joga van bennünket a termelékenység fokozására ösztönözni, de nem ezen a hangon. Nagyon kérem, ez többé ne ismétlődjék!

És nagy igyekezettel munkához látott. A magára talált főnök azonban hozzálépett, s paprikavörösen megfogta a karját:

— Itt én vagyok a főnök, megértette?! — kiabált. — És ha magának valami nem tetszik itt, le is út, fel is út!

— Megértettem — felelte a munkás. — Éppen ezért, úgy látom, elválnak útjaink. Már most, a próbaidő első napján kiderült, ez a gyár, mint munkaadó, sajnos, nem felel meg nekem. Próbáljanak talán mással szerencsét.

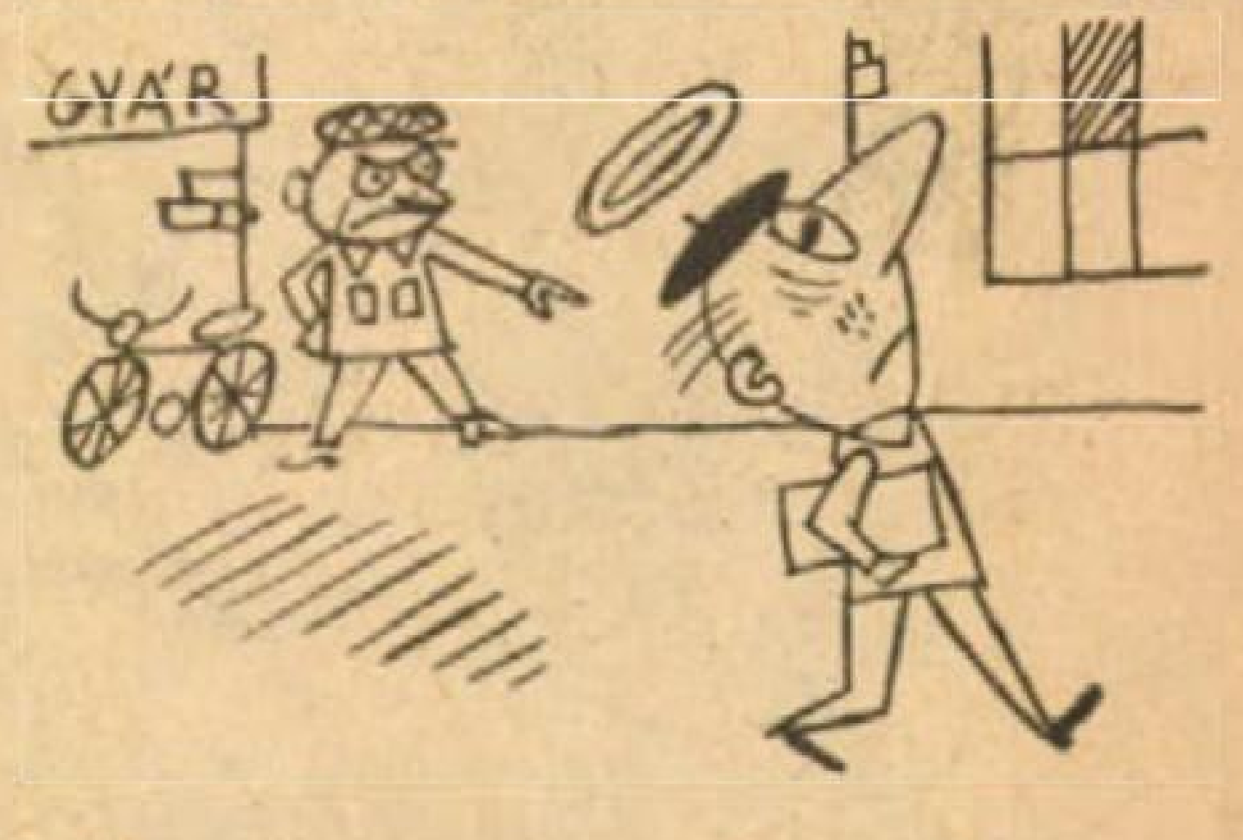

És igaza megnyugtató tudatában, öntudatos léptekkel kilépett a vállalattól.

Dunai Ferenc

Elkényeztetett kislány

Szegő Gizi rajza

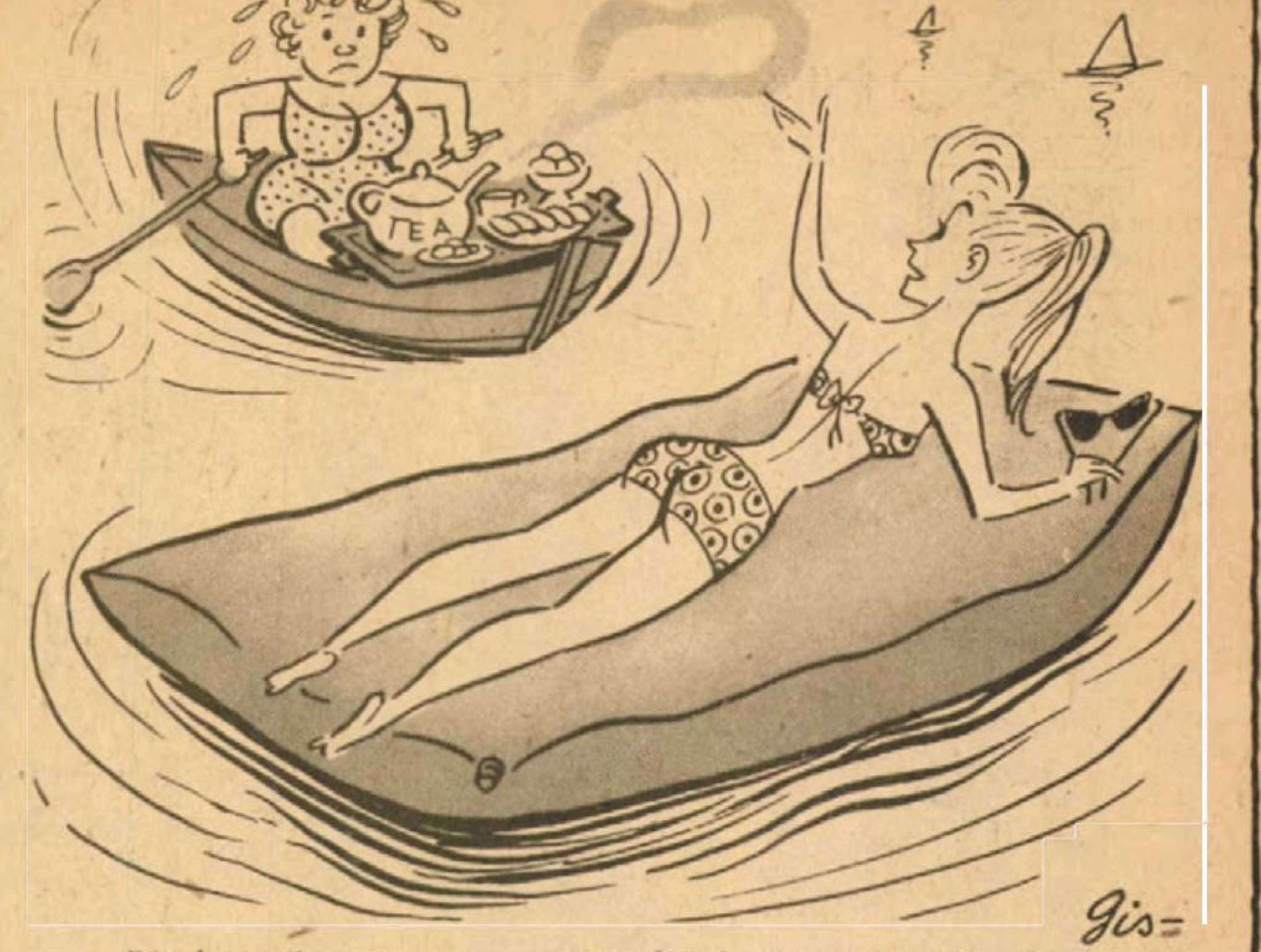

– Jó, hogy jössz, anyu, a reggelivel, már majd kiesik a gyomrom az éhségtől!

Egy labdarúgó formaváltozása

Szepes Béla rajza

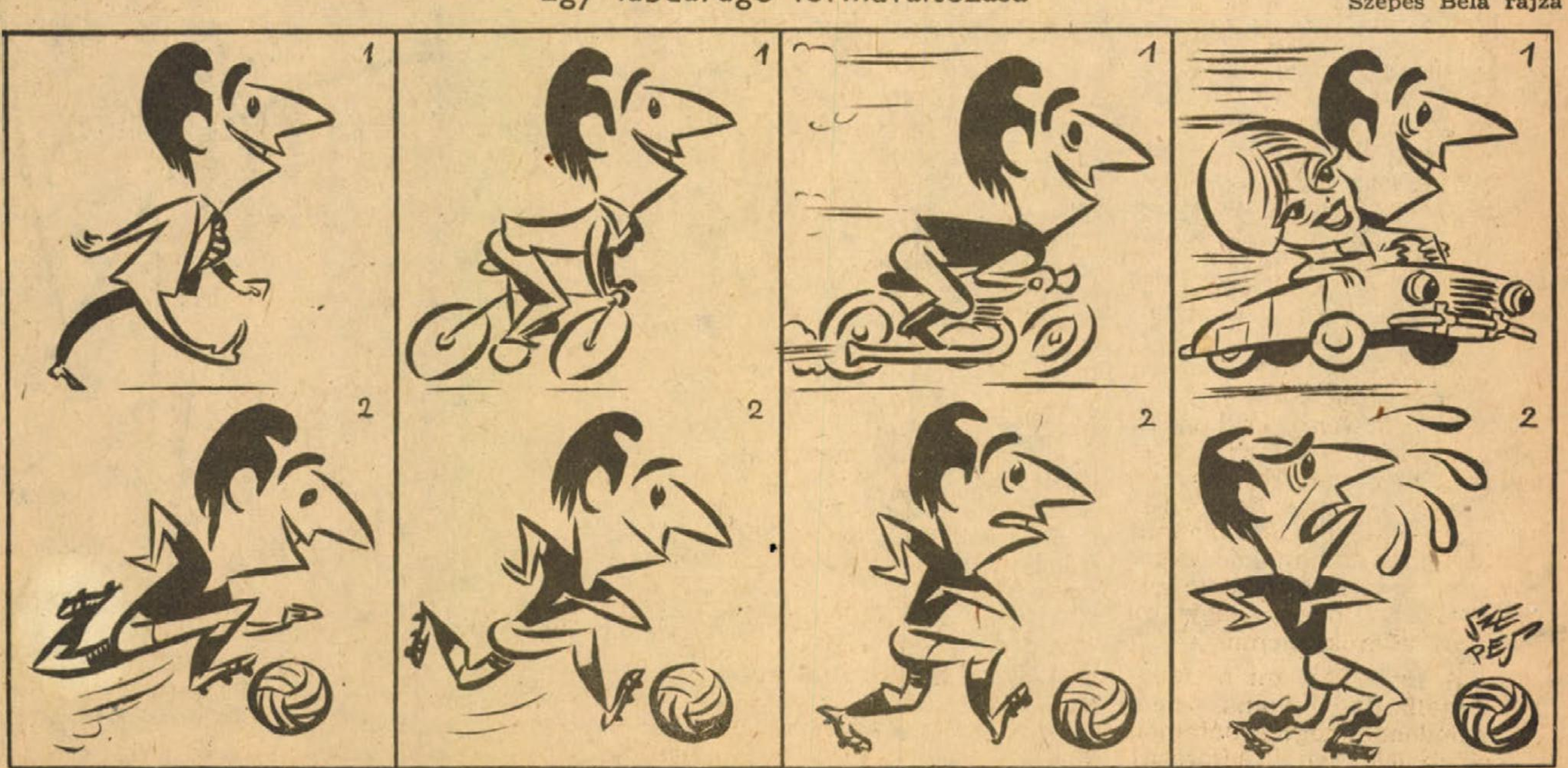

Népszerűek a klasszikusok

Vasvári Anna rajza

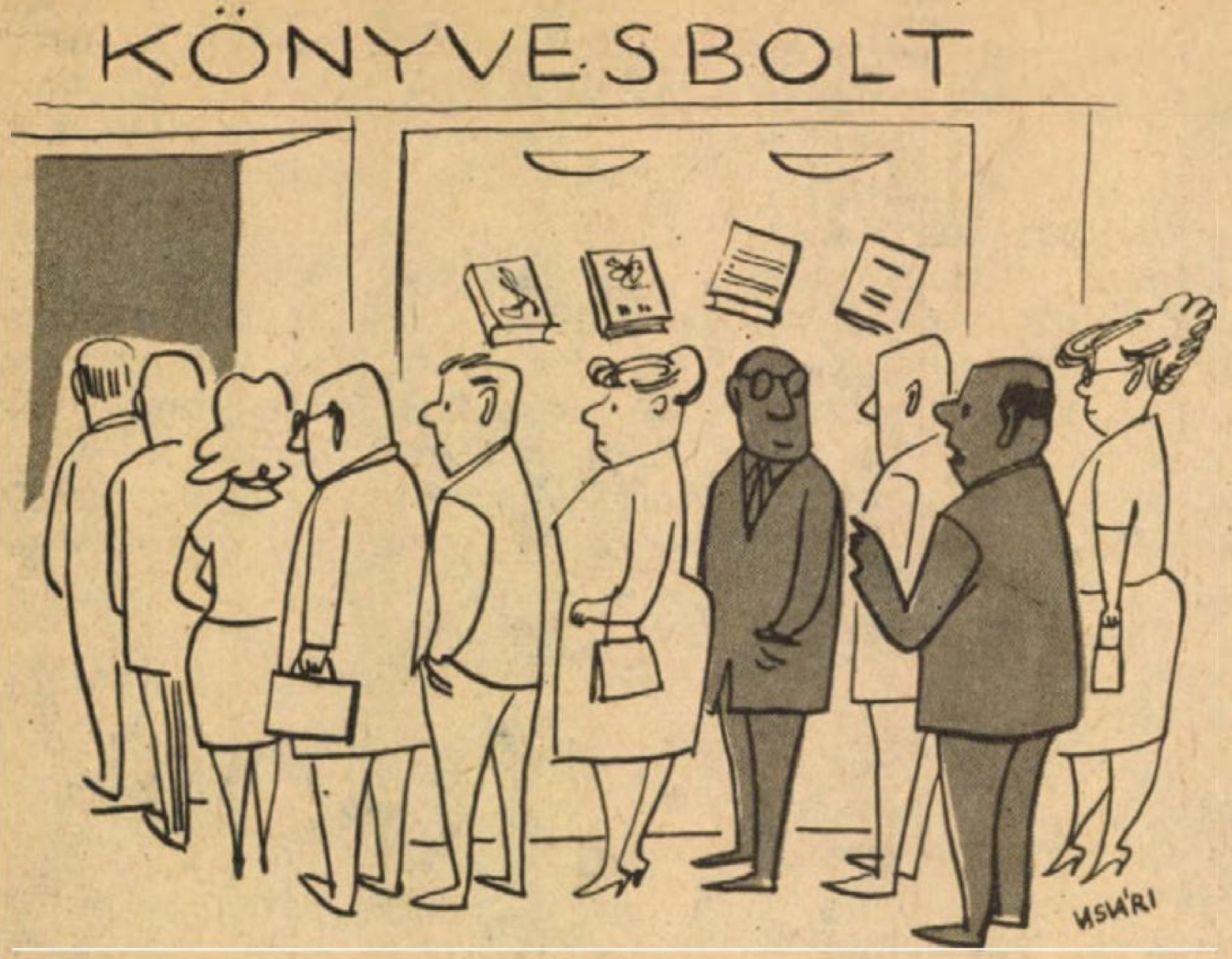

– Miért állnak itt sorban?
– Kijött egy régi könyv . . .

Szellemidézés

Toncz Tibor rajza

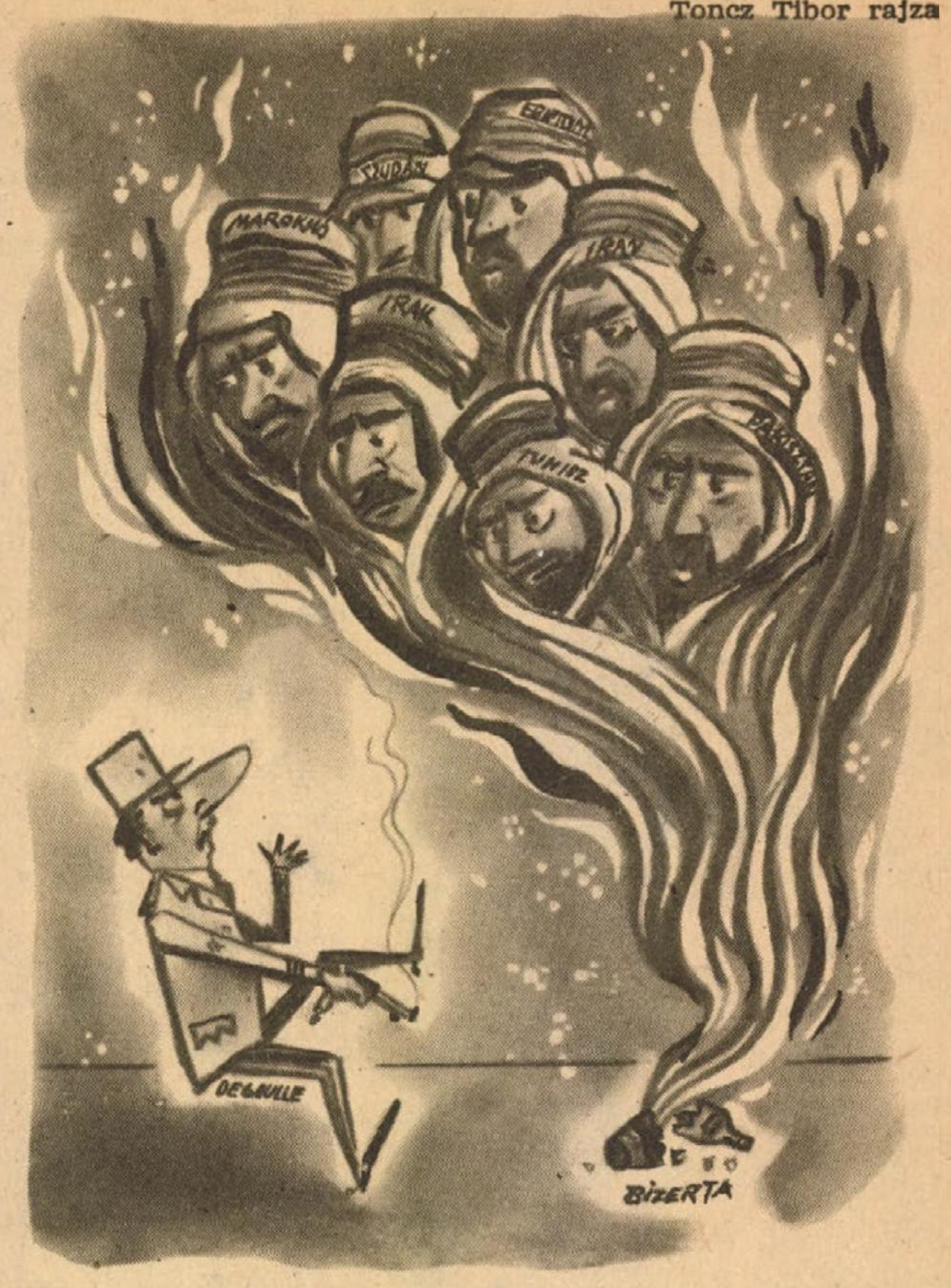

Anyaszomorító gyerek

Szűr-Szabó József rajza

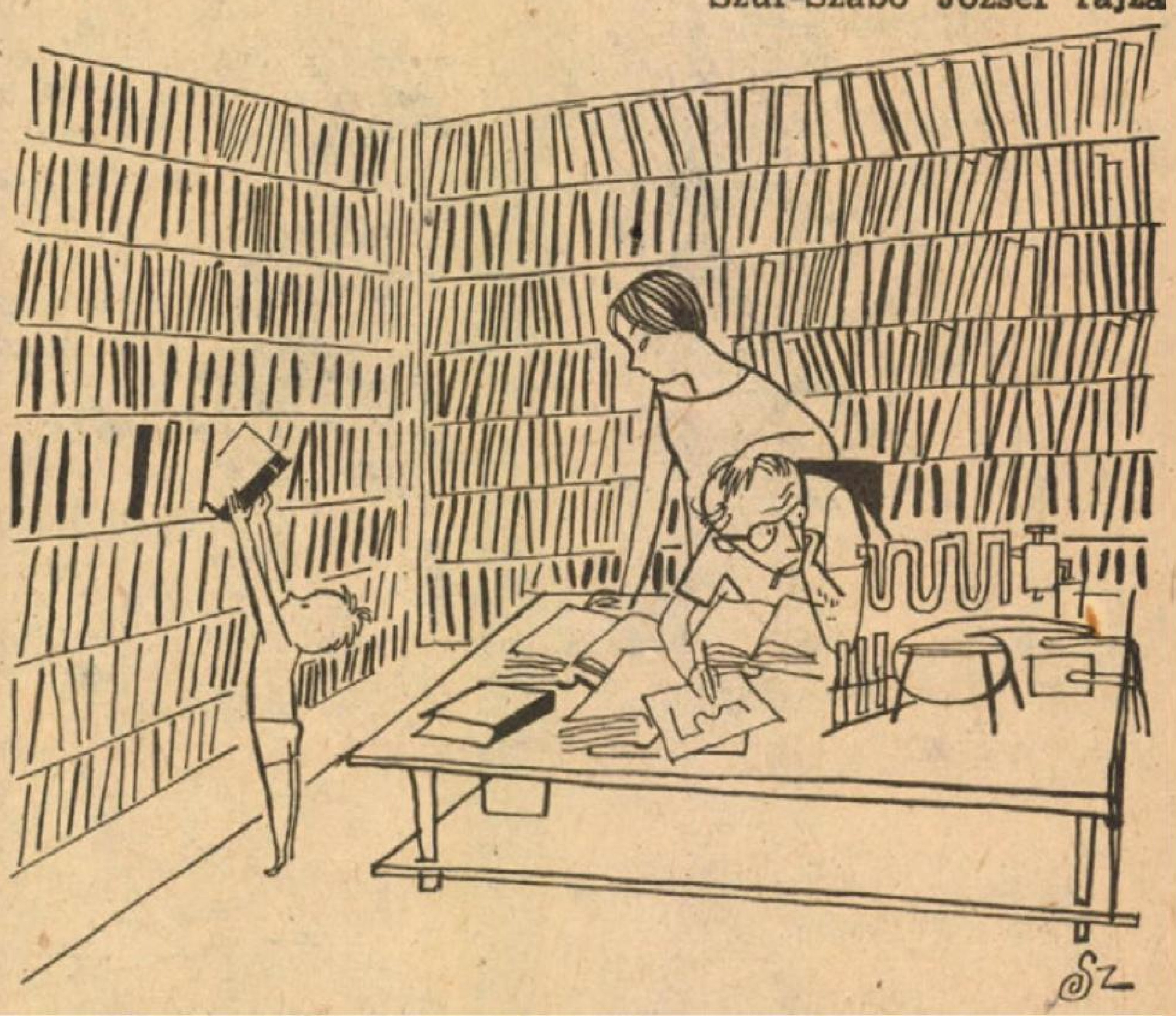

– Sajnos, rád üt ez a gyerek, pedig azt szerettem volna, ha fodrász vagy fizetőpincér lesz!

LUDAS MATYI SZÍNPADA

Történik otthon. Személyek: természetesen a férj és a feleség.

A férj: Ide figyelj, Arankám . . . Ha te nekem most itt bőgsz, én nem tudom, mit csinálok. Én kiugrom a bőrömből, meglátod. Öltözz. Megyünk vacsorázni az Aranybanditába.

A feleség: Most már nem megyek. Jöttél volna azonnal, amikor mondtam, hogy menjünk. De te arcokat csináltál. Hát te nekem ne csinálj arcokat, édes fiam.

A férj: Én nem csináltam arcokat, én csak csodálkoztam, mert amikor legutóbb az Aranybanditában vacsoráztunk, azt mondtad, hogy a vacsora árából itthon négy vacsorát tudsz főzni, és még valamit be tudsz tenni a takarékba is. De ha most másként vélekedsz, gyerünk. Öltözz, és menjünk.

A feleség: Mondtam, hogy nem megyek. Nem érted?

A férj: Nem, nem. Akkor vacsorázzunk itthon. Most meg mért bőgsz?

A feleség: Mert ha te csakugyan el akartál volna vinni az Aranybanditába, akkor nem nyugodtál volna bele olyan könnyen, hogy én nem akarok menni.

A férj: Hát mi a fenét csinálhattam volna, nem mondanád meg? A hátamon cipeljelek el vacsorára? Mondtam, menjünk, mondtad, nem jössz. Slussz.

A feleség: Na jó. Felveszem a kosztümöm, és megyünk.

A férj: Most már nem megyek.

A feleség: Mért nem jössz?

A férj: Mert te engem ne boldogíts azzal, hogy elvihetlek vacsorázni az Aranybanditába. Érdekes.

A feleség: Akkor mért mondtad, hogy menjünk?

A férj: Mert azt hittem, hogy szó nélkül, és örömmel jössz. De te ehelyett kioktattál. Hát te engem ne oktass ki, édes Arankám.

A feleség: Most adod a sértettet, holott nem is vagy megsértve, hanem egyszerűen csak itthon akarsz vacsorázni. Egy smucig disznó vagy, édes fiam, ez az igazság.

A férj: Én? Én vagyok smucig? Azonnal öltözöl, és megyünk. Megértetted?

A feleség: Most már nem megyek.

A férj: Na tessék. Mért nem jössz?

A feleség: Mert most már egy falat se menne le a torkomon.

A férj: Nem, nem. Mit csináljak? Akkor vacsorázzunk itthon.

A feleség: Na ugye?!

A férj: Mi az, hogy ugye?

A feleség: Most már boldog vagy?

A férj: Mért lennék boldog?

A feleség: Mert nem kell levinned az Aranybanditába.

A férj: Ne őrjíts meg, Arankám édes. Minek vigyelek le az Aranybanditába, ha egy falat se menne le a torkodon? Belőlem te ne csinálj majmot.

A feleség: Na jól van, veszem a kosztümöm, és mehetünk.

A férj: Most már nem megyek.

A feleség: Te nem mész? Hát vedd tudomásul, hogy *én* nem megyek! Tartsd bolonddá az öregapádat!

(Ezek után lemennek az Aranybanditába, szótlanul megvacsoráznak, dühösen hazamennek, és felháborodva nyugovóra térnek.)

(t.)

Készül a rétes...

Hegedűs István rajza

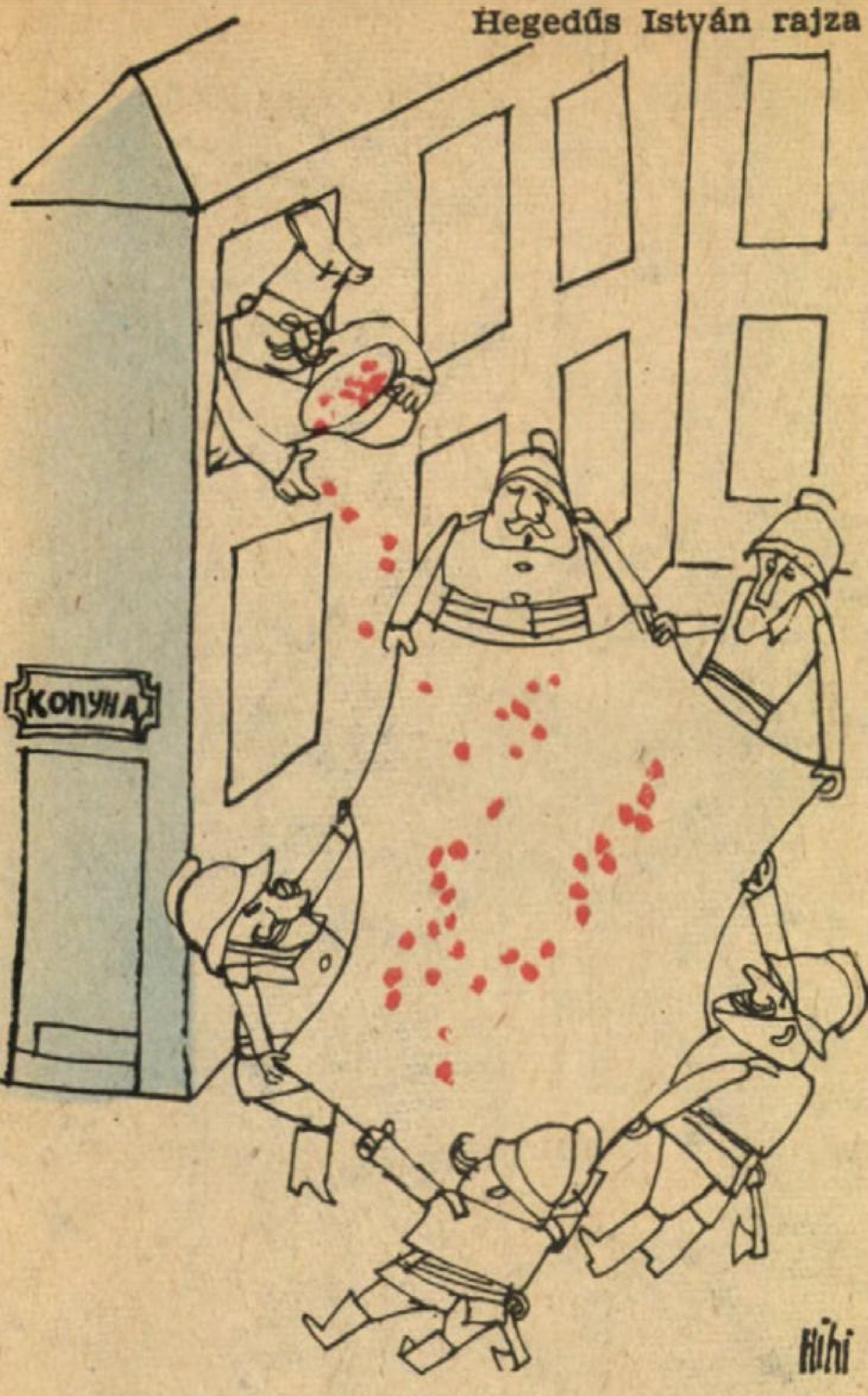

... tűzoltóéknál ...

Nem boszorkányság

Török János rajza

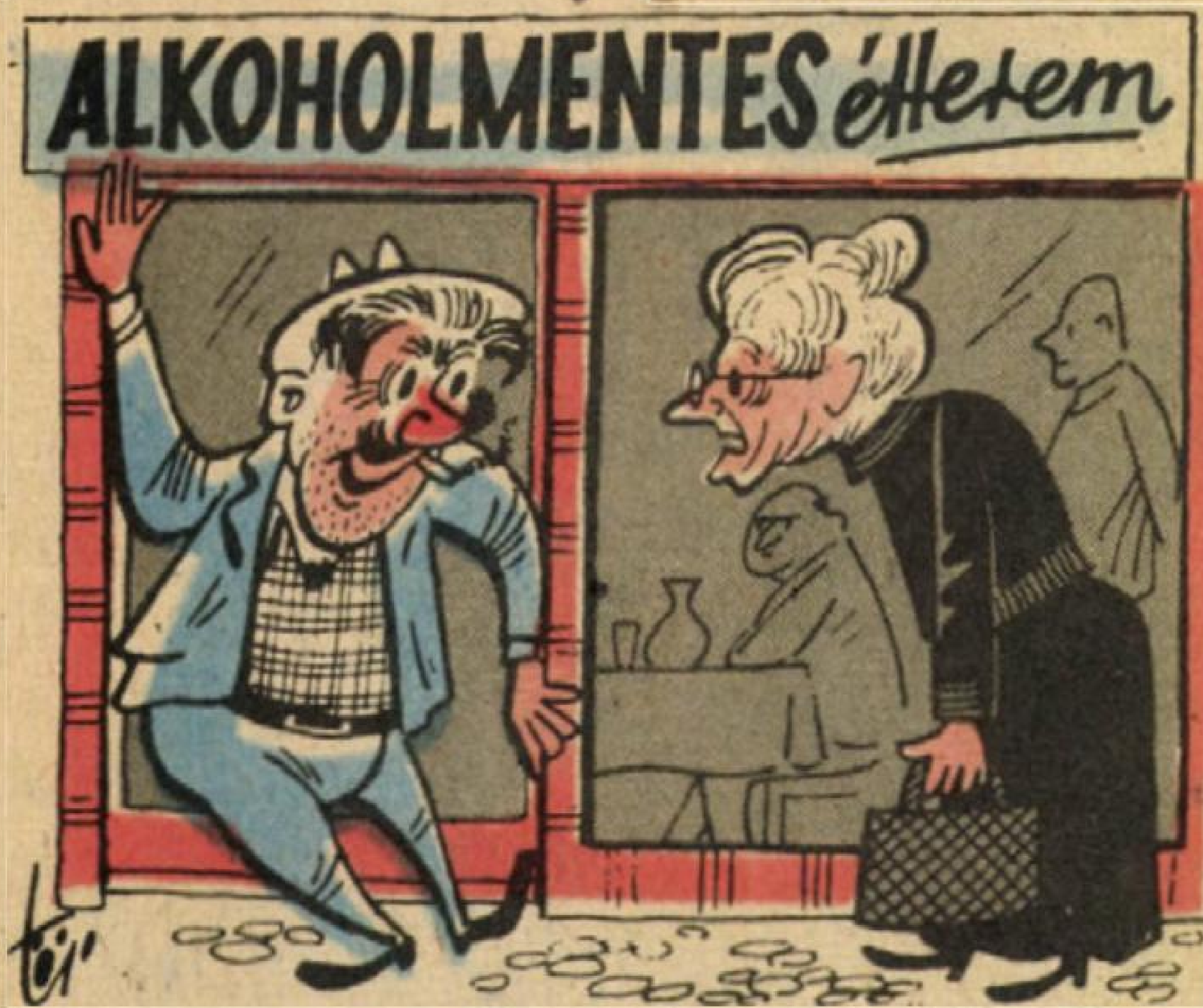

– Mondja, kedves, hogy lehet itt berúgni?

– Úgy ... hukk ... hogy én már részegen mentem be ...

LEVÉL a túlórakeretről

Tisztelt Főfőnök úr!

Közös megegyezéssel nevezzük a szóban forgó árucikket narancsnak. Egyrészt azért, mert e pillanatban nincs jelentősebb narancskészlet az országban, tehát nyugodtan beszélhetünk róla, másrészt azért, nehogy valaki is véletlenül önre, a szakmára, vagy isten őrizz, saját magára ismerjen. Mert micsoda nagy kutatás követné ezt a néhány szerény sort, ha történetesen nem a narancsról, hanem valóban az igazi és konkrét árucikkről emlékeznék meg itt.

A narancs, amely messzi földről érkezett hozzánk, útközben elázott, megfagyott, hóviharban megtépődött és szakmai megállapítás szerint már-már megsemmisültnek látszott. De Tomanek, az ön aligazgatója érti a dolgát, s nem esett kétségbe. Látva a veszélyt, embereket toborzott, akik fáradtságot nem ismerve, éjszakákon át azon munkálkodtak, hogy megmentsék a töméntelen árut; felhasználták az exkavátorokat, a traktorokat, az összes fellelhető gépeket; ástak, fúrtak-faragtak, mígnem a hetedig napon az ön derék aligazgatója Tomanek, kimerültségtől elcsigázottan, roskadozó lábakkal, de örömtől sugárzó arccal jelenthette önnek: az egész szállítmányt sikerült megmenteni, minden narancs ép, olyan, mintha most szedték volna a fáról.

Az ön szívét is túláradó boldogság töltötte el. Büszkén tekintett aligazgatójára, még meg is veregette a vállát, mondván, nagy dolgot művelt maga, kedves Tomanek, sohasem fogom elfelejteni.

— Az ön gyors intézkedése és kiváló szakértelme nélkül, kerek kétszázezer forint károsodás érte volna népgazdaságunkat — ismételte ön, amikor búcsúzóul sommázta főfőnöki elismerését.

Aztán jöttek a hétköznapok. A narancs egy szálig elkelt és az aligazgató által szignált elszámolás az ön asztalára került, végső jóváhagyás végett. Minden stimmelt, és ön minden tételt lepipált, de mikor a mellékletként csatolt túlóra-jegyzék aláírására került volna sor, éktelen haragra gerjedt. Hívatta az aligazgatót; hogy merte áthágni a túlóra-keretet?

— Szükség törvényt bont, — mondta csendesen az aligazgató, aki különben sem szeretett hangosan beszélni, és megjegyezte, hogy az ötezer forintot kitevő túlóra túlórának sok, de a pusztulástól megmentett narancs értékéhez képest igen csekély összeg. Különben is a rendelet okos intézkedése folytán rendkívüli esetben átléphető a túlóra-keret.

Az aligazgató visszatámolygott a szobájába, ön pedig bebizonyította hűségét a házához, és meg nem alkuvó ragaszkodását a pénzügyi fegyelemhez: nem találta indokoltnak a túlóra felhasználását. Egyesek szerint azért, mert ha ugyanez lenne netán a minisztérium véleménye, akkor fuccs az ön prémiumának. Így hát egy teljes esztendeig megvonta ön a prémiumot az aligazgatótól, és erre vonatkozó határozatát megküldte helyben és vidékre mindenkinek, akit illet, hogy okuljon belőle: ha elromlik a narancs, van prémium, ha nem romlik el a narancs, nincs prémium. Világos?!

Csak hát ez a Tomanek olyan makacs, mint az öszvér. Azt mondja: még egyszer ugyanígy csinálná, mert ötezer forint megér kétszázezret!

Csacska ember ez a Tomanek! Neki meg a saját prémiuma is smafu! Meg a pénzügyi fegyelem is, meg a túlóra-keret is. Nem úgy, mint önnek, Főfőnök úr!

Földes György

Jucika mint idegenvezető

Pusztai Pál rajza

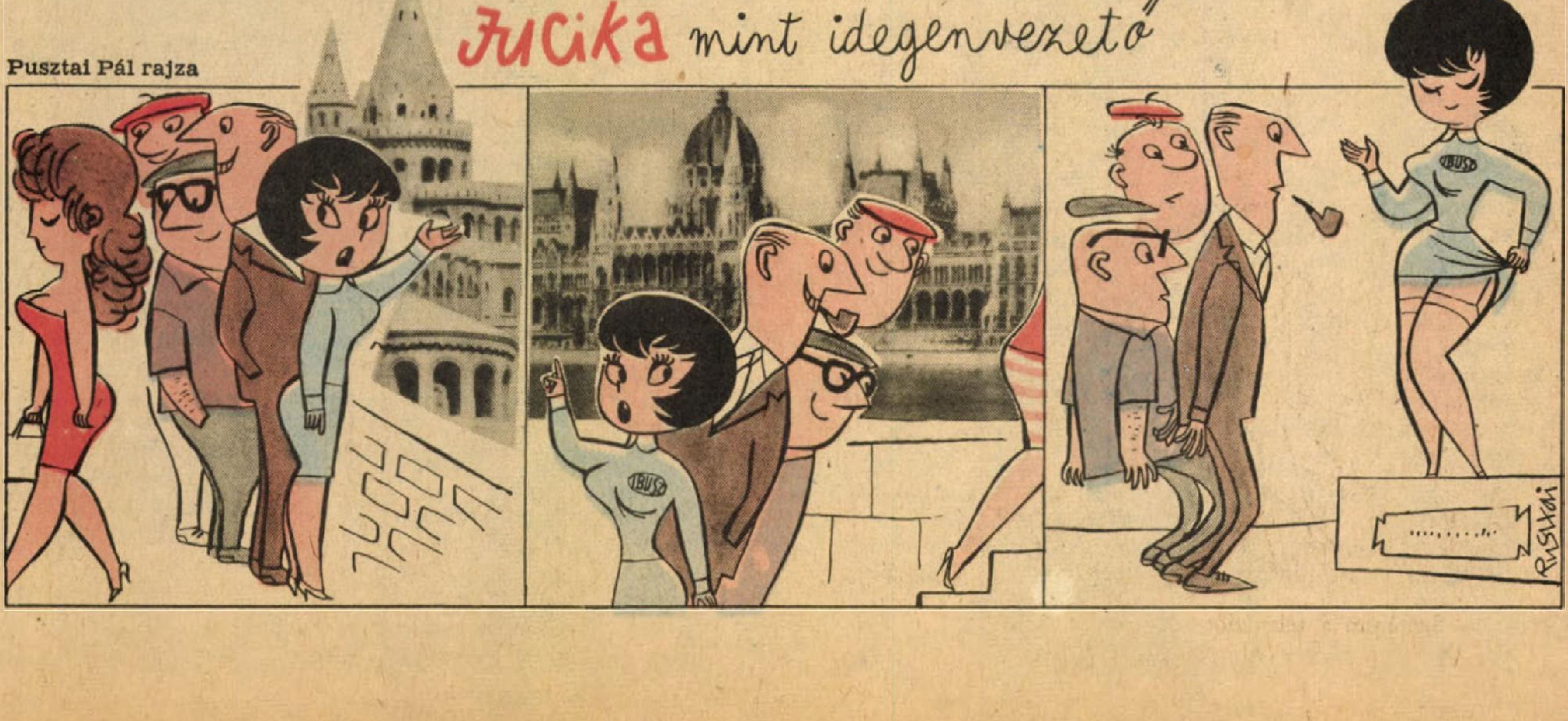

Simongáti utcán

Szegő Gizi rajza

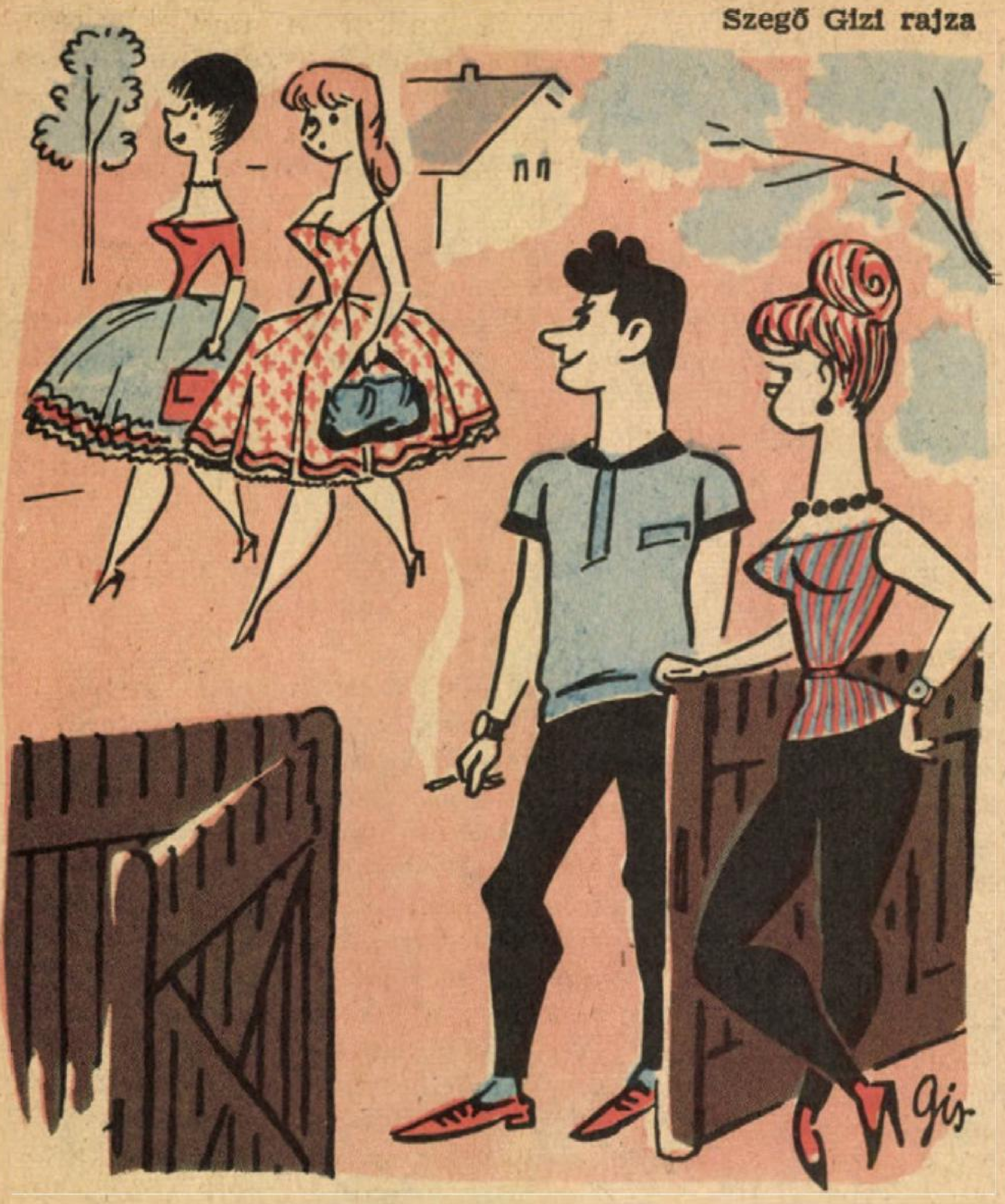

– Ezek, úgy látszik, pesti lányok, azzal a sok szoknyával!

Biztos siker

Vasvári Anna rajza

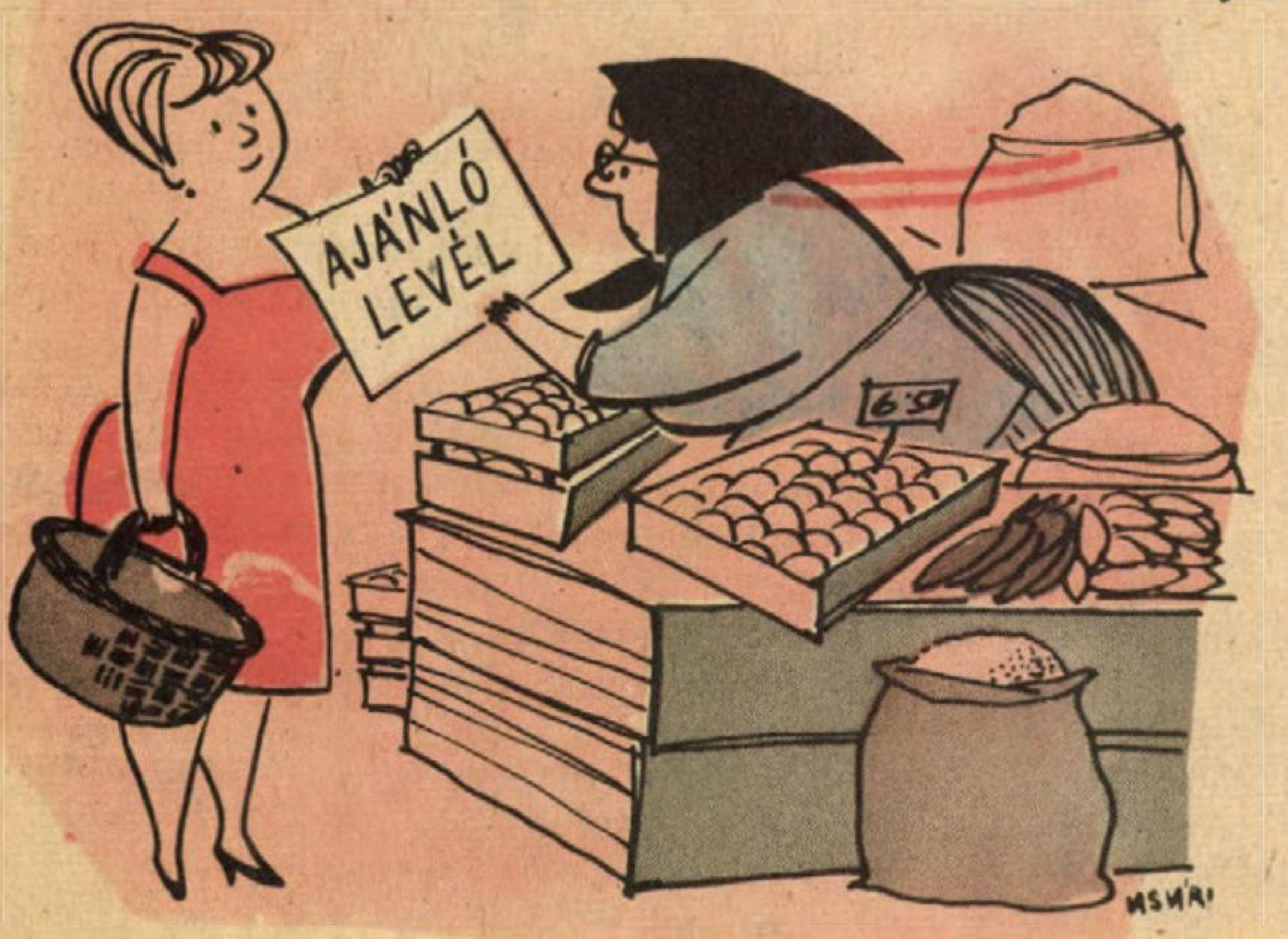
AJÁNLÓ LEVÉL
6.50
VASVÁRI

– Egy kiló nagyon szép őszibarackot kérek . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

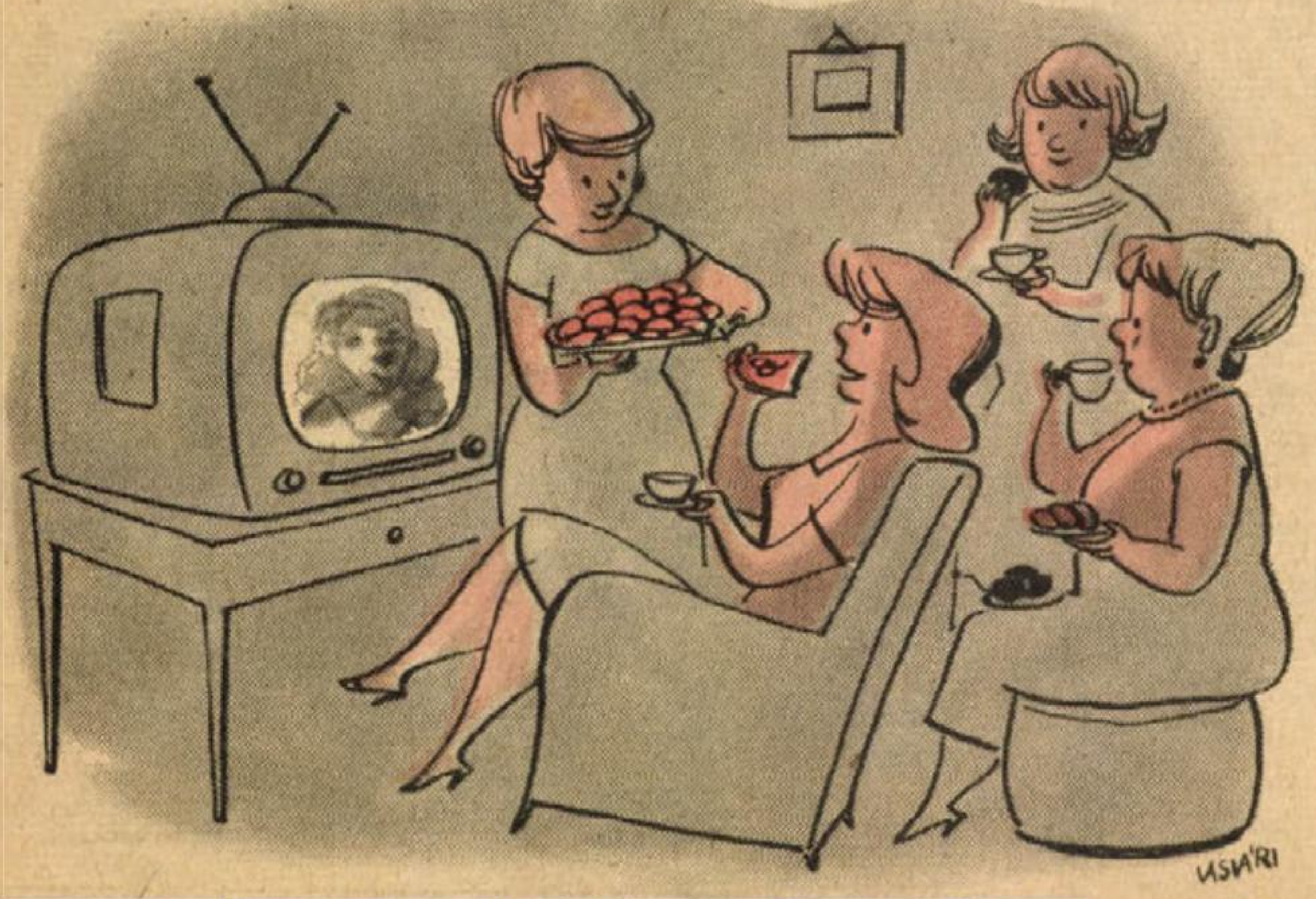

– Szeretem a televíziót, de nagyon hizlal . . .

Vigasz

Mészáros András rajza

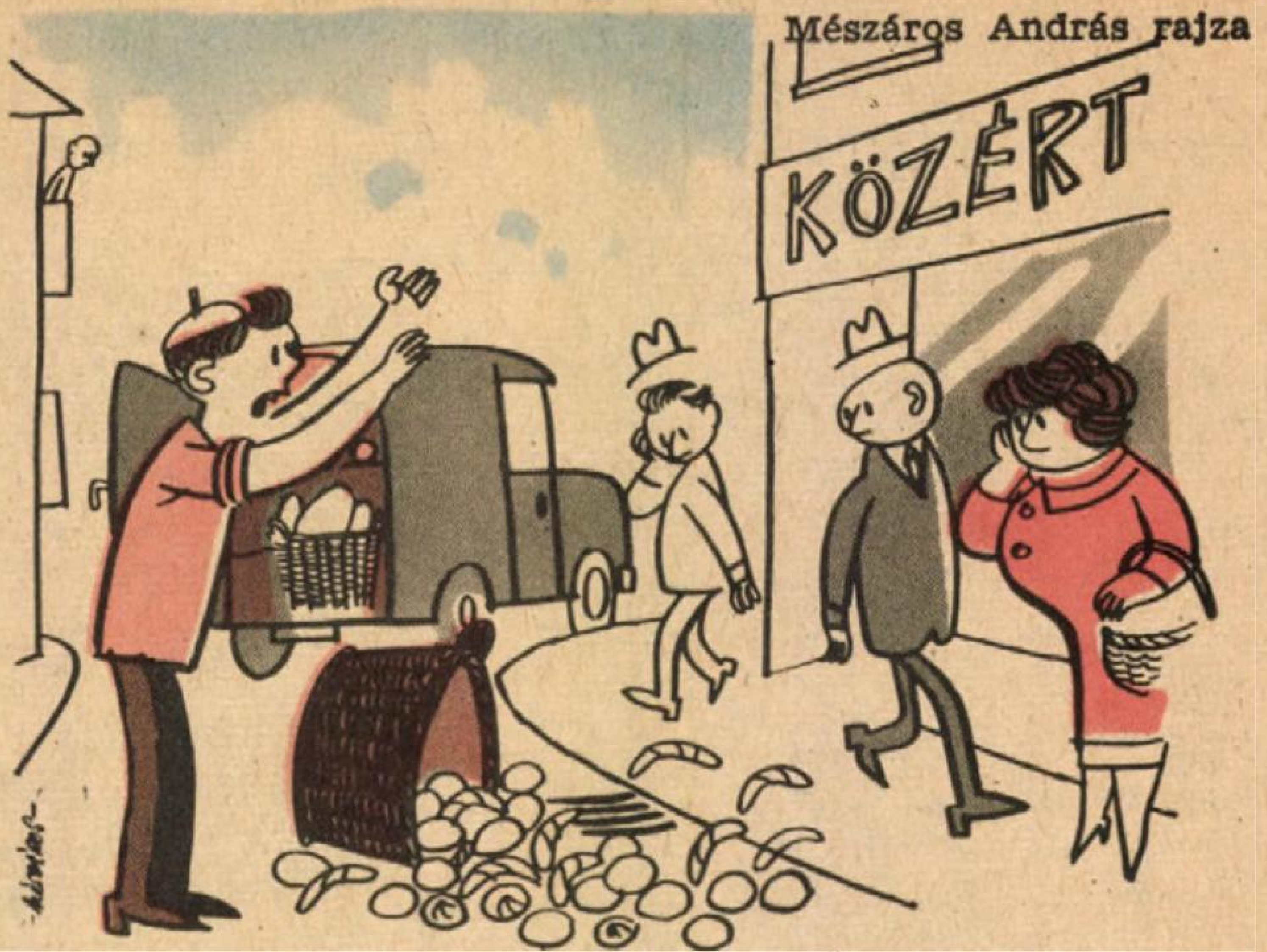

– Mit izgulnak?! Bent zacskóban árulják!

Röntgenfelvétel

Pusztai Pál rajza

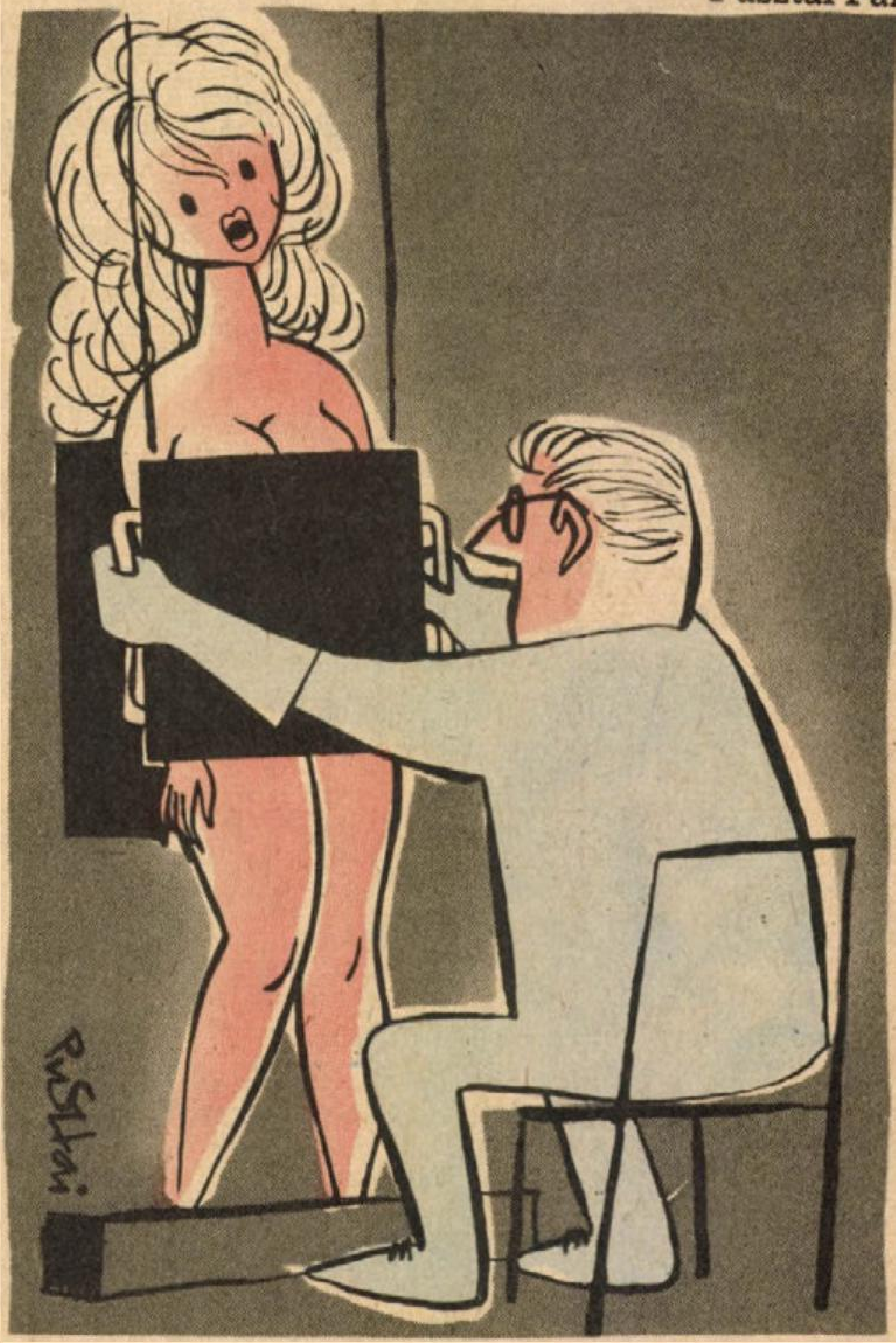

– Mondja, doktor úr, nem lehetne profilból? Úgy jobban mutatok!

Szilárd jellem

Szegő Gizi rajza

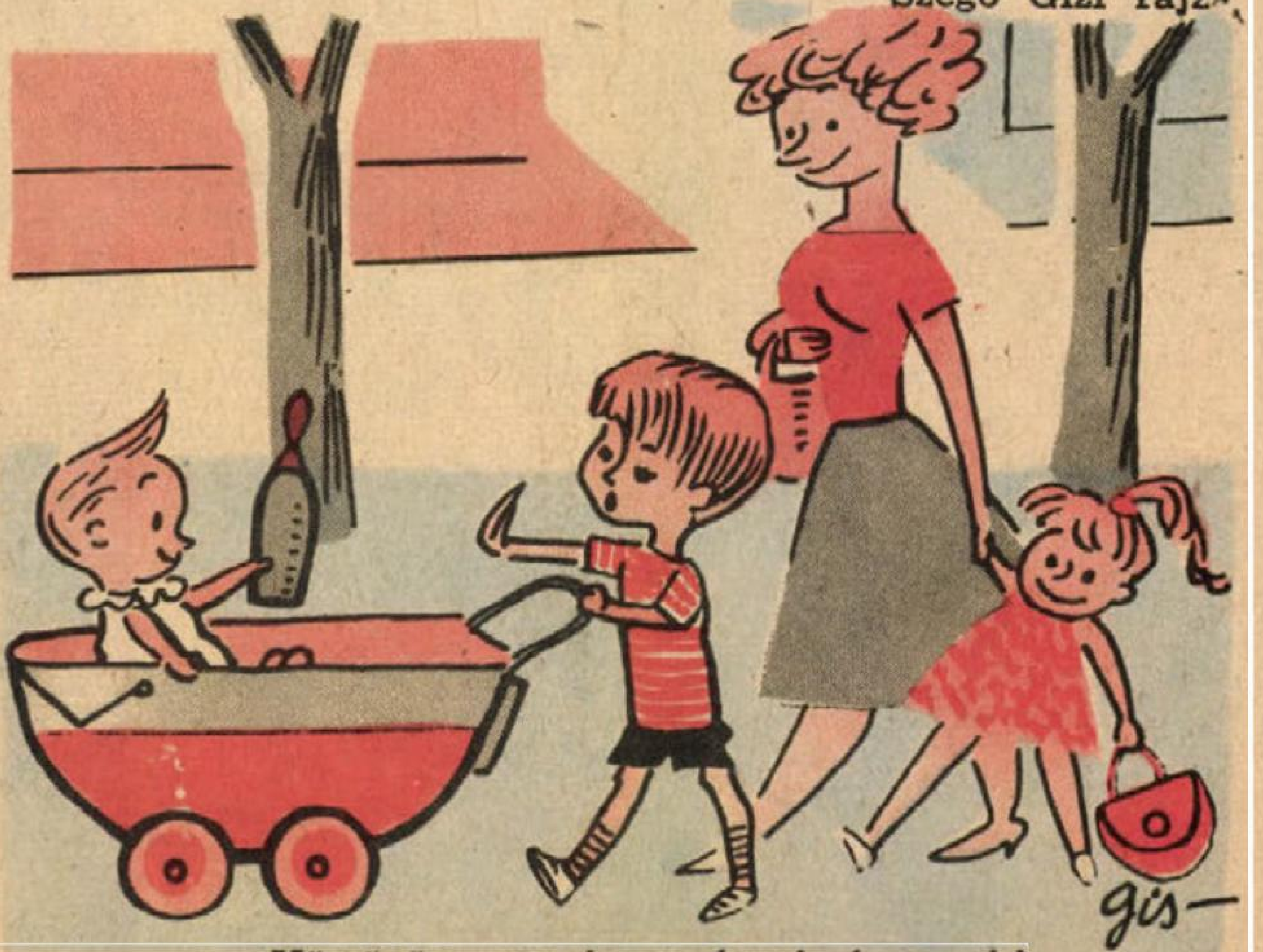

– Köszönöm, nem iszom, kocsival vagyok!

FINNYÁS ELÉGIA A FÜSTRŐL

„Egyet se szívjon” — rikoltja a plakát vastag betűkkel és felkiáltójellel.

— Füstös helyeket messzire elkerülni! — int az orvos szigorúan és profilaktikusan.

Egyet se szívok, nem dohányzom, kerülöm a füstös helyiségeket. Dolgozószobámban diktatúra van, égő cigarettával feleségem se jöhet be, ha rágyújt, száműzetésbe vonul a konyhába.

Vonaton csak nem dohányzó szakaszban utazom. Kedvenc vacsora-meghívásokat utasítok vissza, mert a ház asszonya Tervet szív, a férje pipát, büdös dohánnyal. Kimaradtam a törzs-kávéházból, mert vágni lehet ott a füstöt, a nagysikerű angol filmet a felénél otthagytam, mert a szerelmesek egymás szájába dugdosták az égő cigarettákat. Idioszinkráziám van a dohányfüsttől, látra már karcosodnak a hörgőim.

Le akar valaki leplezni? Hát igen, volt idő, mikor nyolcvanat szívtam naponta. Éppen azért. Többszörös nikotinmérgezés, idült hörghurut, szigorú intelmek, prevenció. Egyet se szívjon. Hát nem szívok. Sétálok, olvasok, parizert eszem, és tanúnak csak templomi esküvőre megyek, mert ott nem szabad dohányozni.

Bemegyek az elegáns fodrászüzletbe. Nem is üzlet ez, atelier, látványosság. Márványfalak, csillogó fémek, vakító fényár. A fodrászok fehérben, mint az orvosok. Beinvitálnak egy királyi trónusba. Lepedők, kendők, mint fehér szárnyak lebbennek, a doktorképű fodrász finom és steril kezekkel készít elő a borotválkozásra.

De jaj, mi ez? . . . A tükör előtt, a műszeres polcon, vastagon száll fölfelé valami füst. Oltári füst ez talán, a látványos fodrászüzem szertartása? Jaj, nem. Dohányfüst ez bizony, semmi kétség. És ha volna kétség, meggyőz a valóság . . . Nem is hamutálkán, a tejkrémes tégely tetején fekszik a félig szívott cigaretta. Gazdája, a fehér mezbe öltözött fodrászművész sorsára hagyta . . . de csak addig, amíg az első ecsetvonást meghúzza az arçomon. Ekkor oldalt lép, jó nagy slukkot szív a cigarettából, majd visszahajlik hozzám, és steril, gyöngéd szappanozás közben orrán-száján kieresztve, a pofámba zúdítja a füstöt.

És mivel udvarias és beszédes is, mint általában a borbélyipar mívesei, gondűző érdeklődéssel kérdezi meg, hogy mi a véleménye a vendég úrnak, lesen állt-e a Pribec, amikor Trabcsák egyből odapasszolta neki a lasztit, vagy pedig a partjelző volt a hibás, mert . . .

A mondat végét már nem is hallottam. A Pribec neve után, még mielőtt megkapta volna a lasztit, már köhögtem . . . A Trabcsák után pedig egyből fuldokolni kezdtem. Mire a steril fodrász-doktor, a hófehér mezben, nagyon udvariasan és nagyon együttérzően megjegyezte:

— A vendég úr úgylehet meg van fázva!

Határozott vélemény volt ez, felkiáltójellel és sok füsttel. Aztán arcomba fújta a második hullámot. A harmadikat. A hetediket. A nyolcadikat. A kilencediket már nem is egyből fújta rám, hanem kettőből, vagyis a második cigarettából, amire közben rágyújtott. Az elsőnek a csikkje ott maradt a tégelyen, füstölögve. Nem nyomta el. Minek az a flanc?

De az is igaz, hogy a fizetésnél, mikor még mindig rázott a köhögés, a kedves maesztro, szájában a füstölgő cigarettával, megrovó hangon figyelmeztetett:

— Ha így köhög a vendég úr, jobb volna otthon maradni.

Boross Elemér

DIVAT

(Színhely: a 6-os villamos.
Személyek: I. Nő, II. Nő.)

I. Nő: Mi szépet láttál a divatbemutatón? Milyenek az új divatszínek?

II. Nő: Teljesen újszerűek. Piros, sárga, zöld, lila, szürke, fehér, fekete, drapp, bordó, barna és rózsaszín, és a kék minden árnyalata.

I. Nő: Óriási! És az új vonal?

II. Nő: Követi a test vonalát, de lezser.

I. Nő: Lezser vagy követi?

II. Nő: Lezseren követi.

I. Nő: Zsák?

II. Nő: Múlté. Tojás és hordó marad.

I. Nő: És milyen lesz, az a testhezálló lezser hordó vagy tojás?

II. Nő: Csak ne gúnyolódj! Dior már váza-vonalat hoz Párizsban. Kezdődik egy olyan szűk szoknyával, amelyben sem ülni, sem járni nem lehet, csak egy helyben állni. Erre a szoknyára borul egy csípőn alul érő buggyos, bő felsőrész, amelyben a legkarcsúbb nő is olyan lesz, mint egy molett elefánt.

I. Nő: És idehaza nincs semmi új?

II. Nő: De. A hordóvonal alkotó továbbfejlesztése: nem szűk és nem bő.

I. Nő: Szoknyahossz?

II. Nő: Csak annyit kell leengedni, amennyit tavaly felvarrtál. A tavaly leszedett dragont vissza, de tíz centivel lejjebb!

I. Nő: Miért, hol a derék?

II. Nő: A csípőn. A csípő pedig huszonöt centivel a térd fölött.

I. Nő: Díszítés estélyi ruhán?

II. Nő: Rózsa a hason vagy a lengőbordán, de csavart.

I. Nő: És a nappali ruhán?

II. Nő: Paszpol, paszpol, amerre a szem ellát.

I. Nő: Kalap?

II. Nő: Kéménykürtő, szakajtókosár, fazék és vödör filcből és szalmából. Gyakori a rohamsisak-vonal. Jön az atomkalap.

I. Nő: Abroncs?

II. Nő: Eladhatod a MÉH-nek.

I. Nő: Óriási!

(Még sokáig beszélnek a divatról, majd a Boráros téren leszállnak. Az I. Nőn fehérpettyes piros kartonruha van, a II. Nőn sötétkék ballonszoknya és fehér blúz.)

F. Kovács Klára

Változó falu

Fülöp György rajza

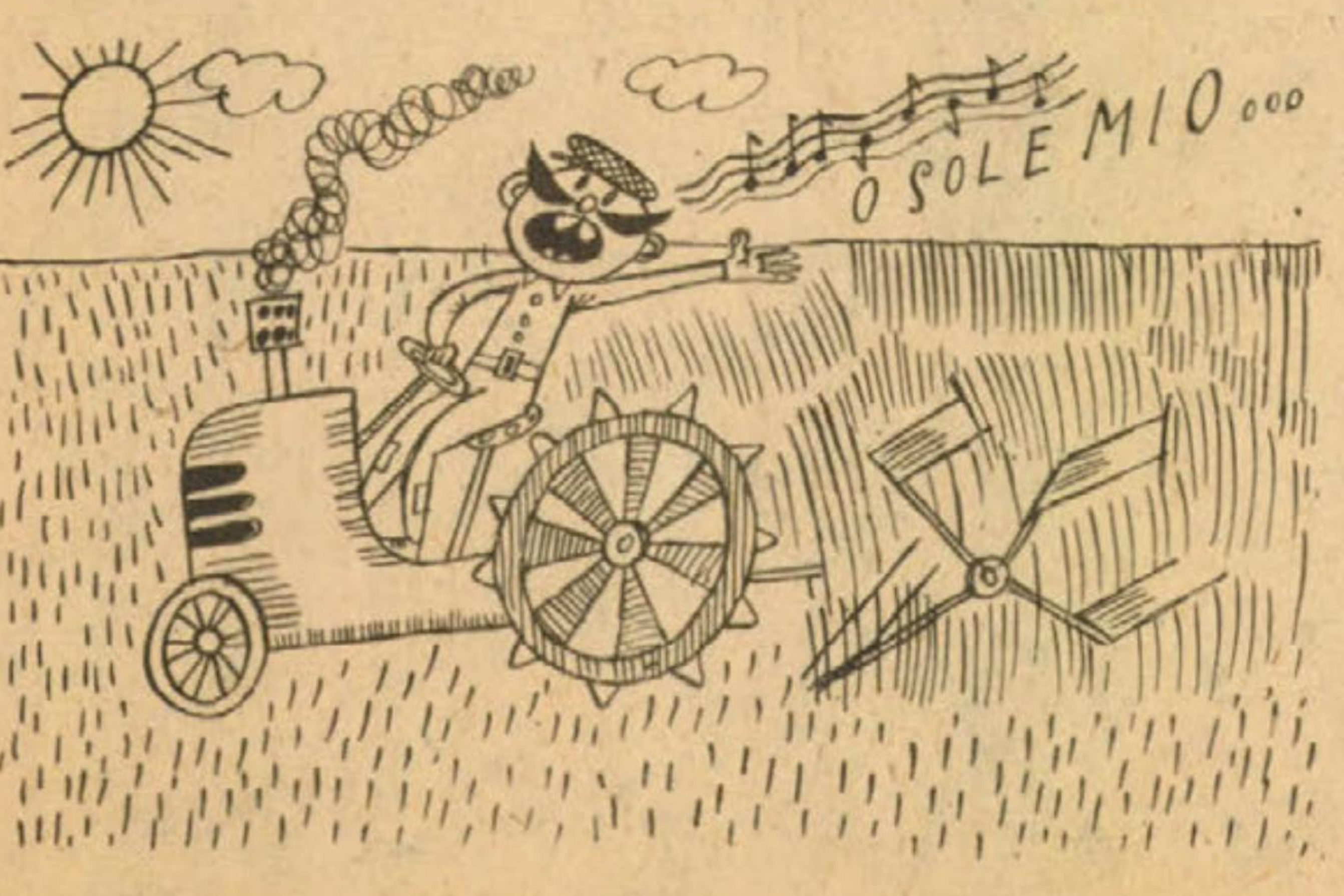

Vágják az olasz búzát

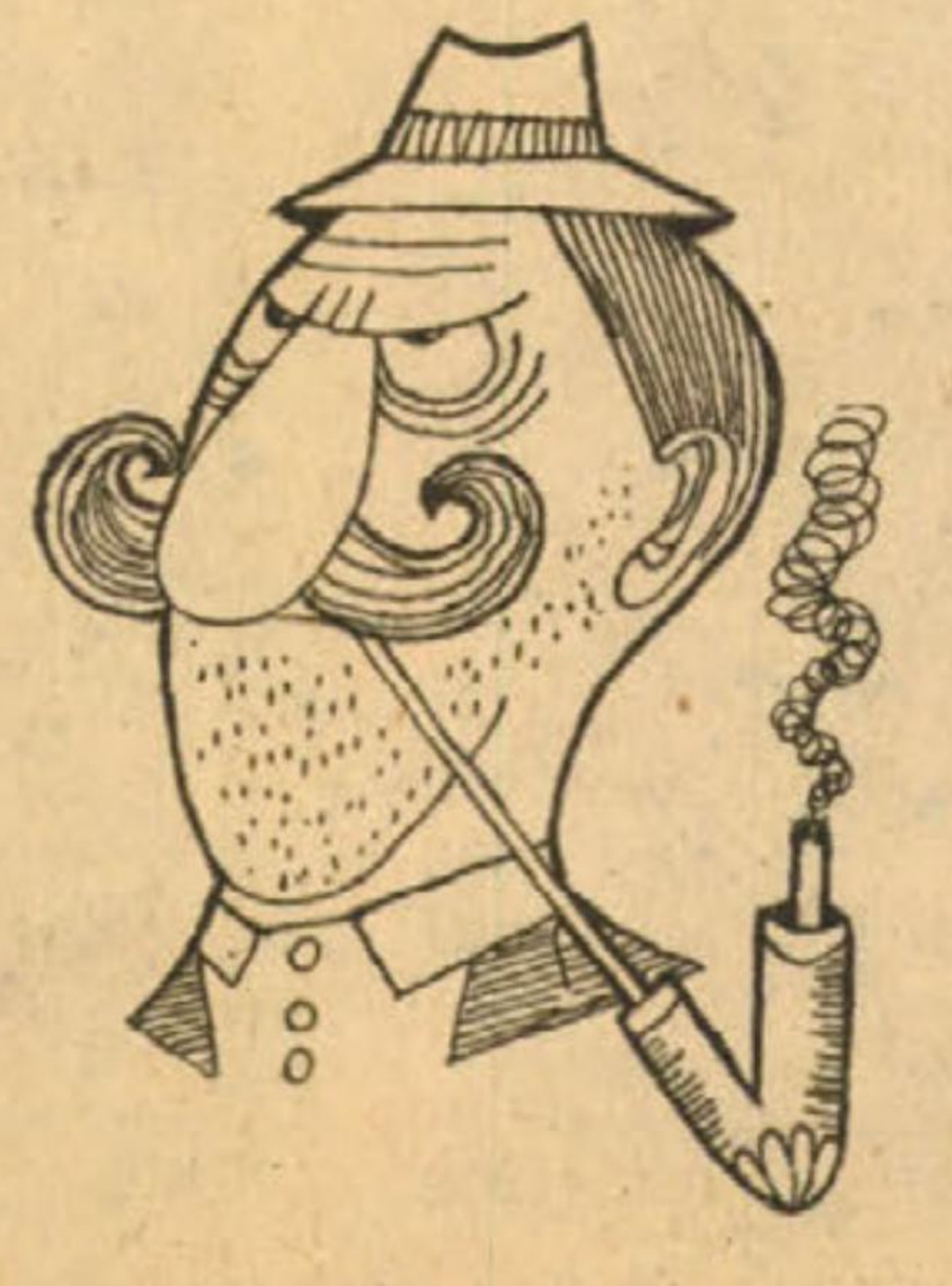

Ovatos fejlődés

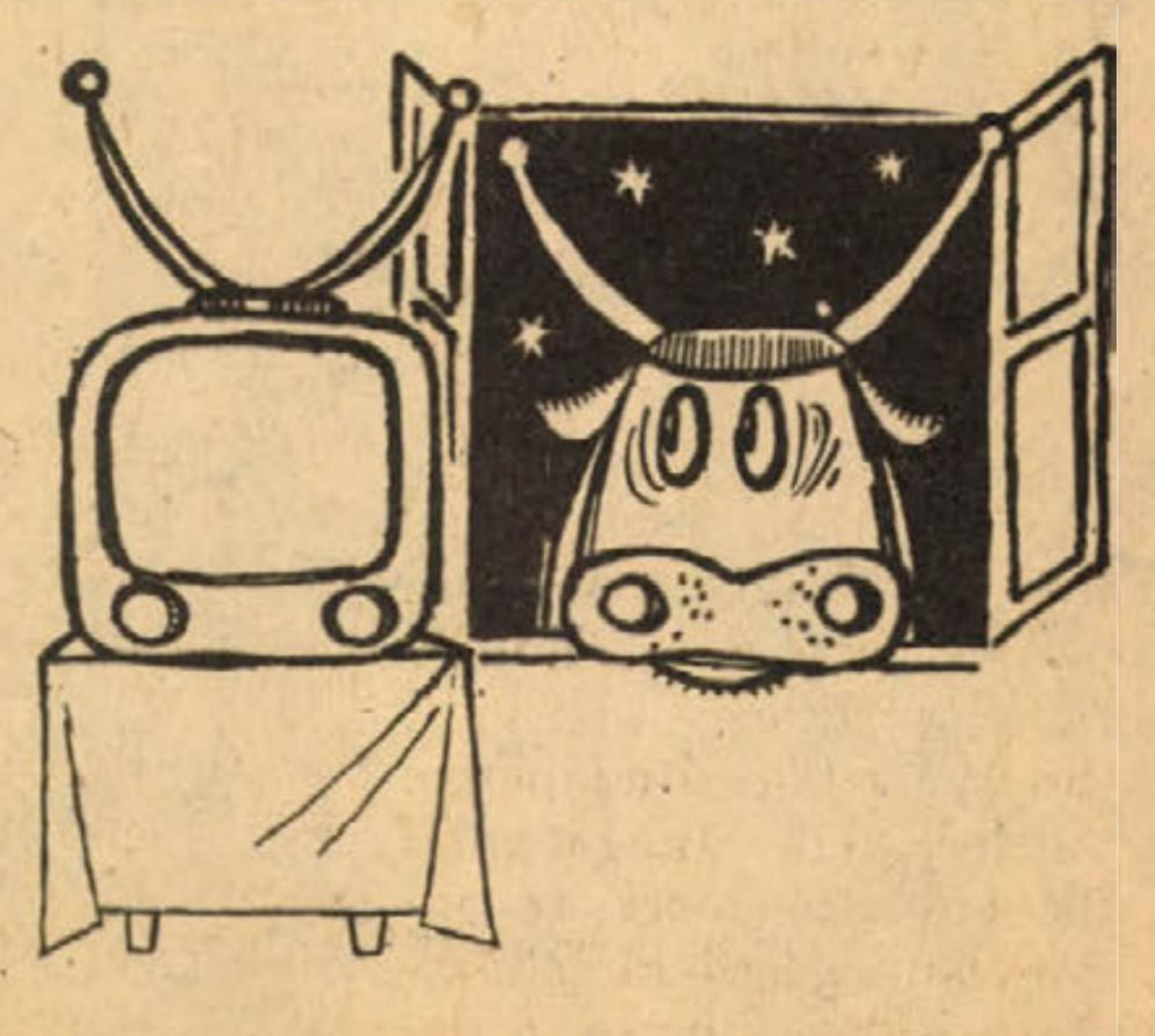

Váratlan találkozás

új csillag születik

A harmincas években virágzott Budapesten a nemzetközi tehetségkutatás. Sűrűn jelentek meg Hollywoodból (USA, Eldorado állam) filmesek, ügynökök, impresszáriók, és lázasan kerestek új szerzőt, új darabot és elsősorban új női filmsztárt.

Lelkesen harangozták be a bulvárlapok a nagy Felfedező érkezését. Dobálóztak a sok ezer dolláros szerződések lehetőségével. Ezek a hírek lázbahozták az ifjú művésznőket és a telefonszínésznőket. (A fiatalok kedvéért: telefonszínésznőnek nevezték azt a csinos leányzót, aki nem színpadon, hanem csak a telefonkönyv szaknévsorában szerepelt.)

Pompásan felhasználhatták a tehetségkutató megjelenését műsoron levő színdarabok vagy propagandára szomjazó ifjú művésznők reklámozására.

Ebben az időben egy szenzációsan közepes darabocskám futott (azaz bukdácsolt) egy kisebb színpadon. Egy hűséges kolléga nyomban megírta lapjában, hogy az újdonság filmjogát az amerikai vendég már a repülőtéren megvásárolta negyvenezer dollárért. Természetesen senki sem hitte el ezt a mesét, csupán ketten dőltek be: az Adóhivatal és a Nemzeti Bank, és pár nap múlva élénken érdeklődtek, mikor fizetem ki a kereseti adót, illetve mikor váltom át pengőre a dollárcsekket.

Az igazi tehetségkutatás a csinos ifjú nők körében tombolt. A Mister megszállt a Ritzben, nyilatkozott, hogy Greta Garbo-utánpótlást keres, mire az elmúlt esztendők szépségkirálynő-választásának valamennyi jelöltje a szálló halljában nyüzsgött. A vonzóbbak, illetve — ahogy akkor mondták — a szekszepilesebbek, vacsorameghívást nyertek, esetleg egy fényképet a Misterrel, aki éppen átnyújtja a hollywoodi filmszerződést. Aláírás: *„Hollywoodi szerződés súlyos feltétellel: az új sztárnak öt évig nem szabad férjhezmennie."*

Ez a kikötés erősen emelte az ifjú művésznő értékét, hiszen azt jelentette, hogy egyetlen férfi sem tarthat rá kizárólagos igényt a nézők milliós táborának rovására.

Befutott aztán Budapestre egy Mister, akit Mr. Lionnak fogunk nevezni, mert az akkor oroszlánbőgésről híres filmvállalatot képviselte. Ez a derék oroszlán csapdába esett. Átlagon felül megtetszett neki egy rendkívül csinos, búzakalász szőkeségű görlice, aki az operettszínház színpadán emelte a csillagok felé formás lábacskáját. A színházi plakát a tündérek sorában Csöpinek nevezte a nagy reményekre jogosító, szépséges, okos és felette öntudatos leányzót. Mr. Liont megismerkedésük percétől nem érdekelte se darab, se drámai hősnő, se új filmsztori — minden idejét Csöpivel töltötte.

A vonzalom nem maradt visszhang nélkül. Megindult a hírverés pergőtüze. Jól informált színházi riporterek tudni vélték, hogy Csöpi Hollywoodba utazik, Csöpi mesés szerződést kap, Csöpi táncos lábát húszezer dollárra biztosítják, és Csöpi első filmjében Jasa Heifetz zenéjére fogja ropni a kariókát Sztokovszki vezényletetével.

Aztán egy szép napon elutazott Mister Oroszlán, és Csöpi mélabúsan tovább ugrándozott a tánckar első sorában.

Megindult a találgatás. Mi történt? — kérdezték színházi berkekben. Összevesztek? Vagy meghiúsult az új filmoperett, mert Heifetz nem vállalta a zenekíséretet?

Abba a szerencsés helyzetbe kerültem, hogy kiderítettem a valóságot. Csöpi őszintén bevallotta:

— Utolsó este összekülönböztünk.

— Hogy történt?

Meggyónta:

— Arra kért, hogy a búcsúestén ne a Ritz teraszán vacsorázzunk, hanem a lakosztályában. Boldogan elfogadtam a meghívást. Úgy kezdődött a lakoma, mint a mesében: kaviár, francia pezsgő, diszkrét pincér, aki a fekete után elpárolgott. Fullasztó hőség volt és én boldogan kortyoltam a gyöngyöző hűs italt. Nagy pártfogóm egyszerre heves támadásba kezdett. Átkarolt, és erőszakoskodni kezdett. Én gorombán eltaszítottam magamtól, és kirohantam a szobából . . .

Elhallgatott. Könnyeivel öntözte a vallomást.

Megdöbbenve kérdeztem:

— Csöpike, hogy történhetett ez?

Csaknem összeroskadva, bűnbánóan suttogta:

— Nem vigyáztam magamra, becsíptem, és az isten elvette az eszemet . . .

Stella Adorján

Egy irodalmi lapnál

Mészáros András rajza

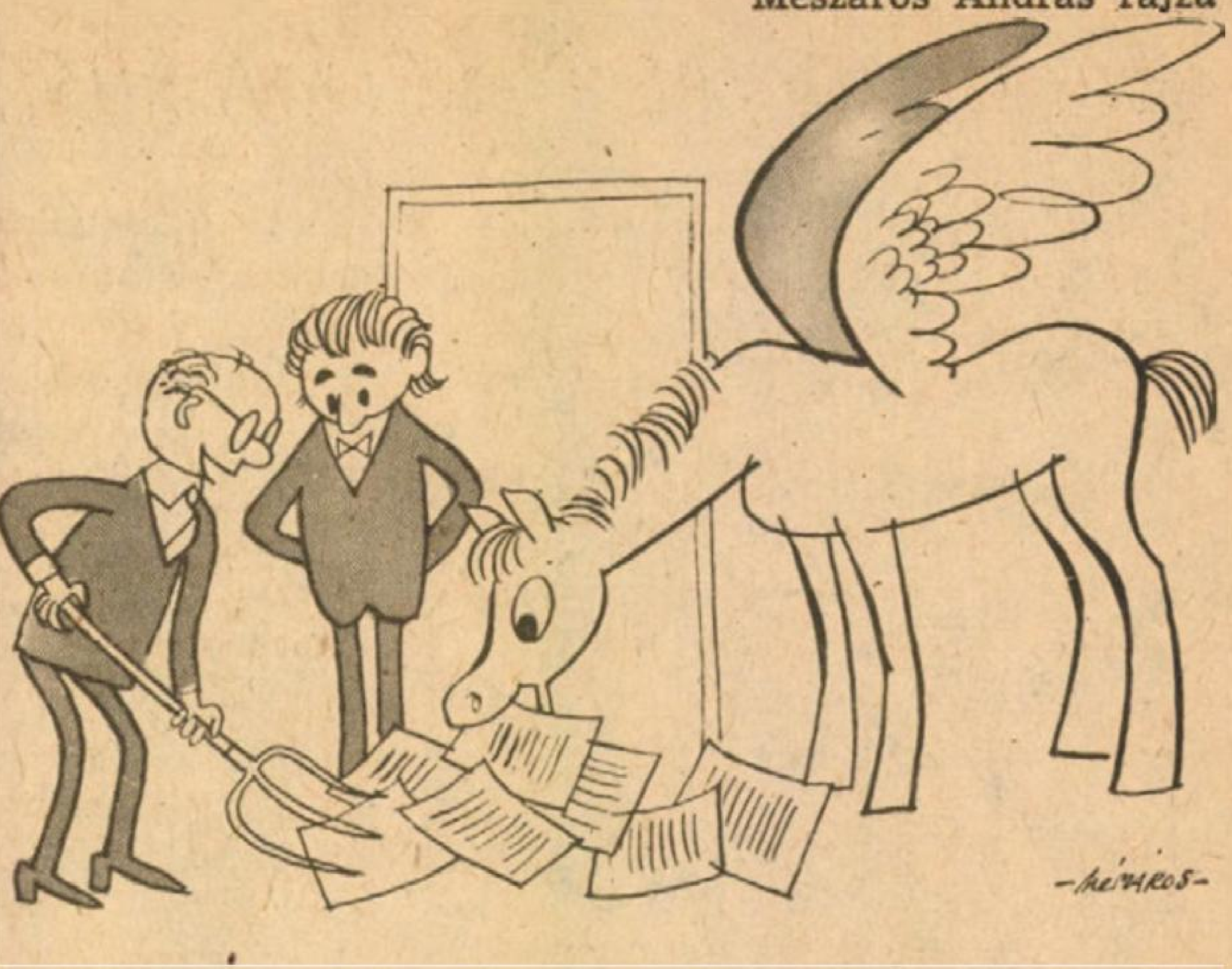

– Nagyon igénytelen, mindent megeszik!

Pontos időjelzés

Toncz Tibor rajza

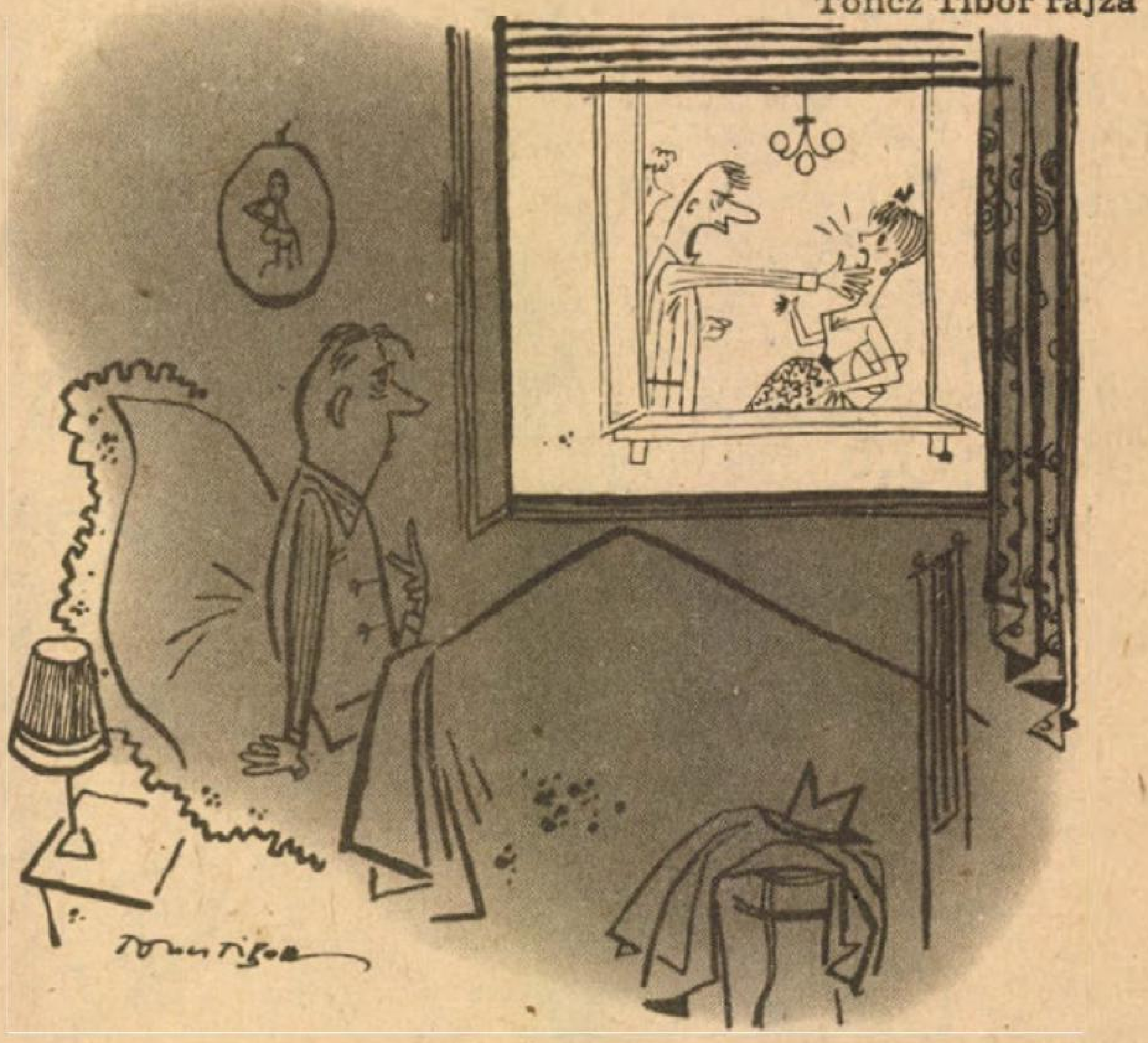

– Fél kettő. Hazajött a Kovács kartárs kislánya . . .

Az író nyaralni megy

Várnai György rajza

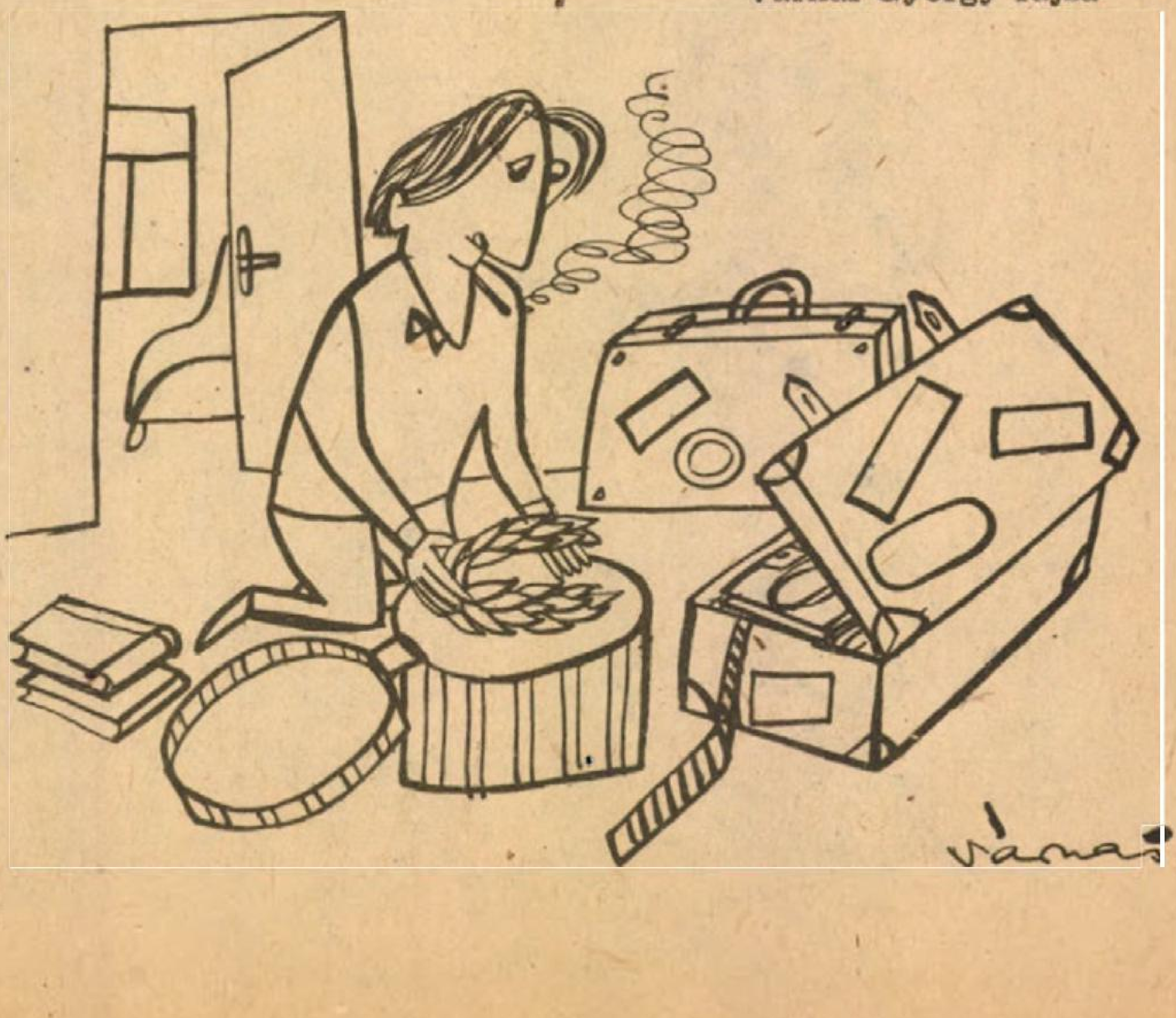

Orkán

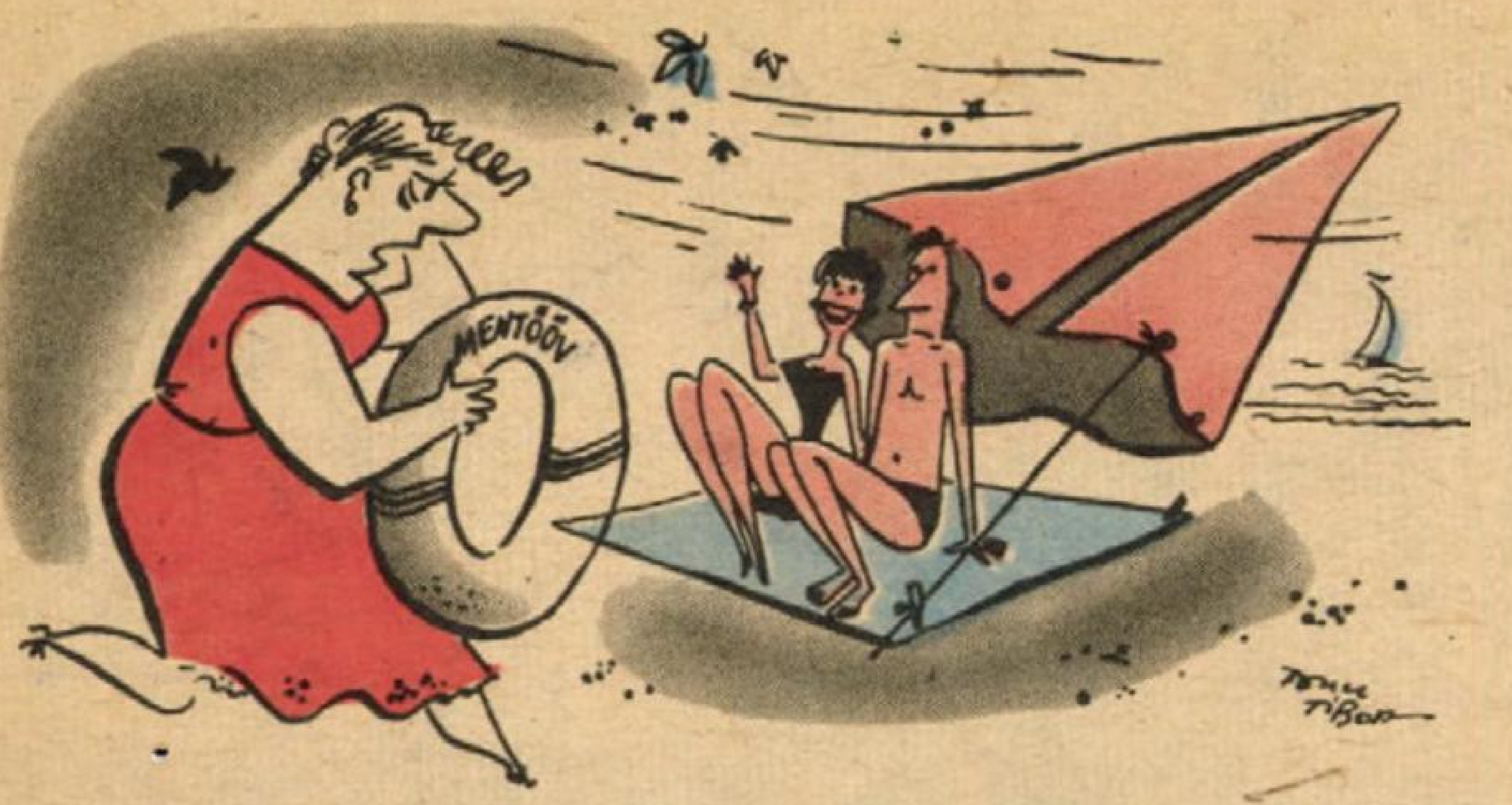

– Itt vagyok, anyus!

Anziksz-írás

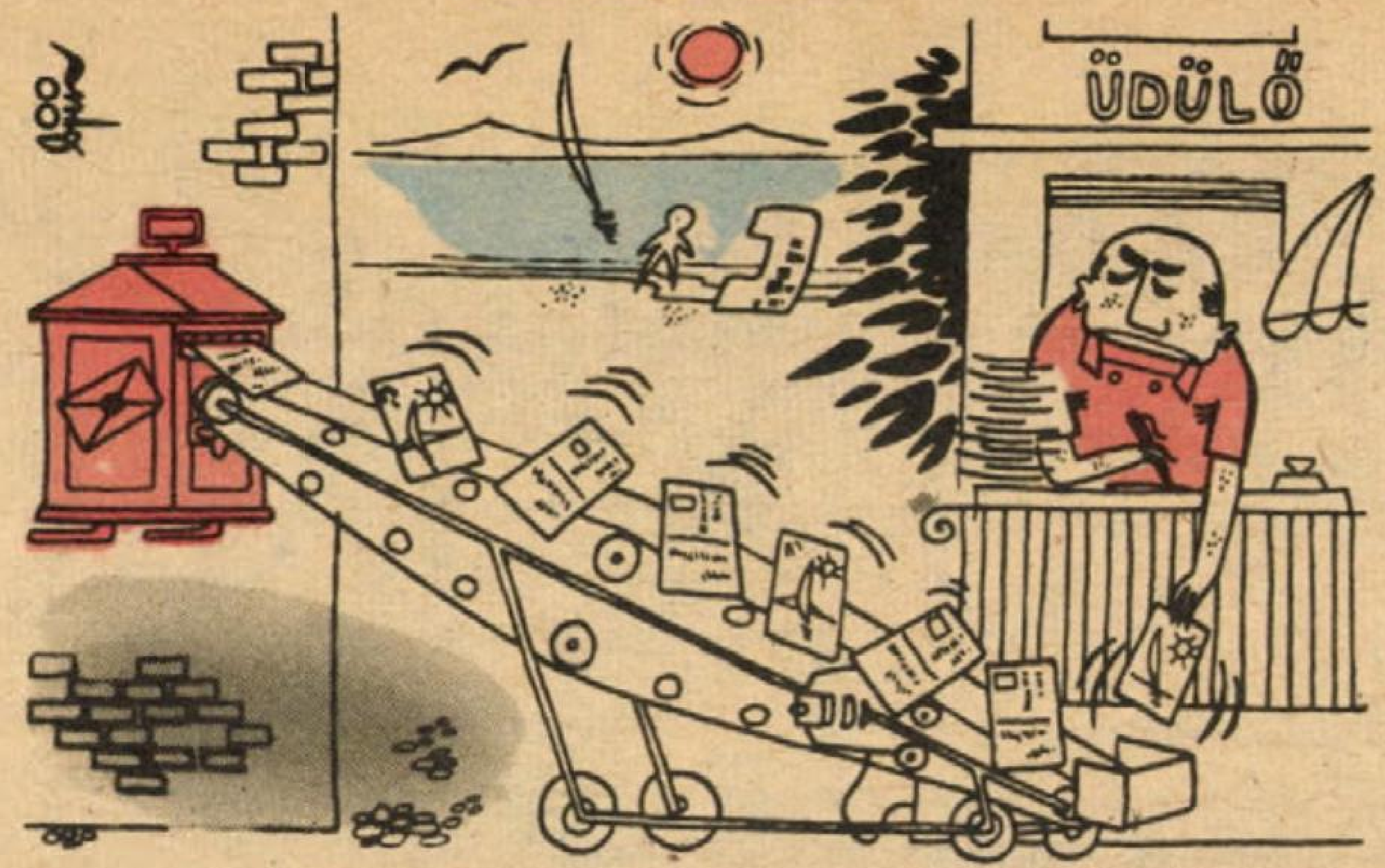

Strandvendéglő

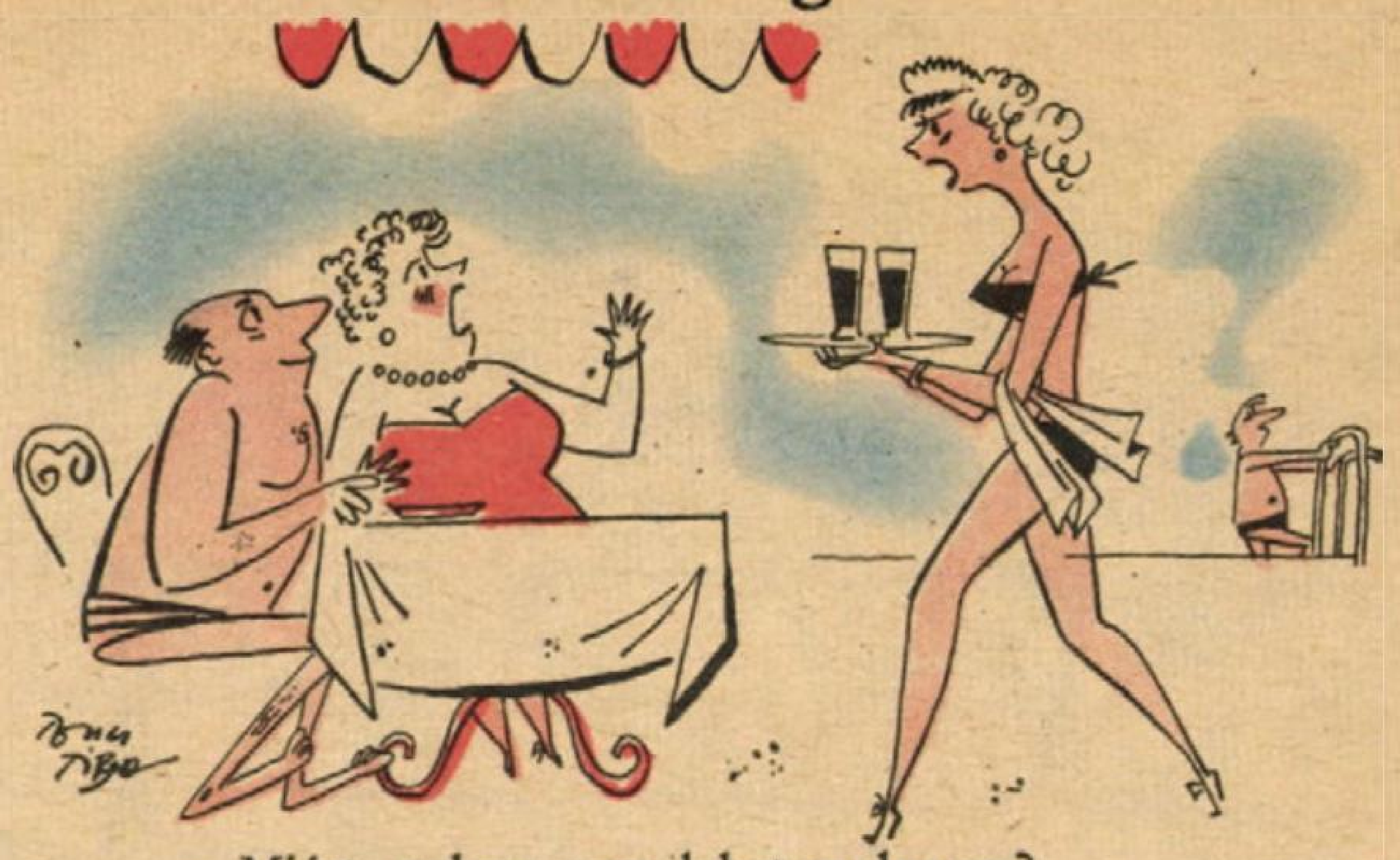

– Miért, nekem nem lehet melegem?

A bürokrata nyaral

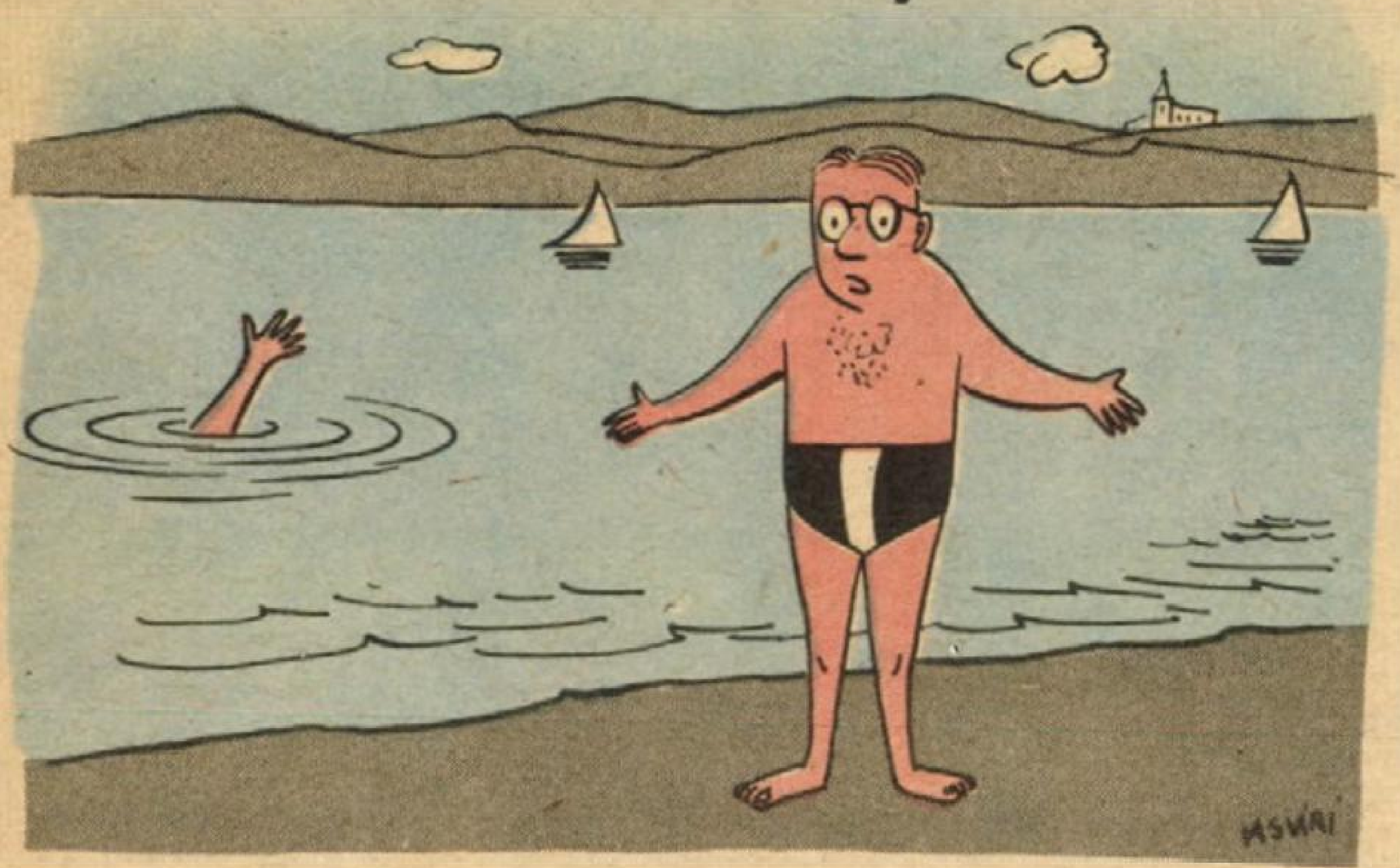

– Nem az én reszortom! . . .

Balatoni KÉPESLAPOK

Ijedős asszonyka

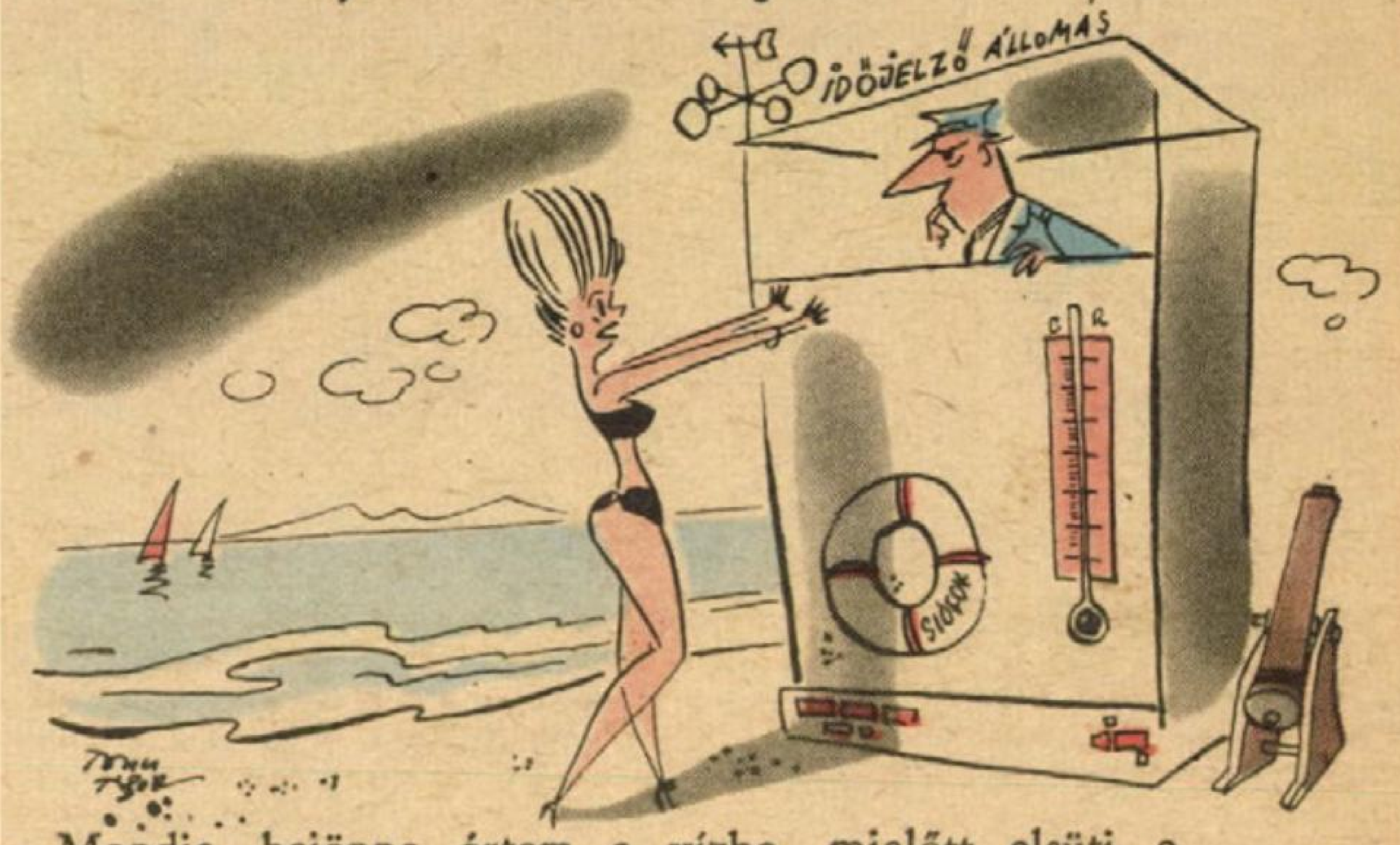
IDŐJELZŐ ÁLLOMÁS
C R
SIÓFOK

– Mondja, bejönne értem a vízbe, mielőtt elsüti a viharágyút?

Nyugtalanság

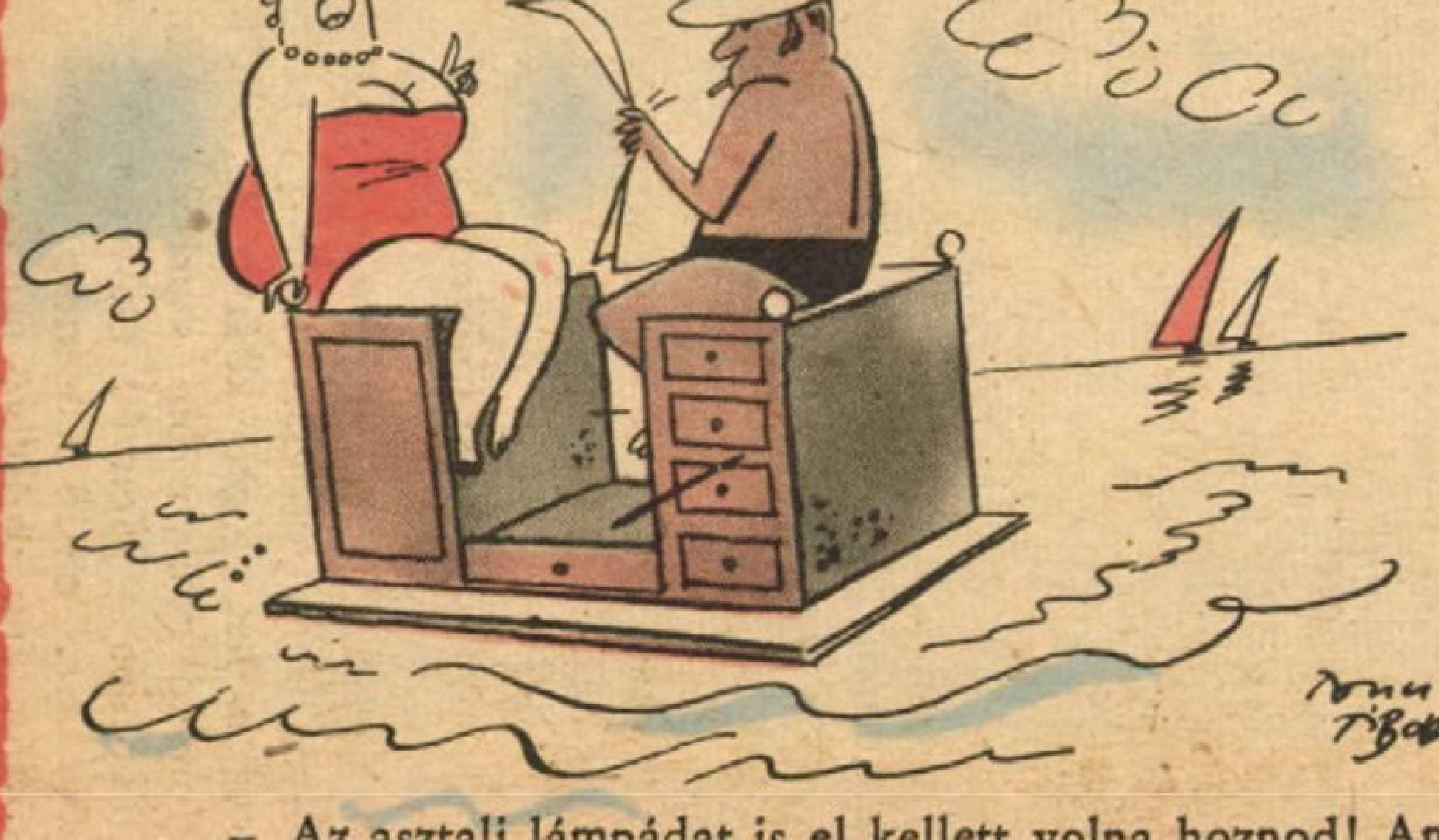

– Az asztali lámpádat is el kellett volna hoznod! Amíg itt üdülsz, biztosan kicserélik . . .

Szériamunka

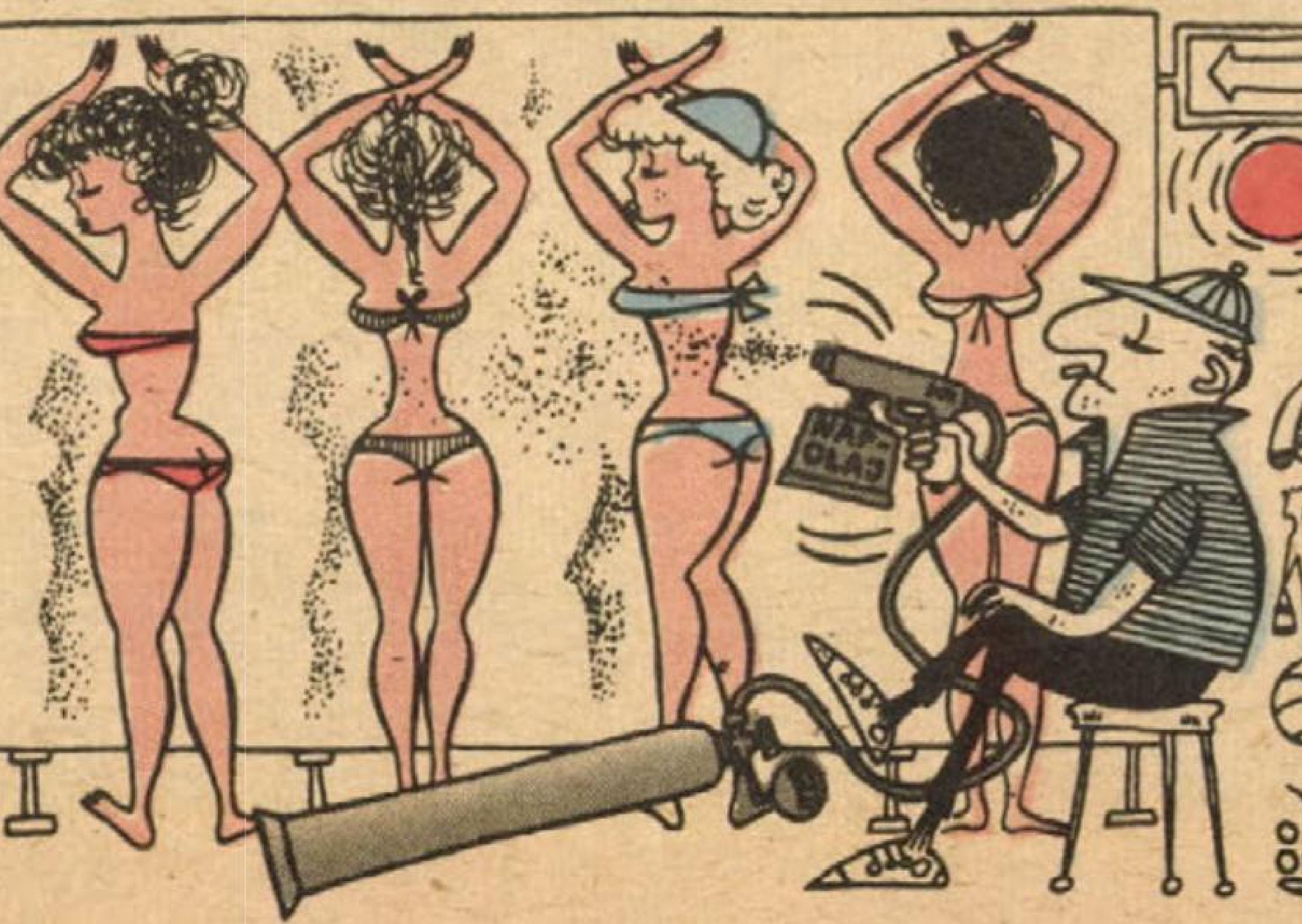

Búcsú

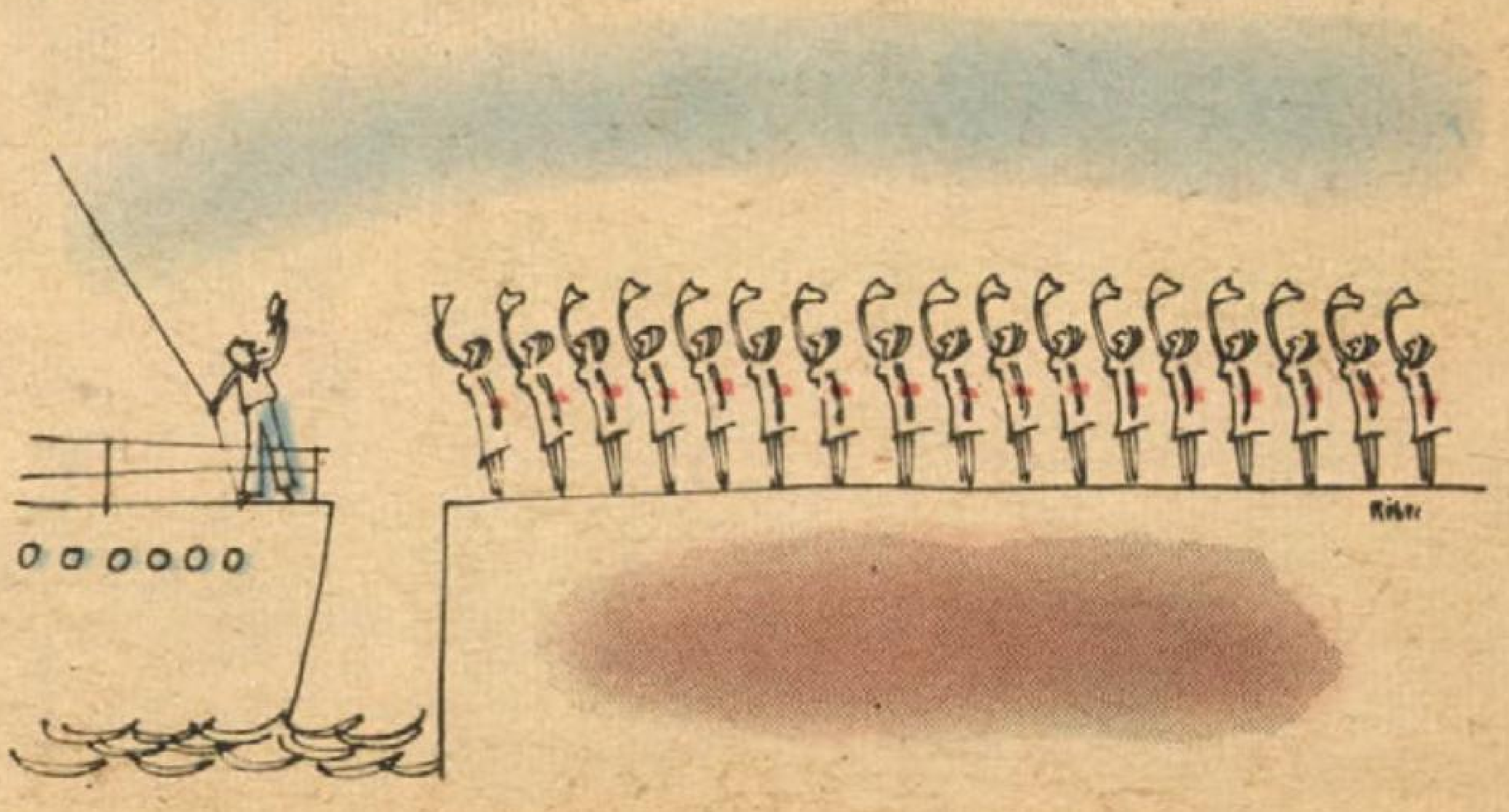

A gyarmatosítás történetéből

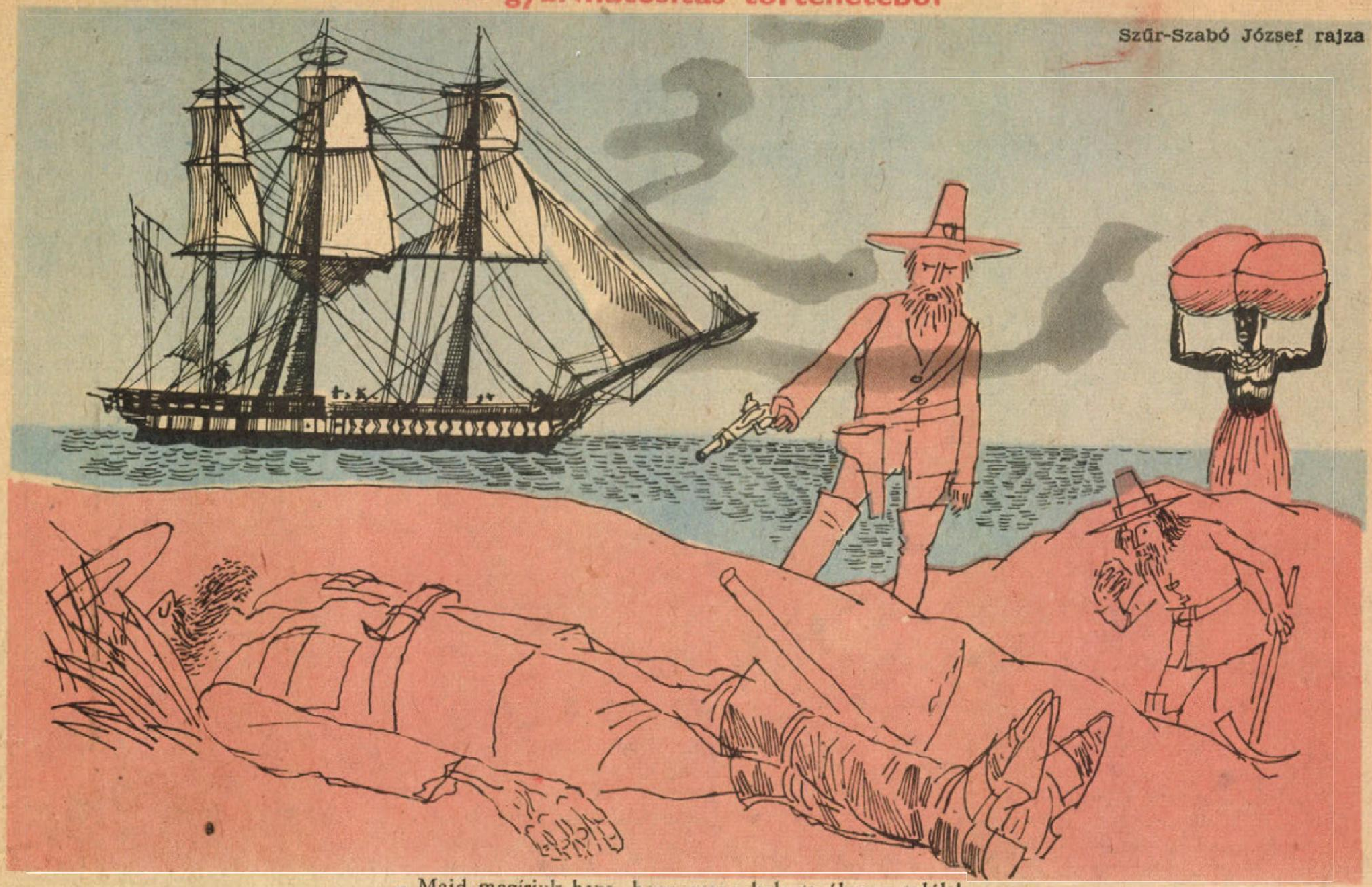

Szűr-Szabó József rajza

– Majd megírjuk haza, hogy arany helyett ólomra talált!

Ezt olvastuk

Érdekes vadászkaland

A Magyar Nemzetben olvastuk a Dunaárterületi erdők vadállományáról: „A vadállomány is gyarapszik: az utóbbi évben itt lőtték, 10 kilón felüli aganccsal, a legszebb szarvasbikát."

A hírben két meglepetés is bújkál. Először a vadállomány azáltal gyarapszik az erdőben, hogy lelövik a szarvasbikát. Másodszor: a szarvasbikát nem vadászpuskával lőtték,, hanem egy 10 kilón felüli aganccsal. Úgy látszik, a vadász is fel volt szarvazva ...

Vegyészeti csodabogár

A Népszava tudományos hírei között olvastunk arról, hogy „Benzolgőz és hidrogén egyesítésével szintetikus anilint készítettek; az új eljárással sok anyag takarítható meg."

Benzolhoz hidrogént adni körülbelül annyi, mintha a levegőhöz még egy kis oxigént adnánk, attól a levegő csak levegő maradna. Az anilin döntő alapanyaga viszont a nitrogén, ezt kifelejteni az anilinból annyi, mintha a vízből a hidrogént felejtenék ki. Igaz, így csakugyan sok anyagot lehet megtakarítani az új anilingyártásban, még magát az anilint is.

Sport-újdonság

Az Esti Hírlap sporthírszolgálata bejelentette, hogy érdekes ökölvívó mérkőzésre lesz a hét végén kilátás: az MTK és a Honvéd csapata lép szorítóba. Miután az MTK és a Honvéd ökölvívóinak találkozója már előző vasárnap lezajlott, a hír közlése sok ökölvívó szurkolót knokautolt.

Pikáns fogalmazás

Az Élet és Irodalom kritikai tanulmányt közölt a magyar nóta kérdésről, s a nótaszerzők közt megemlítvén Erőss Bélát, ezt írja róla: „Három évtizeden át volt igazgatója a Zeneszerzők Szövetkezetének, de nemcsak adminisztrált, hanem termelt is (Asszony lesz a lányból, a bimbóból rózsa ...)."

Ejnye, ejnye, tulajdonképpen mit termelt a jeles szerző?

Tapasztalatlan úttörő

A Pajtás elbeszélése egy úttörő őrs krónikásáról szól, ki „időnként bemártotta golyóstollát a tintatartóba, a toll vastagon fogott". A golyóstollak általában nem tökéletesek, és sokszor több festékanyagot eresztenek ki magukból, mint amennyire írás közben feltétlenül szükség van. Ezért nem is csodálható a krónikáspajtás tollának hibája, különösen, ha még tintatartóba is mártogatta azt.

Gépóriás

Az Esti Hírlap hírül adja, hogy a Hajógyárban hulladékanyagból készítenek gépeket terven felül. Például elkészítettek néhány bányaelszívó ventillátort. A ventillátorok példátlan erejű szélvihart kavarhatnak, hogy egész bányákat szívnak el a helyükről.

Dr. Árgus

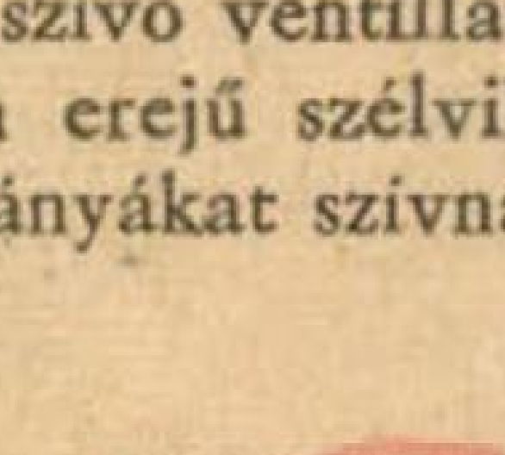

Udvarlás

Gerő Sándor rajza

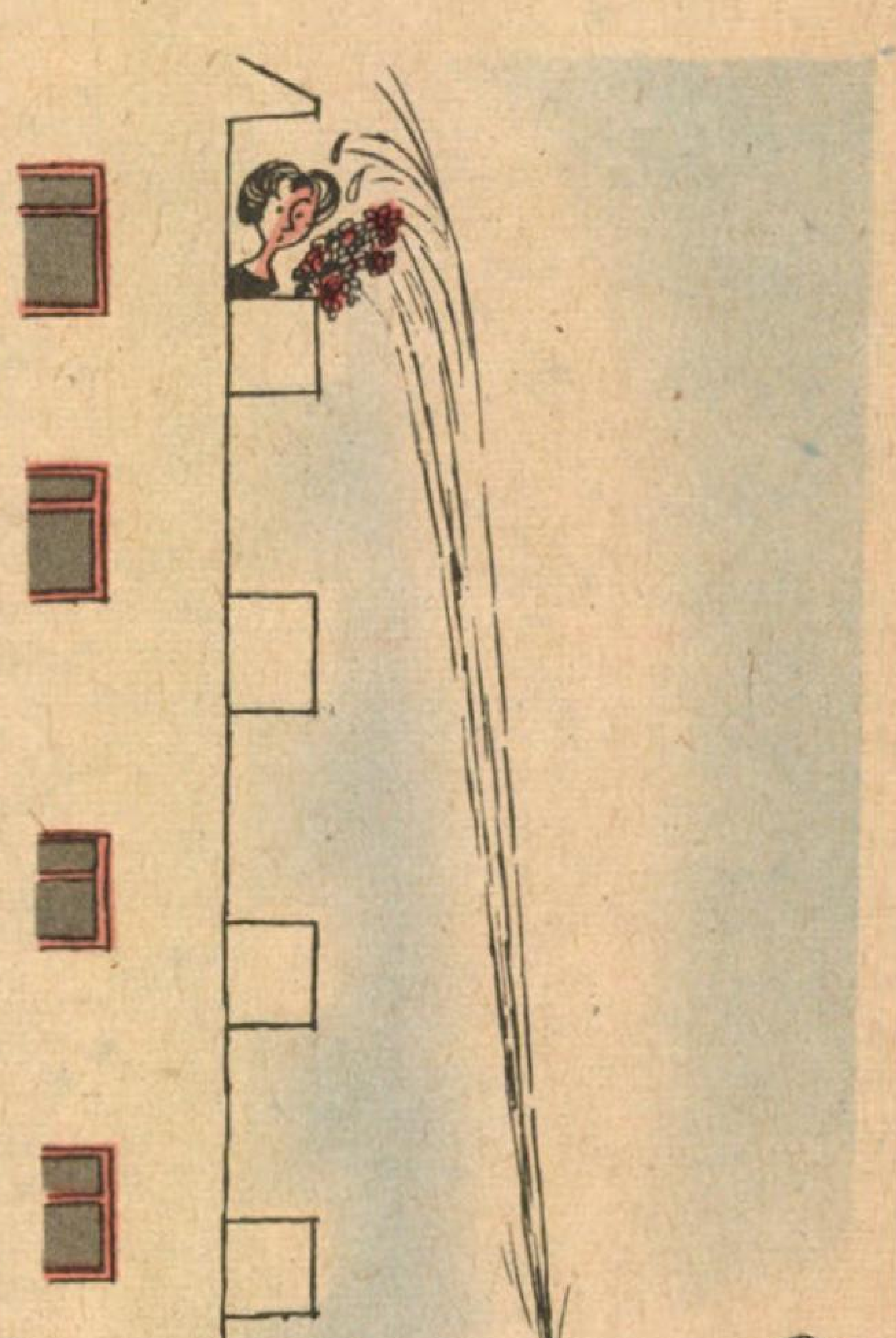

Gerő Sándor rajza

A borfiú

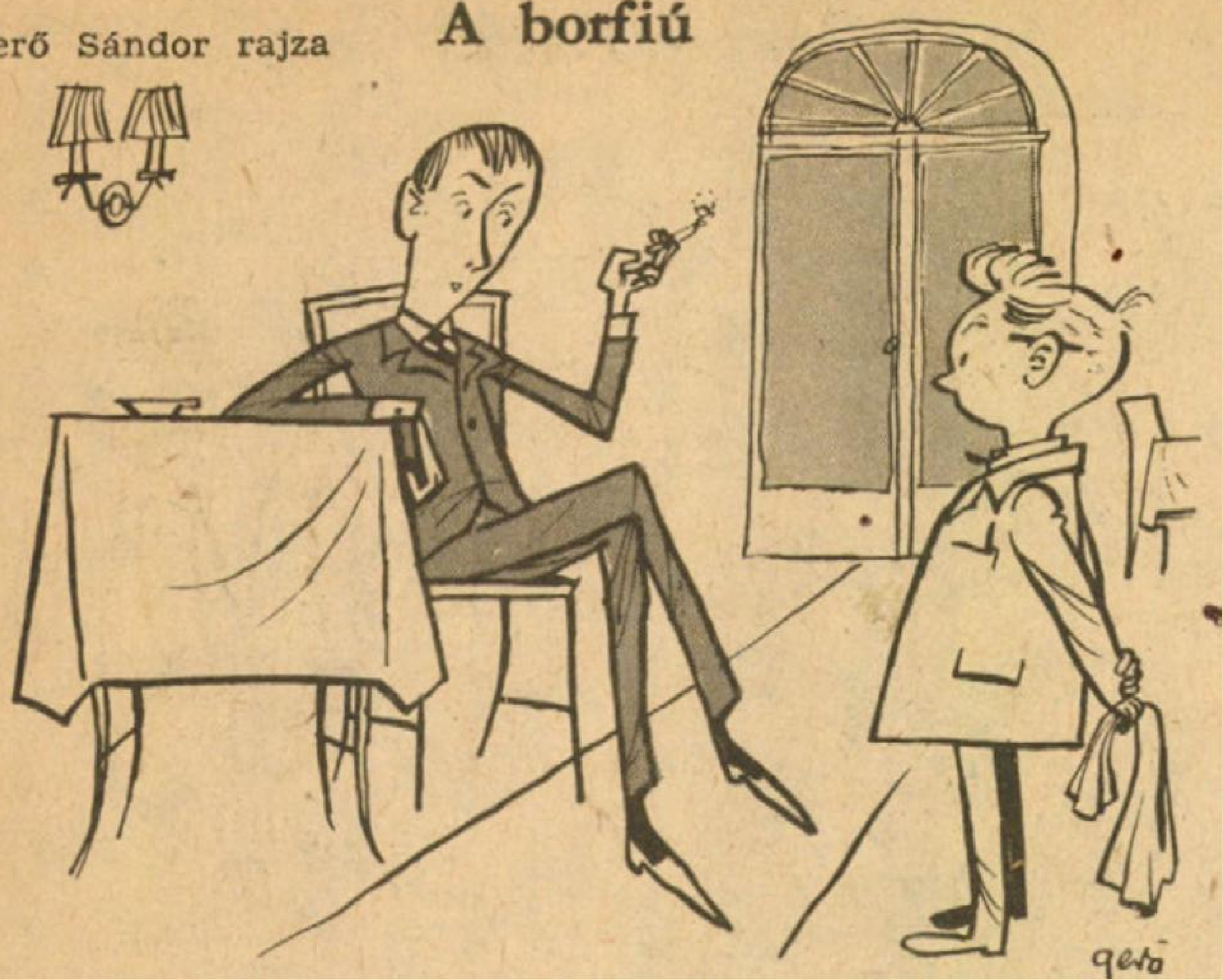

– Sajnálom, kérem, tizenhat éven aluliakat nem szolgálunk ki!

Az igazgatónak vajszíve van

A Fakerékegyenesítő Gyár új igazgatót kapott.

— Te — újságolta a könyvelőségi osztály egyik dolgozója a másiknak —, ez egy valóságos angyal. Vajszíve van!

Lepsényi jó szívéről csakhamar meggyőződhettek a Fakerékegyenesítő dolgozói.

Az történt, hogy Aligai harminc kereket akart kigörgetni a gyár kapuján, de észrevették. Az ügy Lepsényi elé került.

— Példás büntetést fogok kiszabni — mondta a személyzeti osztály vezetőjének. — Természetesen igyekszem a lelkére beszélni, mert szép szavakkal, jósággal nagyobb eredményt lehet elérni, mint súlyos ítéletekkel.

Hívatta Aligait, aki sírva mondotta el, hogy beteg felesége miatt követte el a cselekményt, de szánja, bánja tettét.

— Miért nem jött hozzám? Segítettem volna magán. Na, ne sírjon. Nekem példás büntetést kell ugyan kiszabnom, de a nevelés eszközét fogom használni. Írja le huszonötször, hogy fakereket lopni nem szabad. Mellékbüntetésül egy hétig nem kap prémiumot.

Egy hét múlva jelentették az igazgatónak, hogy Aligai ellopott két fűrészgépet.

— Küldjék azonnal ide! Majd én elintézem! — ordította Lepsényi, és amikor Aligai belépett, így szólt hozzá:

— Én vagyok a hibás. Rosszul beszéltem a lelkére. Édes fiam, értse meg, hogy ilyesmit nem lehet csinálni. Két fűrészgépet ellopni! Egy teljes napig állt a munka. Mi a mentsége?

— Névnapi ajándékot akartam venni a sógornőmnek.

— Sajnos, meg kell büntetnem. Három hétig nem lépheti át az üzemi étkezőt. Pedig új szakács van, és holnap sertés ropogós lesz ebédre. Szálljon magába, és többé ne halljak semmi rosszat magáról.

Másnap a vezetői értekezleten az igazgató kijelentette, hogy nem szabad egy fiatal dolgozó pályafutását tönkretenni, ezért ismét elsősorban a lelki klinika fegyveréhez folyamodott, és reméli, hogy helyesen cselekedett.

Nem sok idő múlva a kapus rohant be az igazgatóhoz:

— Aligai ellopta a gyár kéményét!

— Ez már azután igazán sok — sápadt el Lepsényi. — Kerítsék elő!

— Születésnapi ajándékot akartam venni a feleségemnek — sírdogált Aligai.

— De édes fiam — szólalt meg az igazgató —, azért nem kell mindjárt kéményt lopni. Még jó, hogy idejében észrevettük. Alacsonyabb beosztásba helyezem, csökkentett fizetéssel. Elmehet!

— És még rólam terjesztik, hogy túlságosan jó szívem van — panaszkodott a másnapi értekezleten. No de beszéljünk a negyedik negyedév tervéről.

De nem beszélhették meg a tervet, mert szállítómunkások jelentek meg az igazgatói irodában, és elszállították a bútorokat.

Aligai eladta az igazgatói szoba berendezését...

Palásti László

KIT DICSÉRJÜNK, HOGY DICSÉRJÜNK?

Óriási lelkesedéssel számolt be a minap a televízió egyik riportere Tóth bácsiról, egy falusi borbélyról. Mint a képernyőn is láthattuk, Tóth bácsi nem elégszik meg azzal, hogy a maga mesterségét folytassa. A borotválás, hajvágás egyhangúságát könyvárusítással teszi változatosabbá. Borotvál, jön egy könyvvásárló, Tóth bácsi otthagyja a beszappanozott arcot, és fürgén szalad a kultúrára éhes vevőhöz. Gondolom, azért dicséri a TV olyan nagyon ezt a derék borbélyt, mert munkaidejében a kultúrát terjeszti, és bízom abban, hogy a TV figyelme más szakmákra is kiterjed.

Itt van például az a barátságos szerelő, aki a villanyunkat megjavította. Javítás — munkaidő után. Javításhoz szükséges anyagbeszerzés — munkaidő alatt: az üzemben, órabérben. És a Közért eladónője, aki húsz deka parizer és tíz deka trapista eladása közben tárgyalta meg a másik kartársnővel, hogy milyen fazonú legyen az új fürdőruhája! S én ezen akkor csupán azért botránkoztam meg, mert még nem ismertem a TV-ből Tóth bácsit, és nem tudtam, hogy a munka közben végzett más munka dicséretes mozgalom. És persze, ismerek könyvüzletben dolgozókat, akik ugyan nem borotválnak könyveladás közben — nyilván még nem gondoltak rá! — viszont sok egyéb, nem kevésbé hasznos dolgot bonyolítanak le. Például kiszaladnak megvenni a vacsorát, csillagos terítőket horgolnak, és idegen nyelvet tanulnak — a pult alatt.

És — igazán nem azért mondom, de ha már arról van szó — éppenséggel én is felveszem a versenyt Tóth bácsival. Igaz ugyan, hogy cikkírás közben nem árulok könyvet, viszont a legritkább esetben történik meg, hogy kizárólag cikkírással foglalatoskodom a szerkesztőségben. Inkább telefonon igazságot teszek otthon veszekedő gyermekeim között. Lerohanok a Közértbe, ha megtudom, hogy friss virslit hoztak, és mint minden nyugdíjra jogosult dolgozó, némi időt eltöltök én is a büfében, ahol egyrészt feketekávét fogyasztok, másrészt kollégáimmal beszélgetek — nem mindig szerkesztőségi dolgokról.

Tehát mindebből láthatja a TV, hogy kár volt Tóth bácsit olyan nagyon népszerűsíteni, akadnak elődei — és lesznek utódai, tán a kelleténél többen is ebben az országban. No de, akkor kit dicsérjünk? — hallom lelki fülemmel a kérdést, hiszen nyilván van az Élő Újságnak egy olyan rovata, amelyben muszáj mindig valami jó példát állítani a nézőnek.

Hát... akár egy borbélyt, hogy Tóth bácsinál maradjunk. Egy olyan borbélyt, aki, ha egyszer megkezdett egy borotválást, addig borotvál, amíg nem kész. Közben nem ad el semmit, még könyvet sem, s nem hagyja abba a szappanozást azért, hogy a vasárnapi futballeredményeket latolgassa. De be lehetne mutatni egy olyan elárusítót is, aki csak a vevővel foglalkozik. Addig foglalkozik vele, megszakítás nélkül, amíg a vevő az üzletben van. Lesi a kívánságát, nem társalog félre a kollégájához a pultnál, nem megy a telefonhoz, és nem kiabál oda a pénztároshoz szakszervezeti ügyben. Folytassam? Tízezer ilyen példa van! Ja? Konkrétan kérik? Egy nevet? Hát... ilyen gyorsan nem megy... Majd... a szerkesztőségben... munkaidő alatt... kinyomozom...

Pongrácz Zsuzsa

Minden kommentár nélkül

Tóth József rajza

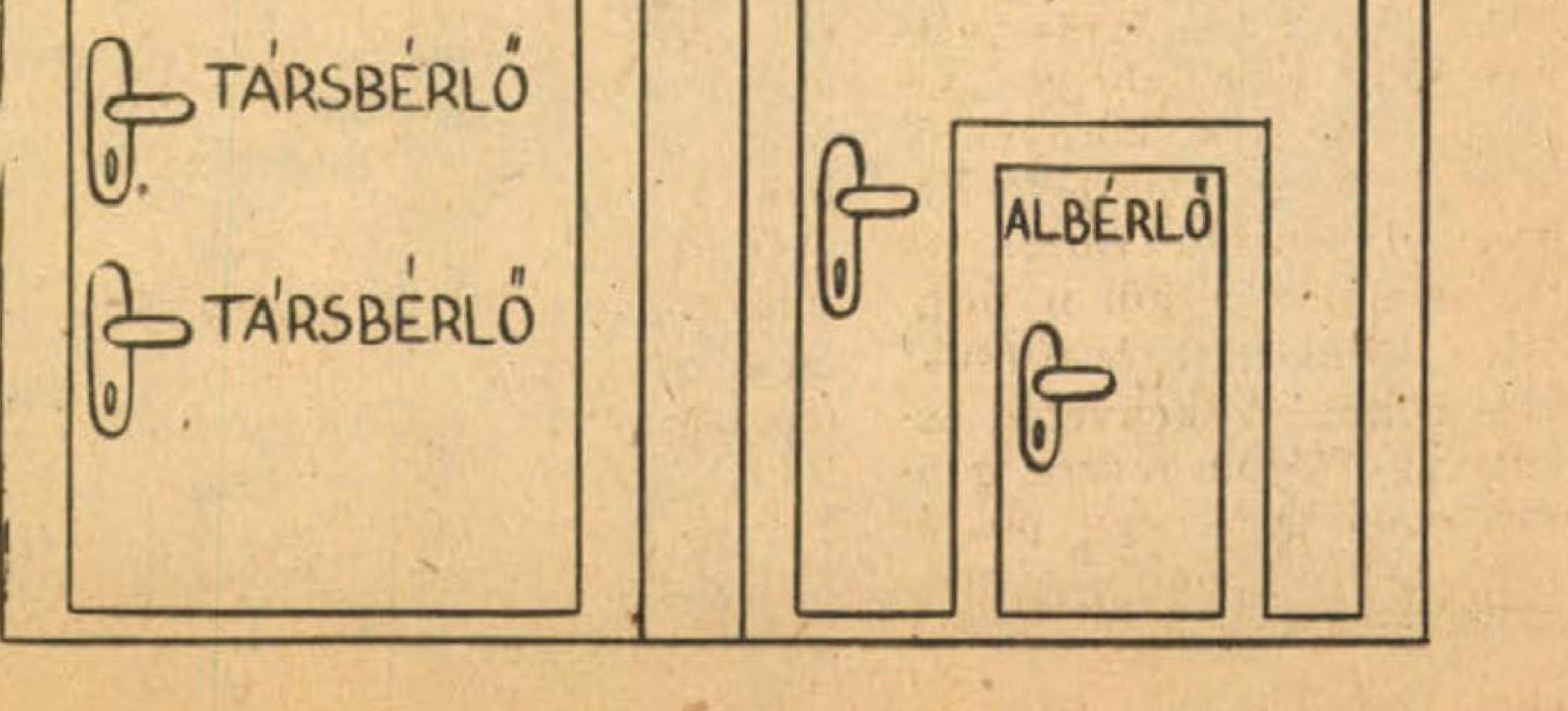

MIKES • VÁRNAI

Törpe barackfa

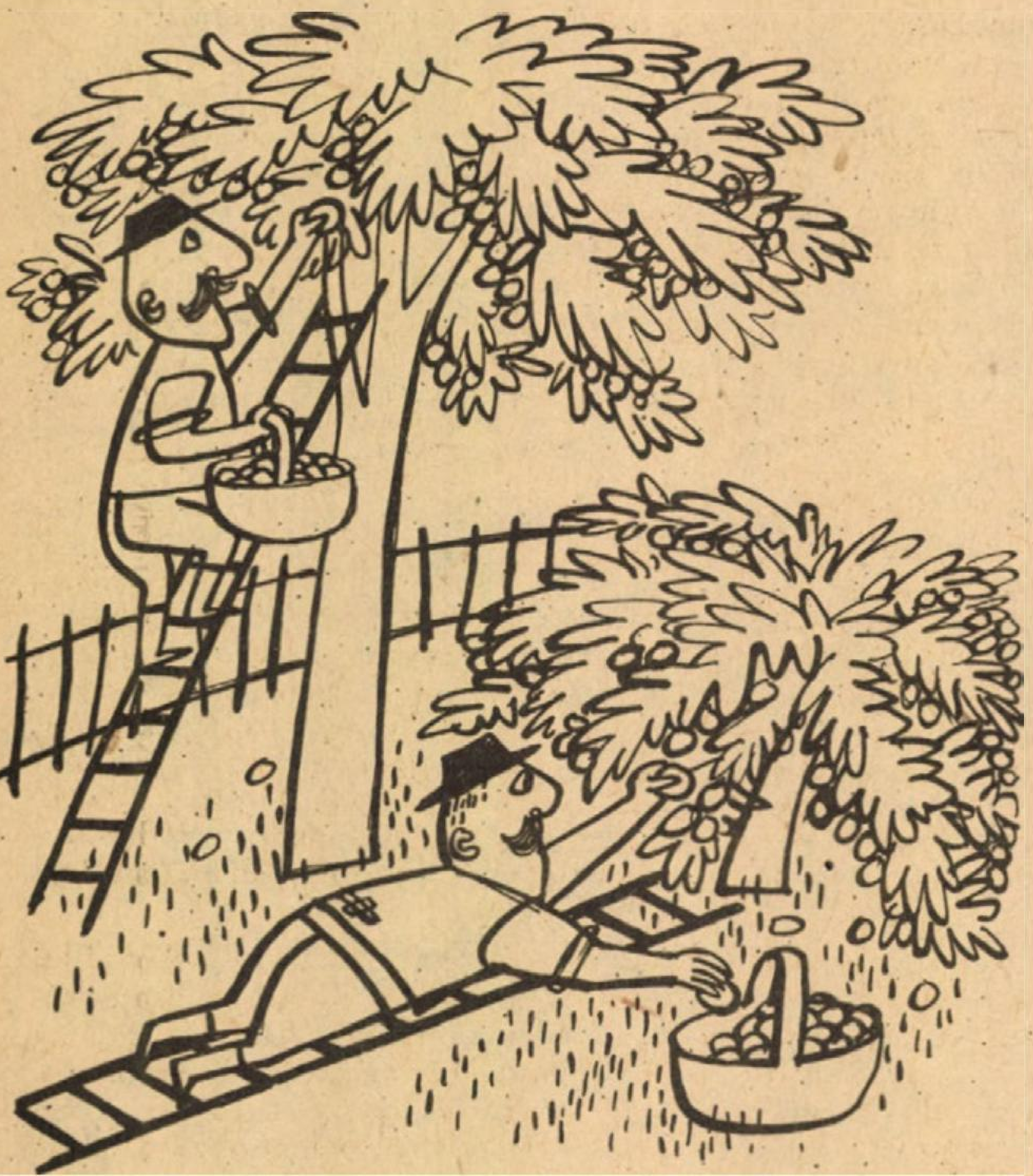

Rokonok Pestről

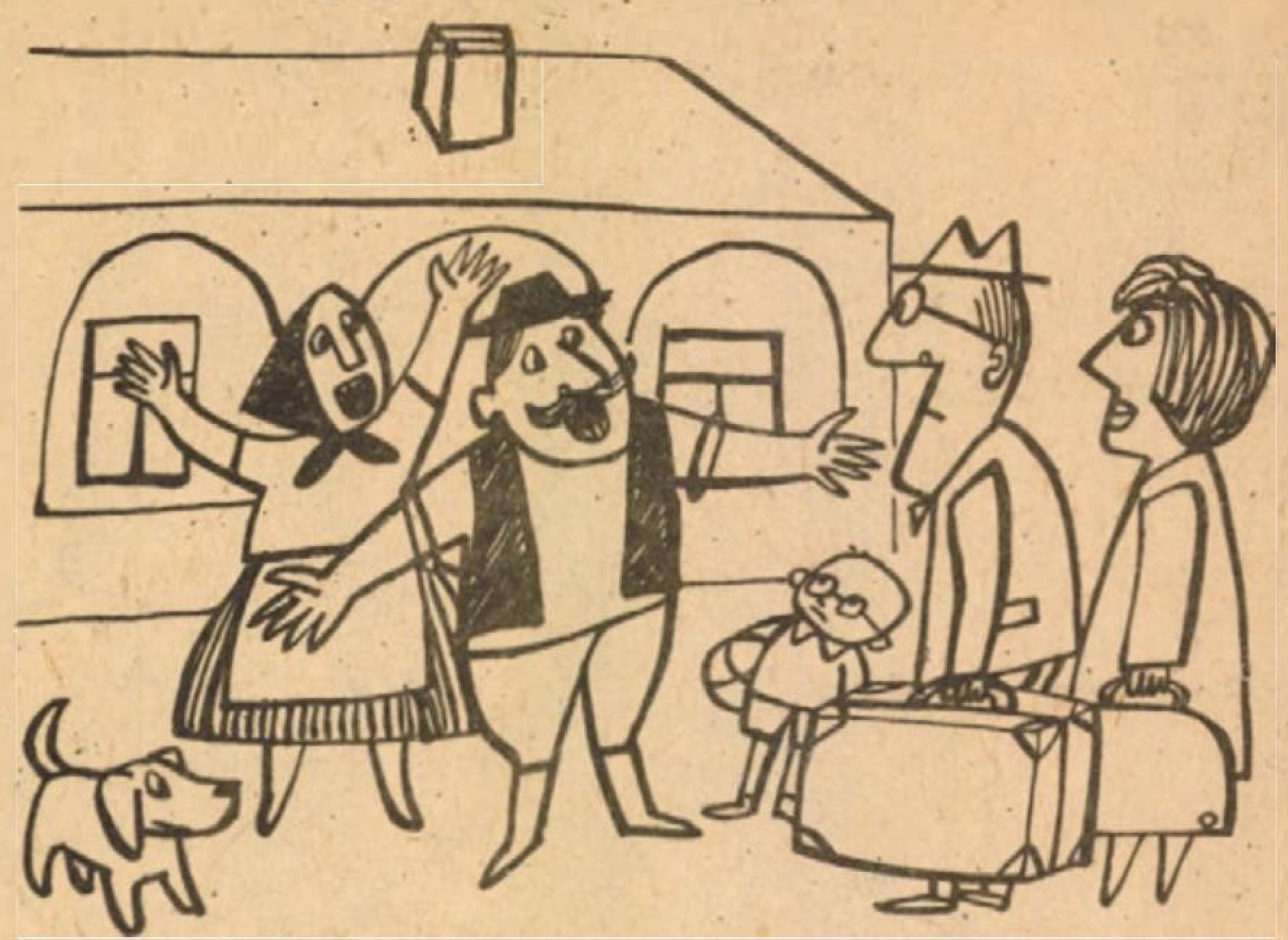

– De jó, hogy jöttetek! Egy nagy gyümölcsöst vettünk át családi művelésre!

Ahol mindenki fogatos akar lenni

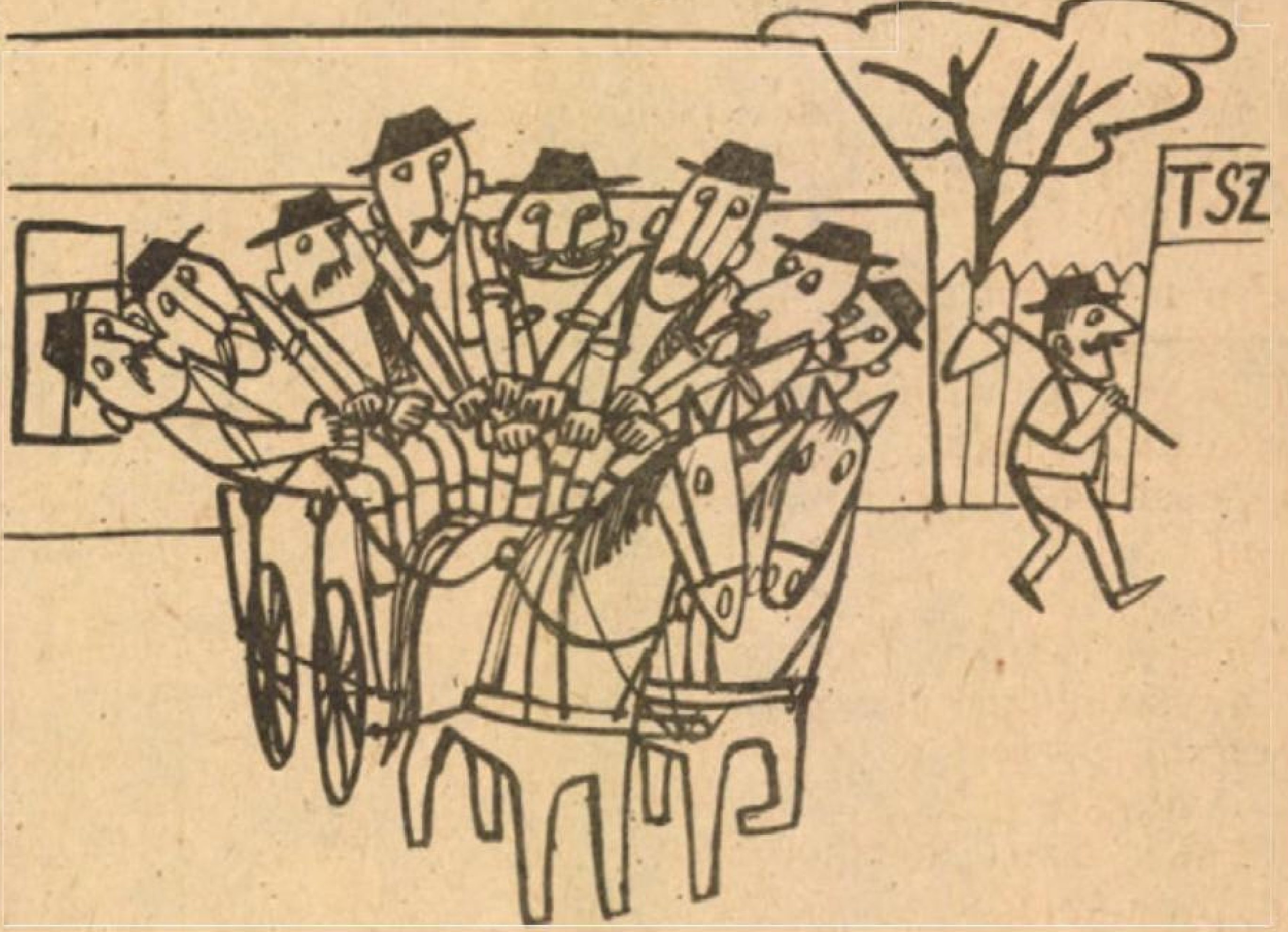

Jakabszálláson azt mondta a tanácselnök: mióta vidéken is van — így mondta: vidéken! — földművesszövetkezeti bolt, nemcsak a községben, nem kell bejönni a tanyákról, ha egy kis sóra, gyufára vagy petróleumra van szükség.

Lehet, hogy akadnak Jakabszálláson is olyanok, akik nem akarnak lemenni vidékre?

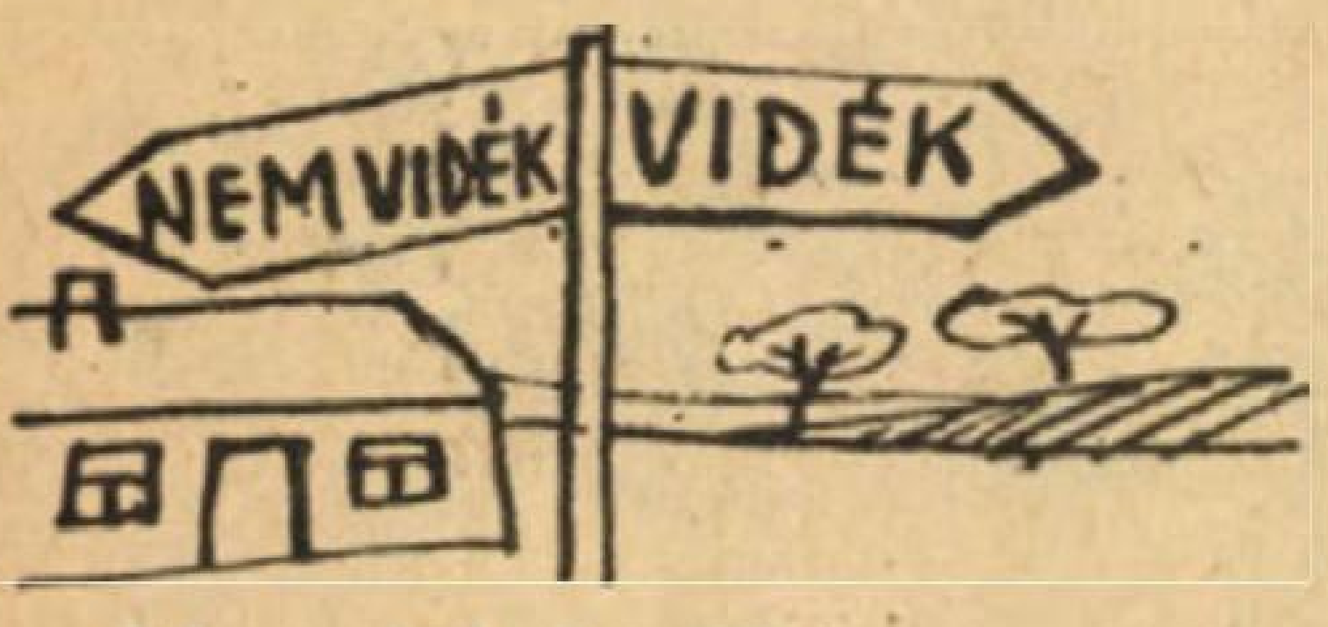

Mert Jakabszállás, az ugye mégiscsak más . . .

*

Noteszomban a következő feljegyzést találtam:

„A kenyér az országút szélén hever, csak le kell hajolni érte."

Az történt ugyanis, hogy a jakabszállási földművesszövetkezeti bolt várta, hogy „vidékről", vagyis a környékről bejöjjön a téesz kocsija a kenyérért. De hiába vártak. A kocsi nem jött. Végül is megunták a várakozást, és becsukták a boltot. A kenyeret, lehetett vagy három mázsa, gondosan elhelyezték egy pokrócon, és kirakták az országút szélére. Ha majd jönnek érte, ne kelljen sokáig keresgélni.

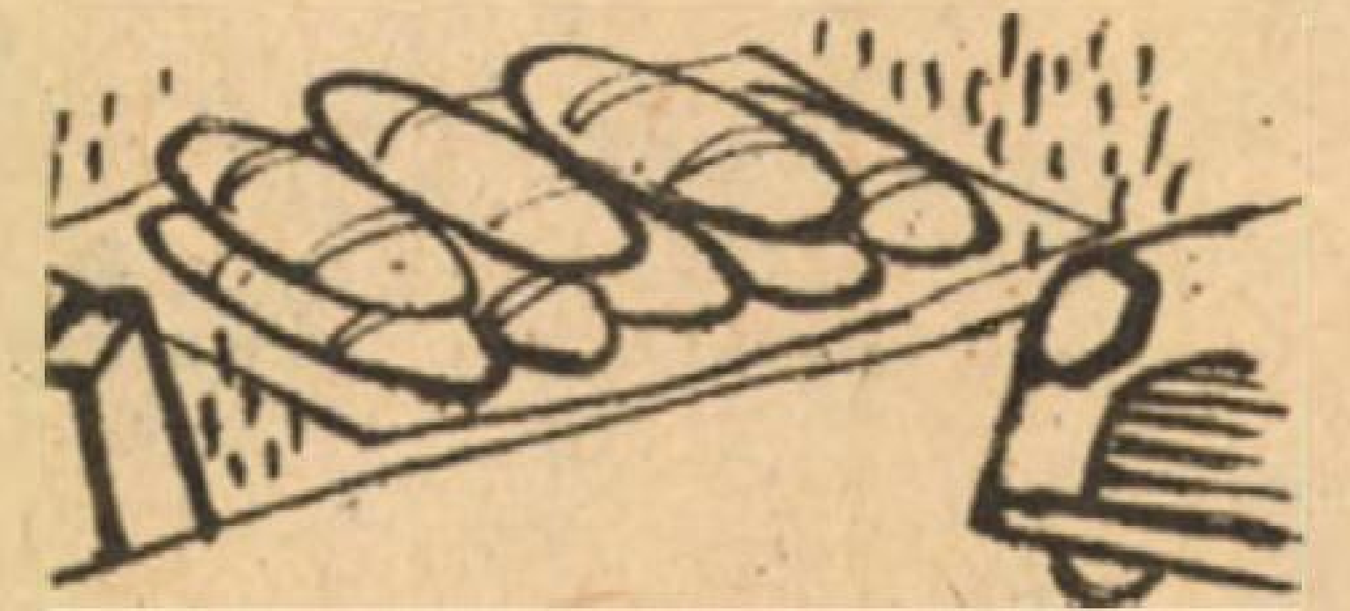

A kenyérhez nem nyúlt senki, mert az országút szélére kitett kenyerek fogdosása szigorúan tilos!

*

Jártunk a jakabszállási „Őszibarackos" téeszcsében is, Polyák Mihály bácsinál, aki a futóhomokra, több évtizedes verejtékes munkával, csodálatos gyümölcsöst varázsolt. Egyedül vágott neki a munkának, most már a gyerekei is segítenek.

Ebben a gyümölcsösben Éva nem almát kívánt volna meg, hanem őszibarackot, és Ádám is szívesen vállalta volna a kockázatot — hogy Polyák bácsi kikergeti őket a téeszcséből.

Nem vagyok őszibarackszakértő, de azt hiszem, ezek az őszibarackok biztosították maguknak a repülőjegyet külföldre, és nyugodtan nekiláthatnak a csomagolásnak.

A szomszédban láttam egy barackot, az máris sárga volt az irigységtől.

A fák roskadoznak a teher alatt. Találkoztunk egy idősebb barackfával, annak anynyira tele volt minden ága gyümölccsel, hogy alig bírta tartani őket. Ejnye — mondtam magamnak szemrehányó hangon —, hol az udvariasság? Hol marad a jónevelés? Persze, ha fiatalabb barackfa lenne, akkor már rég felajánlottad volna a szolgálataidat . . . Vegyél át gyorsan néhány finom, zamatos gyümölcsöt, ne kelljen annyit cipelnie szegénynek. Hasonlóképpen gondolkoztak kollégáim is. Még mondja valaki, hogy a pestiek nem udvariasak.

Végezvén a „minőségellenőrzéssel", leültünk az udvar közepén álló óriás juharfa alá. Miközben Polyák bácsi elmesélte nekünk, hogyan jutott el idáig, és felelevenítette régi emlékeit, amikor még a kecskeméti emberpiacra járt munkáért, a szemem megakadt egy motoron.

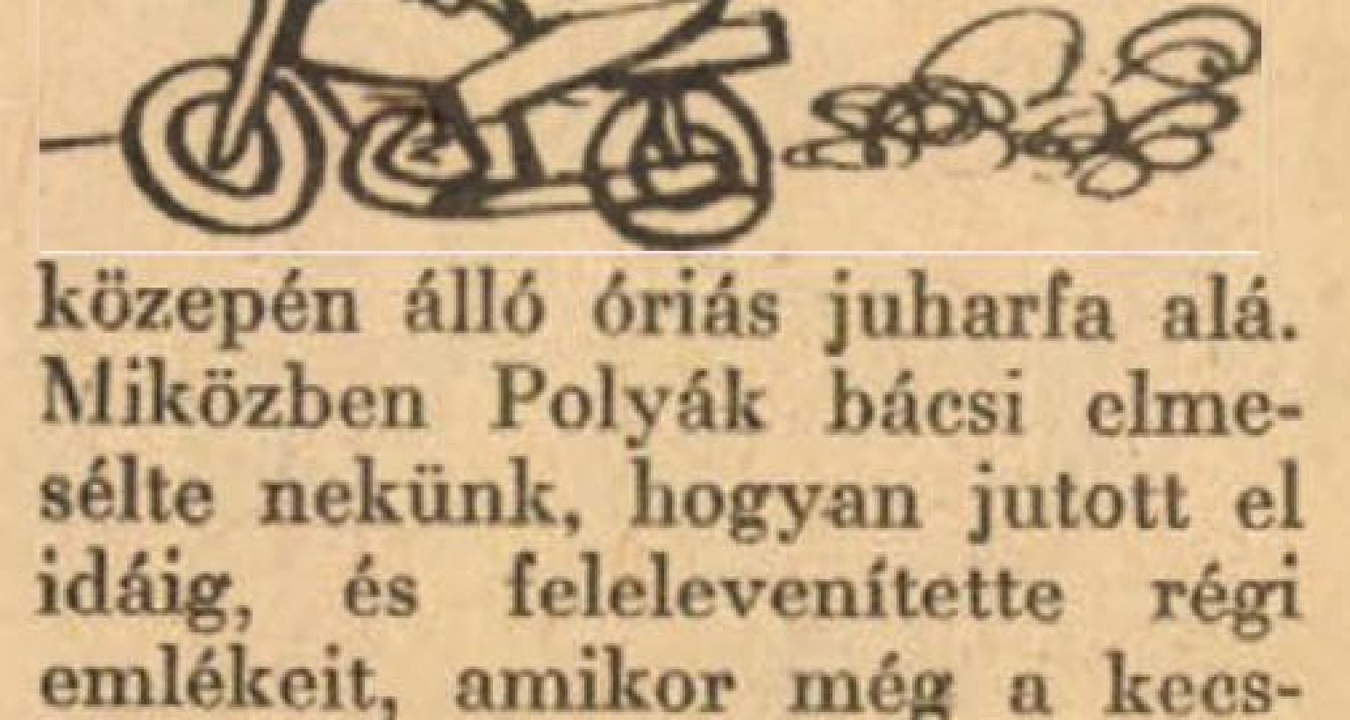

— Most vettük — mondta Polyák bácsi.

— Mennyiért?

— Tizenháromezerért.

— Miből?

Polyák bácsi így felelt:

— Szamócából.

*

Azt írják meg — mondták Nagykőrösön a tsz-tagok —, ha eladjuk a háztáji termésünket a MÉK-nek (Mezőgazdasági Értékesítő Központ), nekünk is tíz napot kell várni a pénzünkre, mint a téesznek. De tíz nap még a jobbik eset, általában tizennégy-tizennyolc napot kell várni."

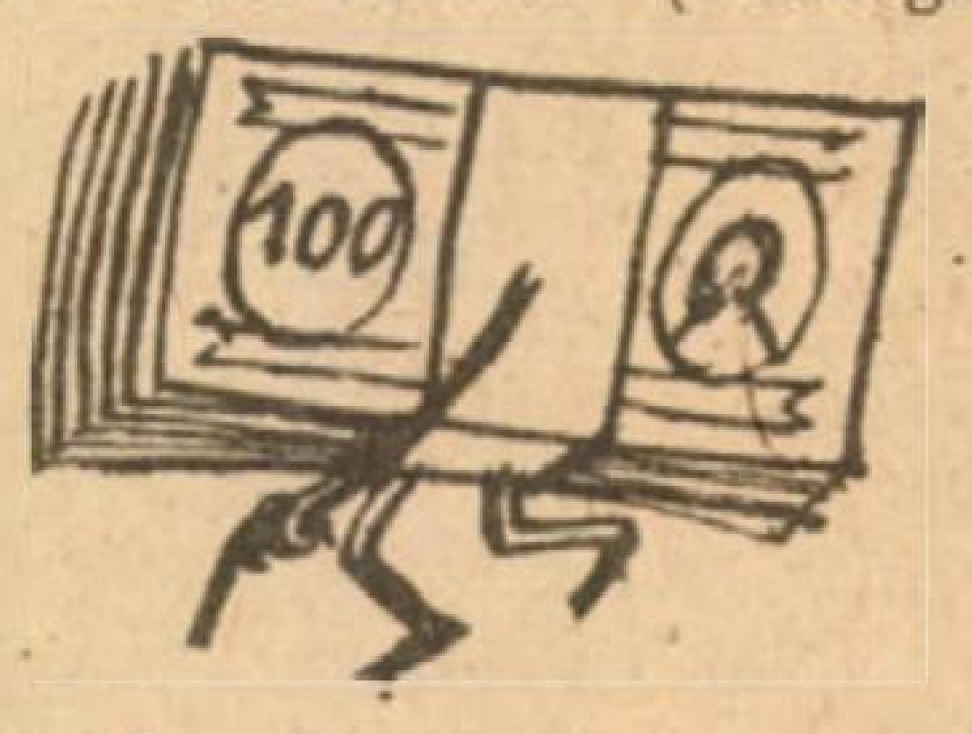

Az igaz, hogy az idő pénz, de hetekkel, napokkal mégsem lehet fizetni a boltban. Az is igaz, hogy a pénz, az mindig jól jön, és mindig soha jobbkor, de azért ez mégiscsak túlságosan hosszú idő.

Nem lehetne valamivel gyorsabban?

Nyugodtabban tudnának várni, ha előbb kapnák meg a pénzt.

Önfeláldozó kombájnos

Mészáros András rajza

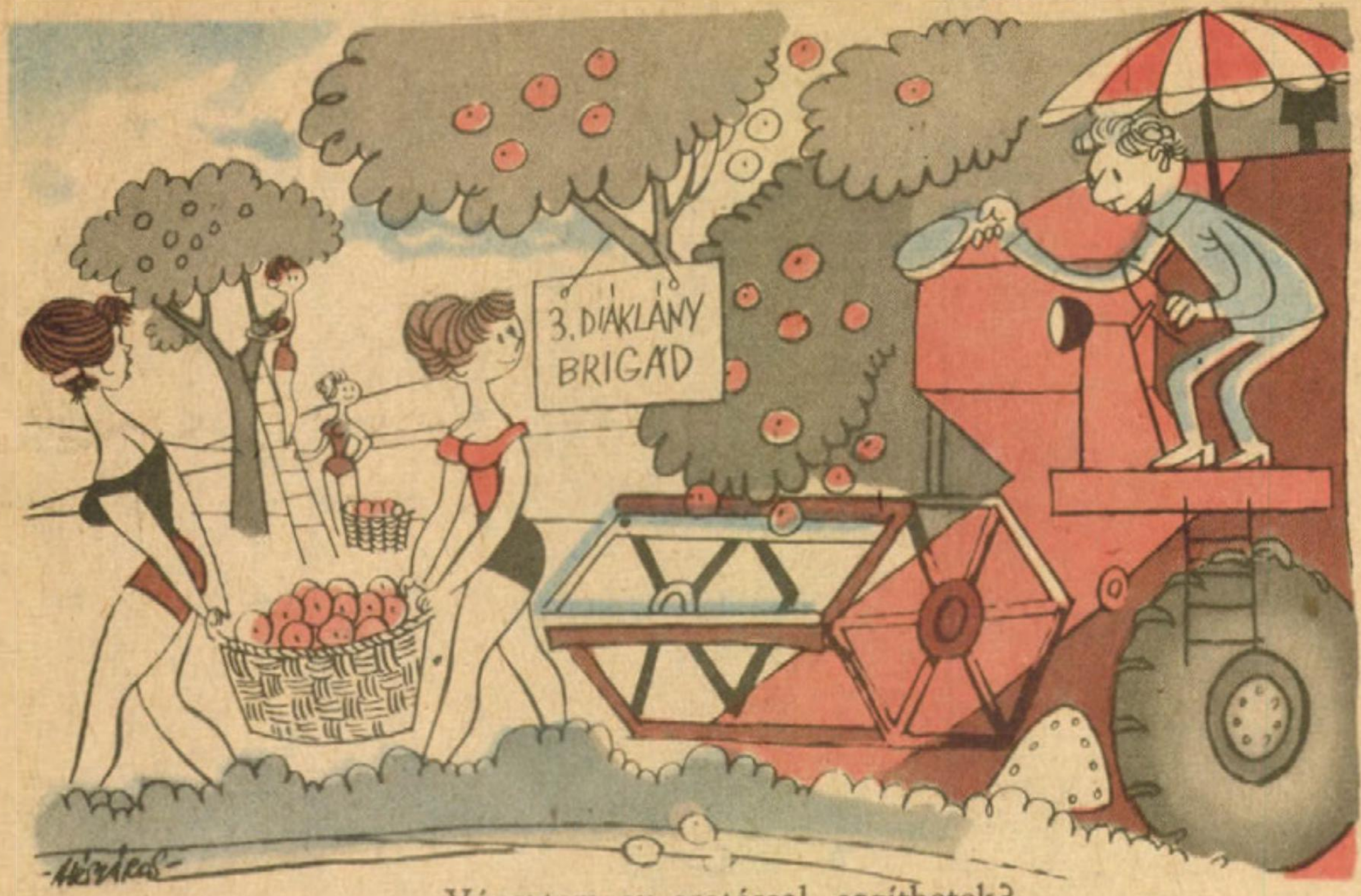

– Végeztem az aratással, segíthetek?

Társadalmi munka

Pusztai Pál rajza

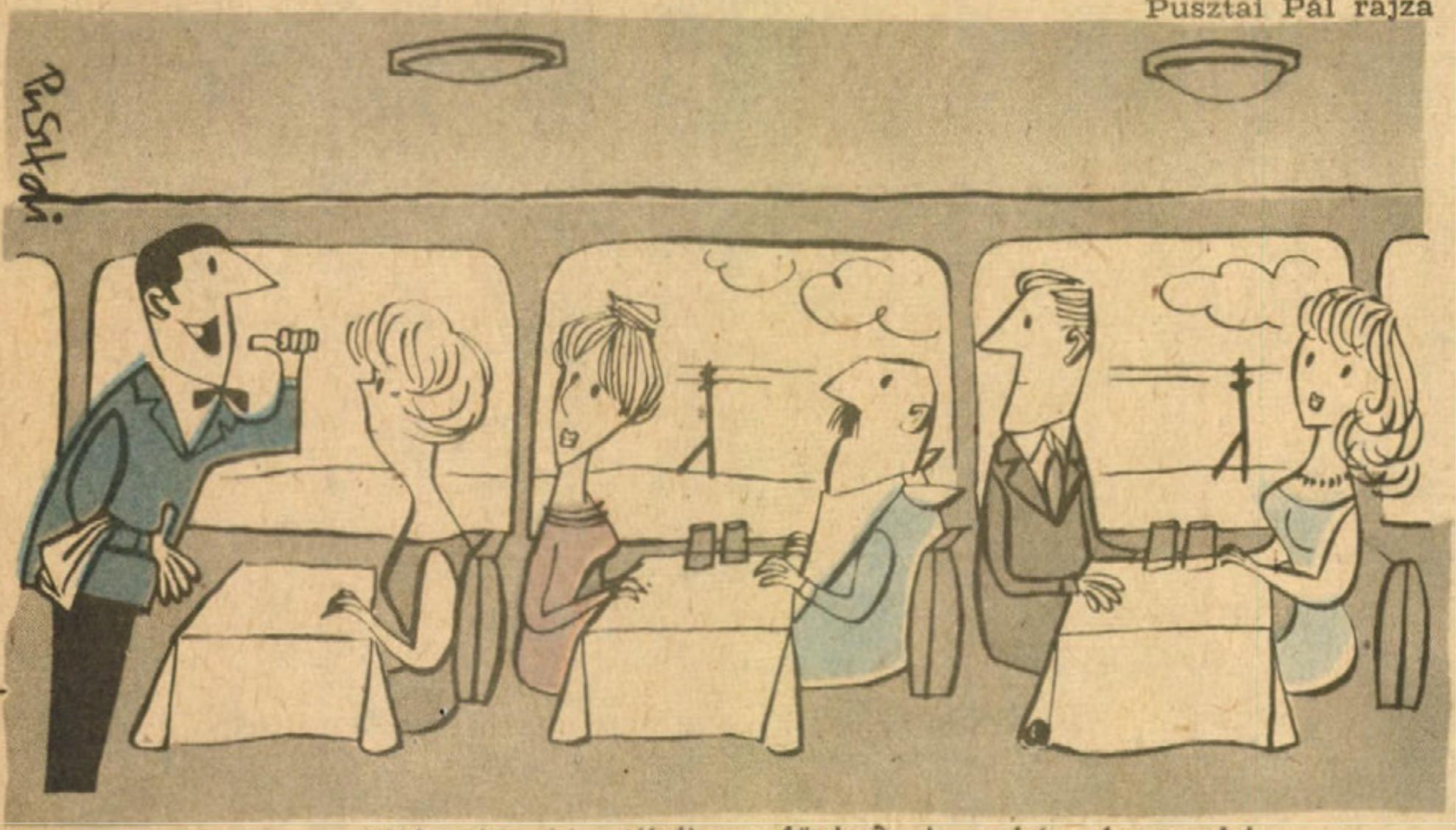

– Hölgyeim, ki vállalja a főzést? A szakács lemaradt!

Ludas Matyi

megmagyarázza

Miért van az, hogy némelyik magyar film mondanivalóját nem érti meg a közönség?

Pogácsa panaszkodik barátjának, hogy a felesége mennyit fecseg:

– Képzeld, reggel felkel és elkezd beszélni és beszél, beszél és beszél. Egész estig beszél.

– Na és miről beszél?

– Ne adj isten, hogy elárulná!

Hogy néz ki a valóságban az amerikai és angol kormányok egyenjogúsága a NATO-n belül?

Futrinkai hangversenyről jön haza. Felesége megkérdi:

– Na, mi volt?

– Két tenorista szólót énekelt.

– Hogy énekelhetett két tenorista szólót?

– Az egyiknek nem volt semmi hangja.

Lakodalmas AUTÓBUSZ

Felvirágzott buszt bérelni
Mostanában már nem is drága,
Ezen mehet az esküvőre
A mátkapár és rokonsága.

Mivel ma sok a válóper is,
Ezt hiba lenne letagadni:
A lakodalmas autóbuszról
Nem is rossz néha lemaradni.

Hidvéghy Ferenc

PÉLDÁZAT A JÓISTENRŐL

A század elején a jogbölcseletet három professzor adta elő a budapesti egyetemen: Schnierer Aladár, Pikler Gyula és Csarada János egymással teljesen ellentétes elméleti alapon. Az egyik jogászt, aki Pikler óráit hallgatta, Schniererhez osztották be vizsgára. Schnierer feladta neki a kérdést:

– Mondja, kérem, van isten?

A szigorló, a radikális Pikler tanítványa, szilárd meggyőződéssel vallotta:

– Nincs!

És az idealista Schnierer máris elbuktatta.

A szerencsétlen flótást pótvizsgán Pikler feleltette. Pikler se hagyta ki a kérdést:

– Jelölt úr, mi a véleménye, van isten?

A jelölt gondolkodás nélkül rávágta:

– Van!

A radikális Pikler elhasaltatta. Most már úgy rendezte a jogász a dolgát, hogy az újabb pótvizsgán Csaradához jusson. Csarada is megkérdezte tőle:

– Jelölt úr, van isten?

A vizsgázó óvatosan közölte:

– Kérem tisztelettel, Schnierer professzor úrnak van, Pikler professzor úrnak nincsen!

Békés István
anekdotáskönyvéből

E heti hirdetésünk

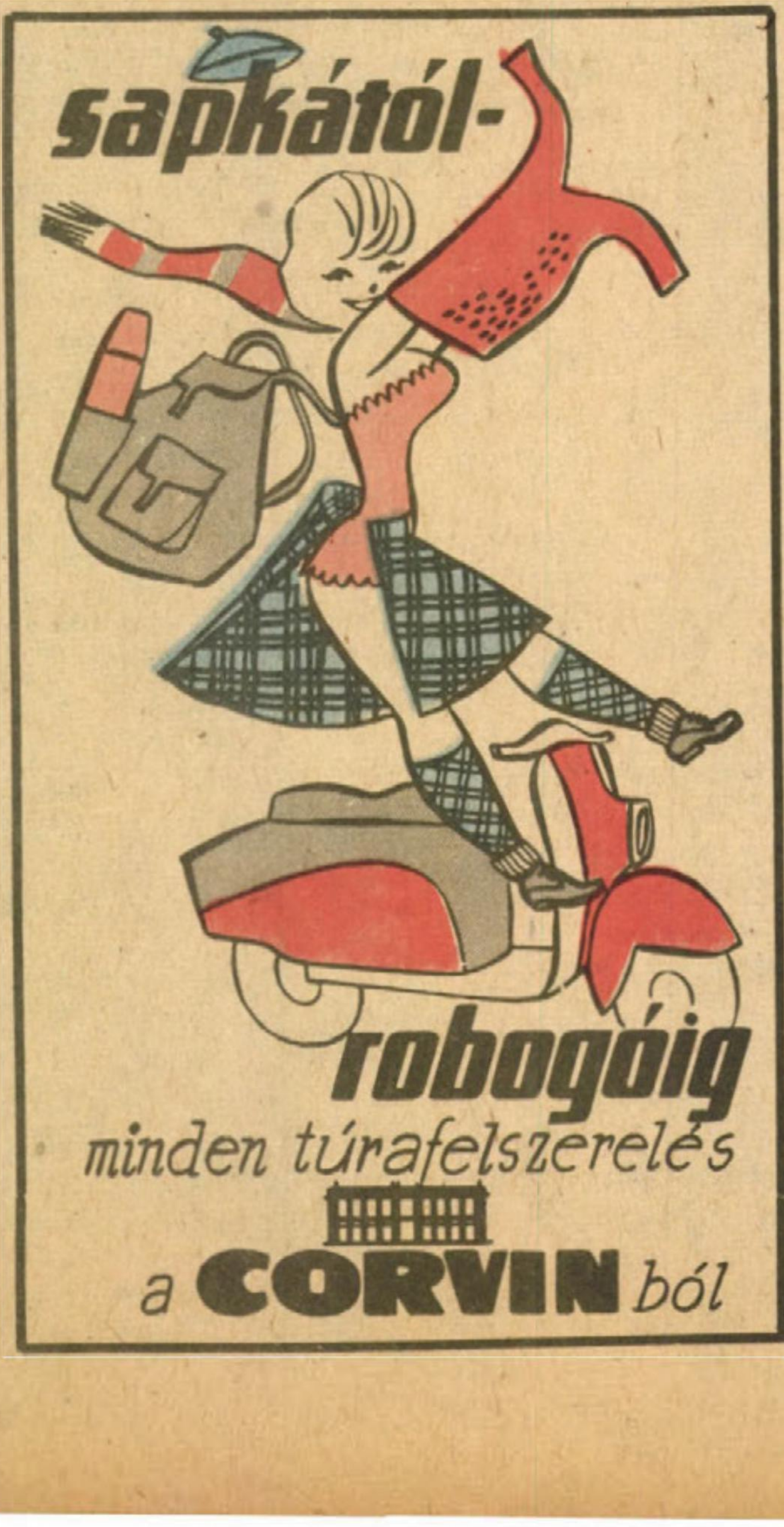

PESTI tudósítónktól

Egy ötlet az Autóbuszüzem és a FVV részére. Milyen szép lenne, ha azok az utasok, akik először keresztezik a Dunát hídjaink valamelyikén, oklevelet kapnának, hasonlatosan azokhoz, akik valamelyik tengerjáró hajón az Egyenlítőt vagy a sarkkörök egyikét lépik át.

*

Van egy izgalmas kalandregény-témám. Egy allergiás kémről szól, akit úgy lepleznek le, hogy az illető a vegytintától csalánkiütést kap.

*

Olvastam, hogy a cseh tudományos akadémia rádiótechnikai és elektronikai intézetében tranzisztorórát konstruáltak, amely napi kétezred másodperces pontossággal működik. Szívesen vennék ilyen órát, ha tudnám, hogy kétezred másodpercet késik-e, vagy siet? Ez fontos, mert ettől függ, hogy az ember mikor indul el hazulról.

*

Úgy is lehetne hírverést csinálni a magyar színdaraboknak, hogy egyikét-másikát így hirdetnék: „Exportból visszamaradt dráma."

f. l.

Leegyszerűsített eljárás

Gerő Sándor rajzai

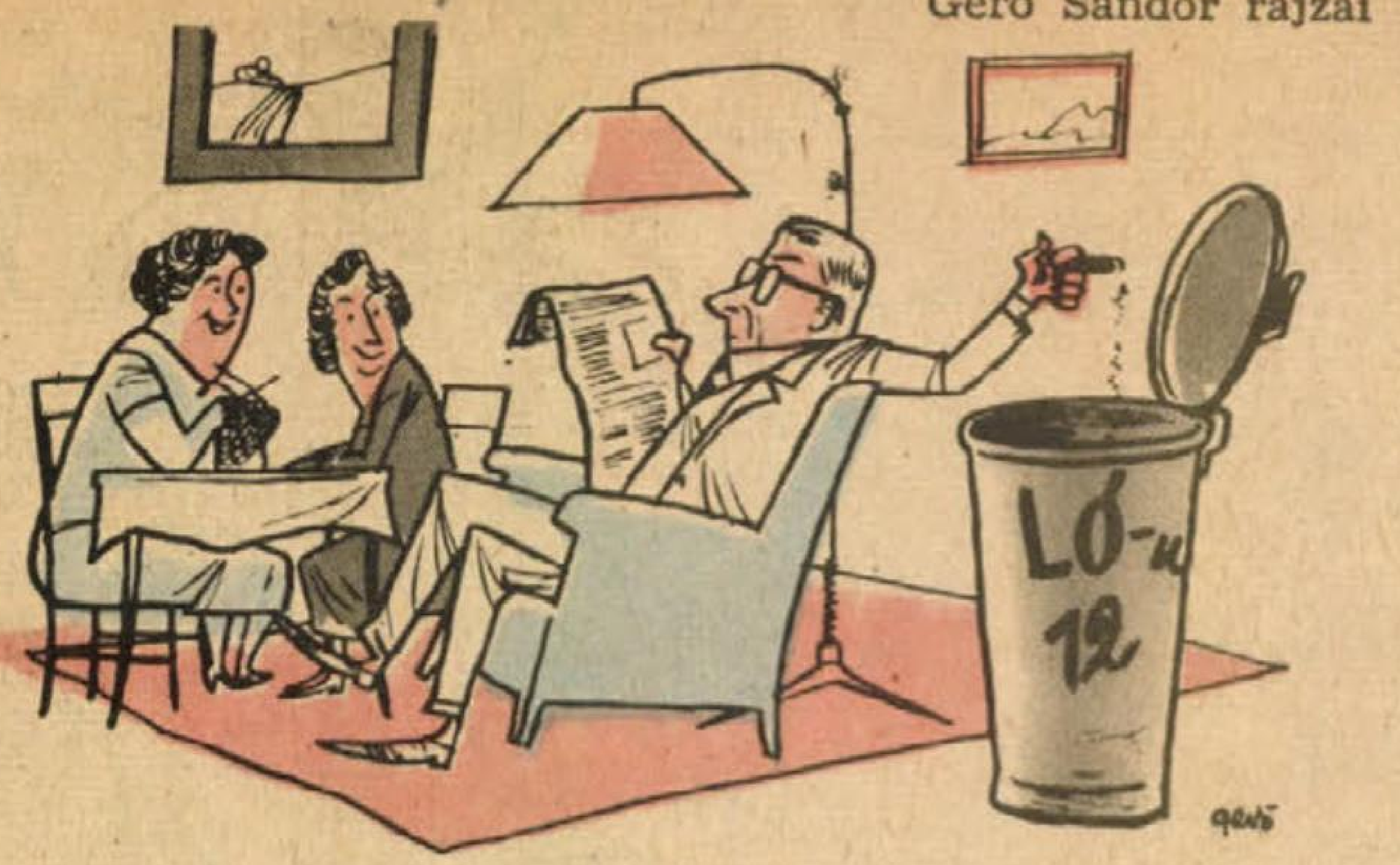

– Mit csináljak? A hamutartó nem elég neki!

Vízi bigámista

Schwott Lajos rajza

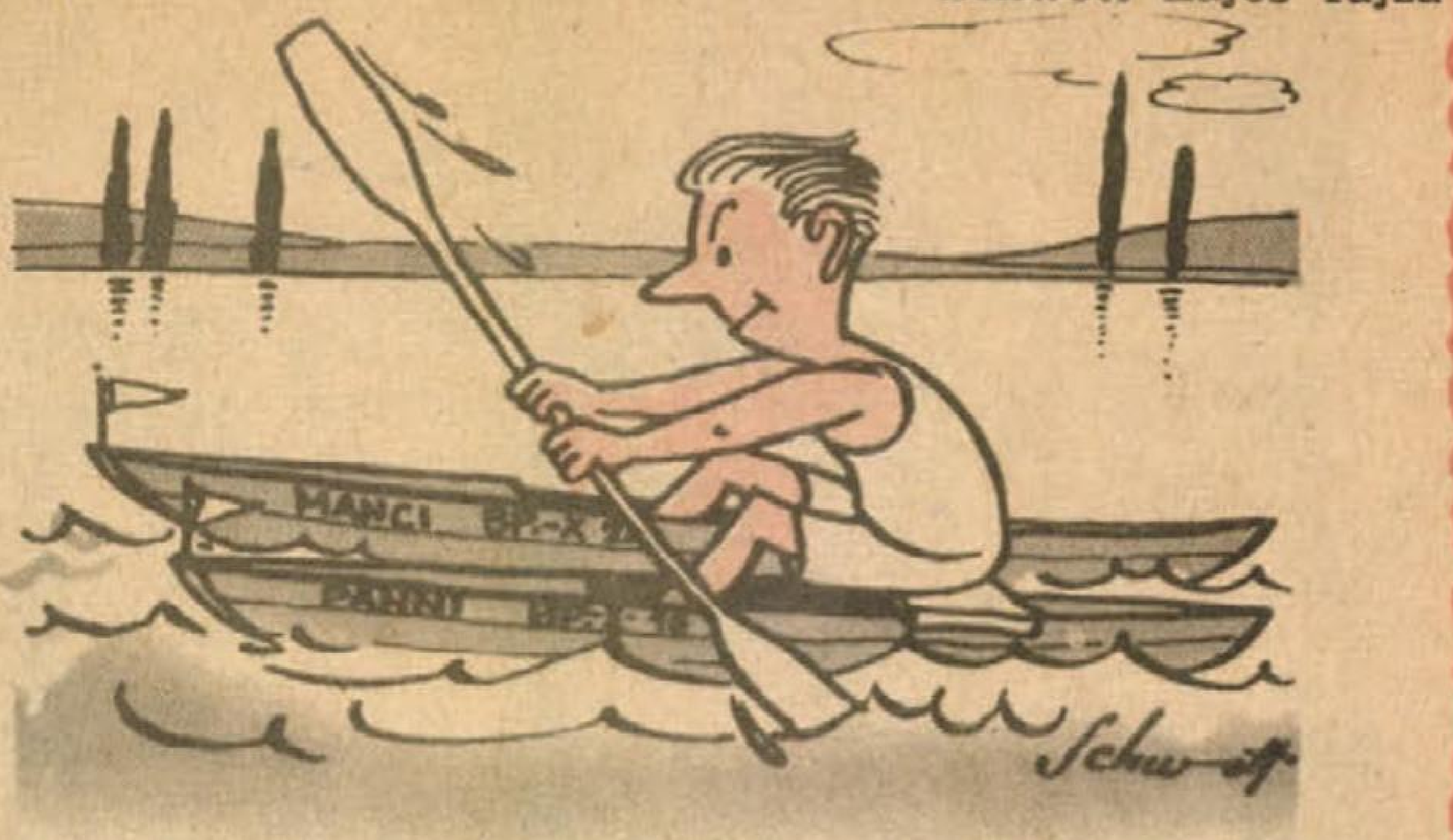
MANCI BP-X 9
FANNY BP-X 1
Schwott

Csak ez nem volt még...

Szűr-Szabó József rajza

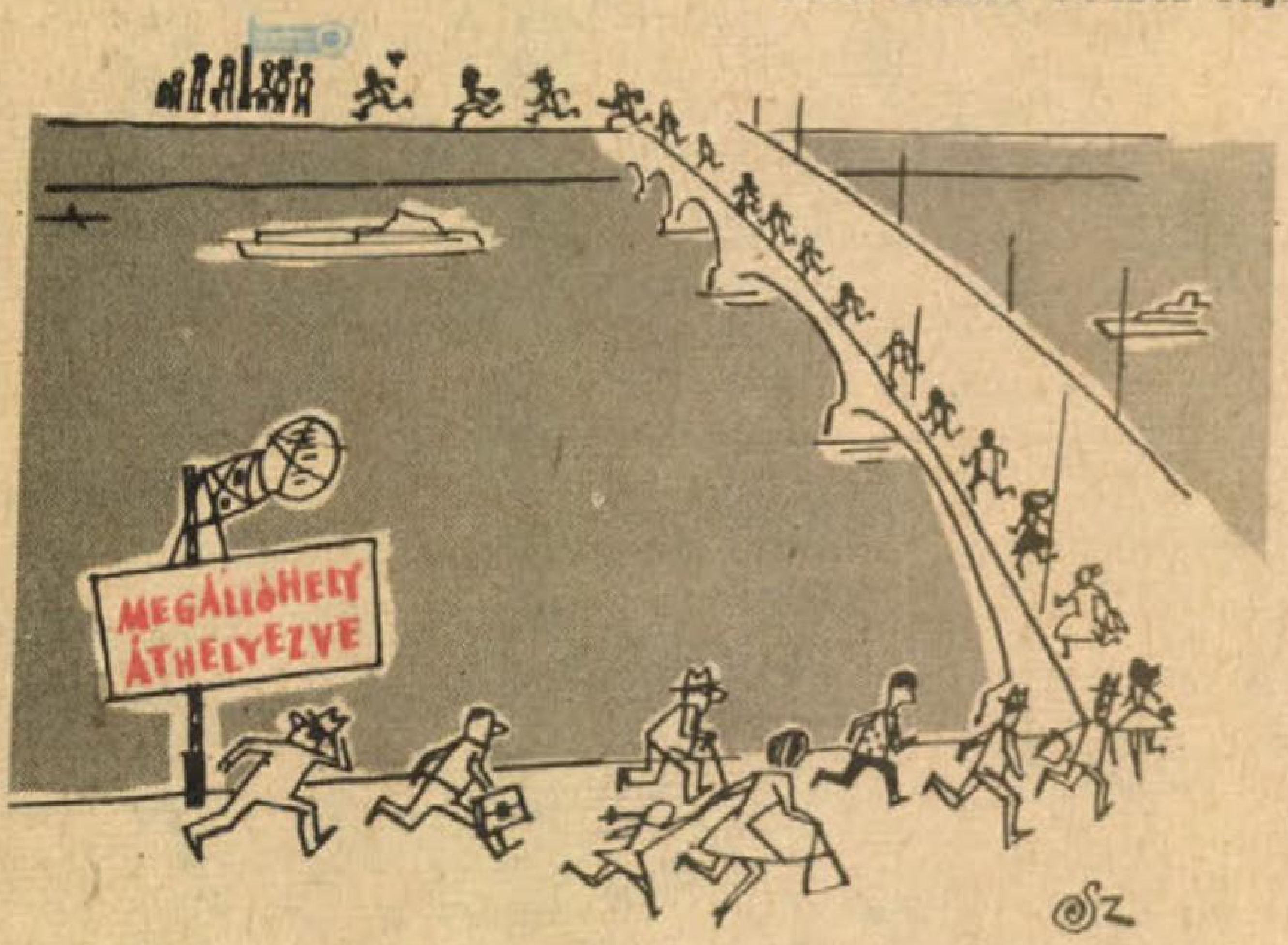
MEGÁLLÓHELY ÁTHELYEZVE
SZ

Színházban

Gerő Sándor rajza

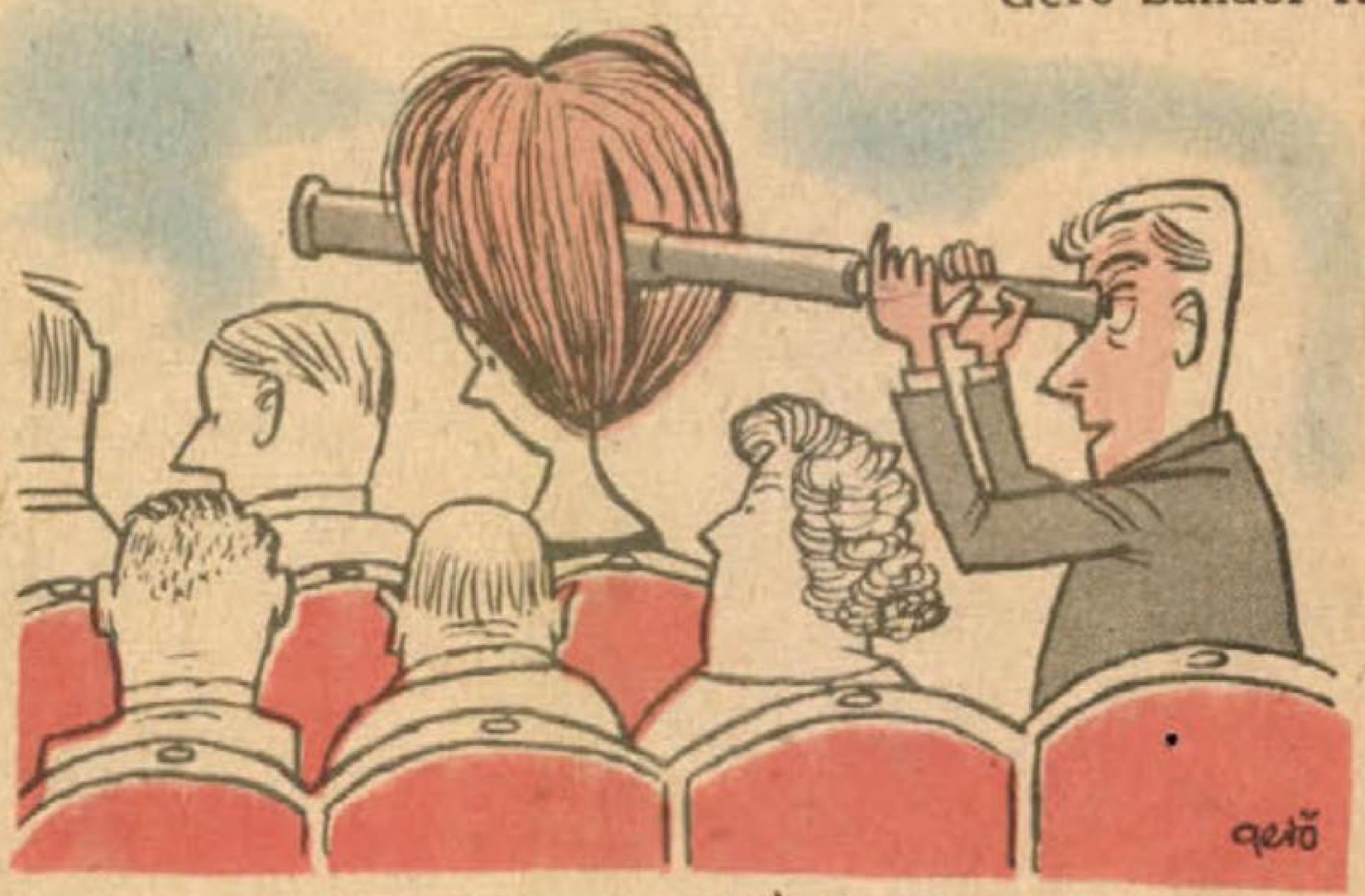

Tornyos frizura a divat

Háry János legújabb meséje

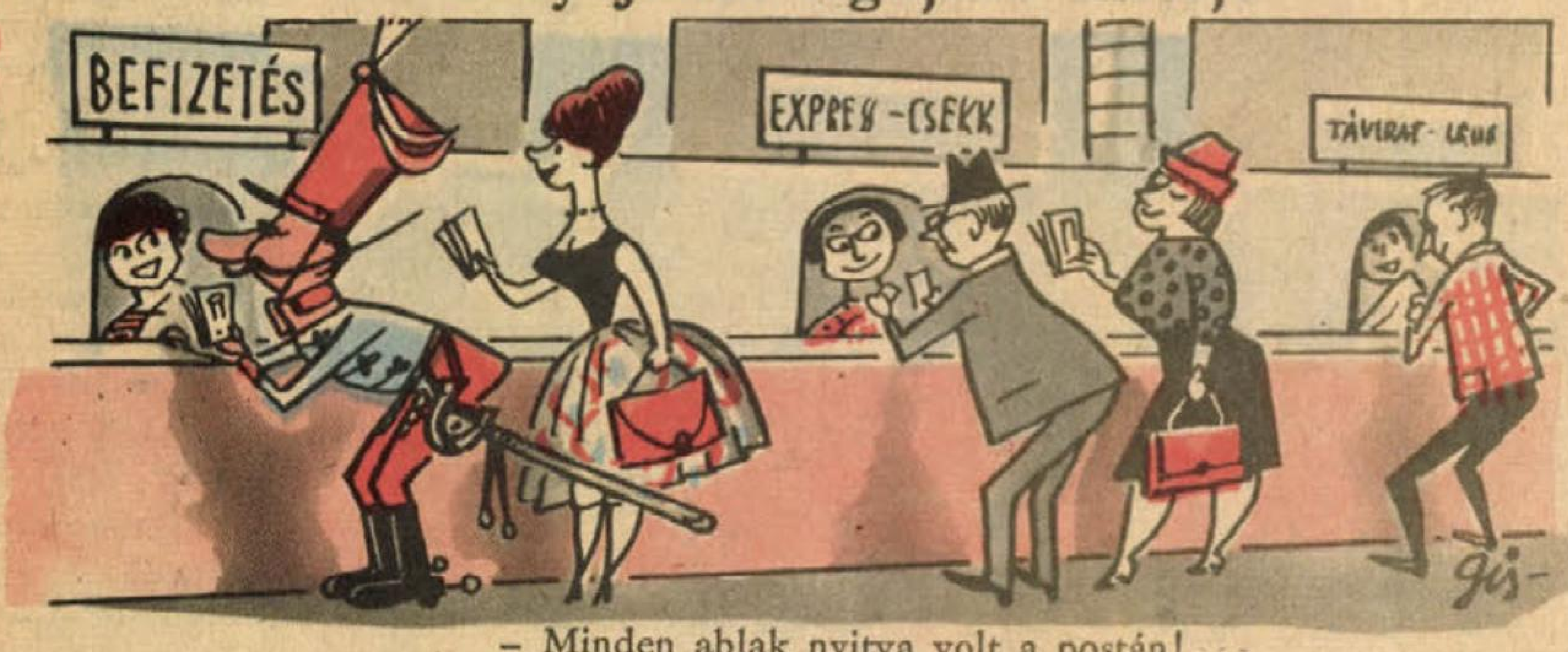
BEFIZETÉS
EXPRESS-CSEKK
TÁVIRAT-LEVÉL
gis-

– Minden ablak nyitva volt a postán!...

BORRAVALÓ

Pedig milyen
Helyes, édes
Kislány. Nincs több,
Ha húsz éves.

Búsan nézek
A jámborra.
Én szoktatom rá
A borra!

Én, a szelíd
Versfaragó –
Minek is van
Borravaló?

Darázs Endre

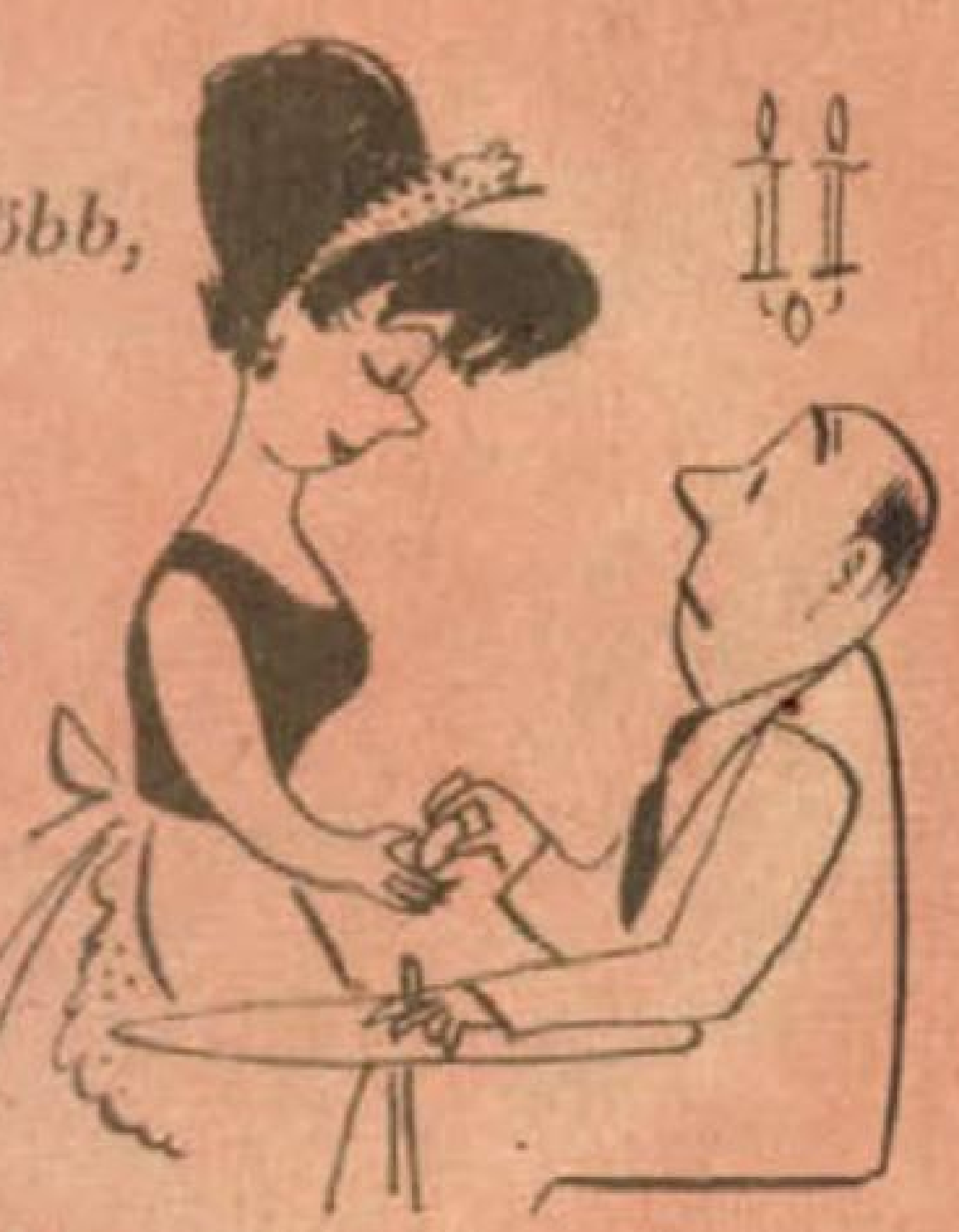

Az SZTK sem maradhat el..,

Mészáros András rajza

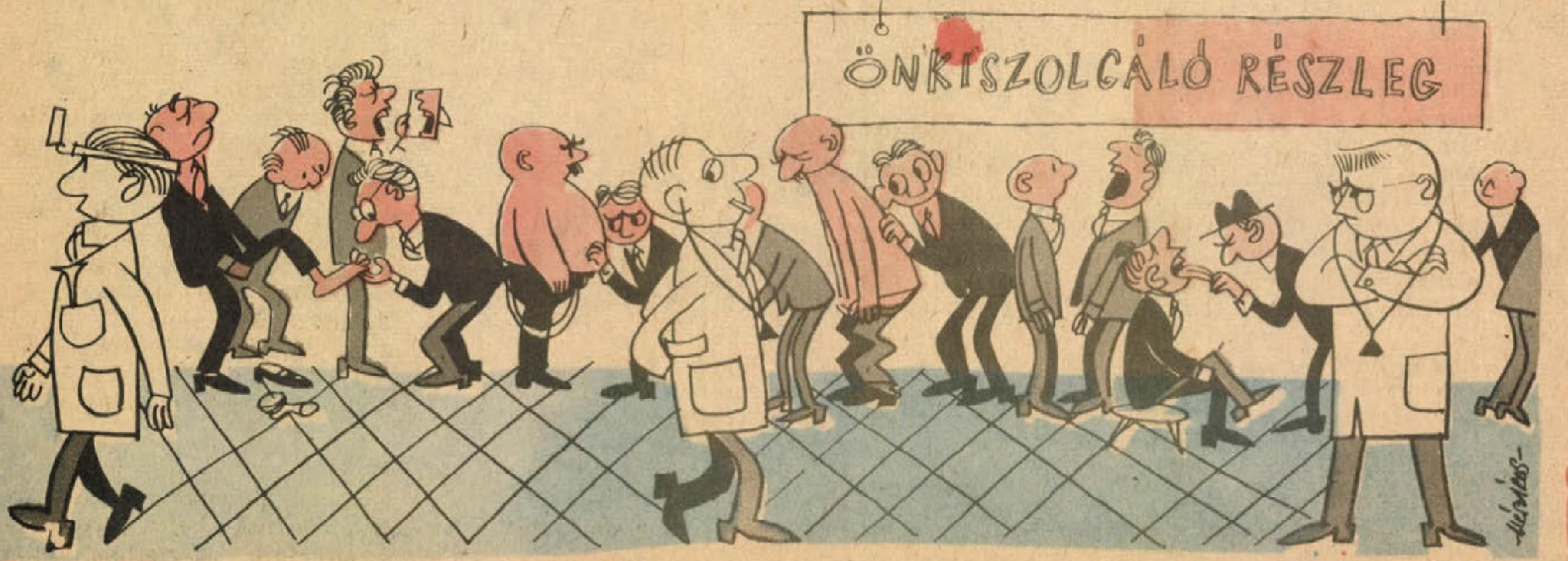
ÖNKISZOLGÁLÓ RÉSZLEG
Mészáros

Le a bürokráciával

LOPÓFAZÉK

Július 21-én a reggeli kávé mellé egy írásos megbízatást mellékelt a feleségem: „Hazafelé jövet, légy szíves hozzál a Garayról fél kiló paradicsomot, negyed kiló hagymát és fél kiló paprikát. A lecsó többi alkatrészét én hozom."

Hazafelé jövet elmentem a Garay térre és a 283-as számú Zöldségbolt egyik paprikahegye előtt serénykedő eladójának átadtam a megrendelést. Alig szippantottam kettőt-hármat a hagymaszagú levegőből, mikor az én ügyeskezű emberem már a táskámba is gyömöszölte az eljövendő vacsoránk alapanyagát. Ez gyors munka volt – dicsértem meg az eladót. „Ja kérem – hárította el magától a dicséretet –, én még régi boltos vagyok. Nem olyan gyorskaptafán készült, mint a mostaniak."

Hazatérve otthonomba, az én életem párja ahelyett, hogy megköszönte volna fáradozásaimat, méricskélni kezdte a szállítmányt. Mikor aztán lemérte, akkor jött a köszönet, de abban nem volt köszönet... Ami érthető is, hiszen az általam szállított fél kiló paprika pontosan 33, a negyed kiló hagyma 21, a fél kiló paradicsom pedig 42 dekára züllött az én derék eladóm kezén.

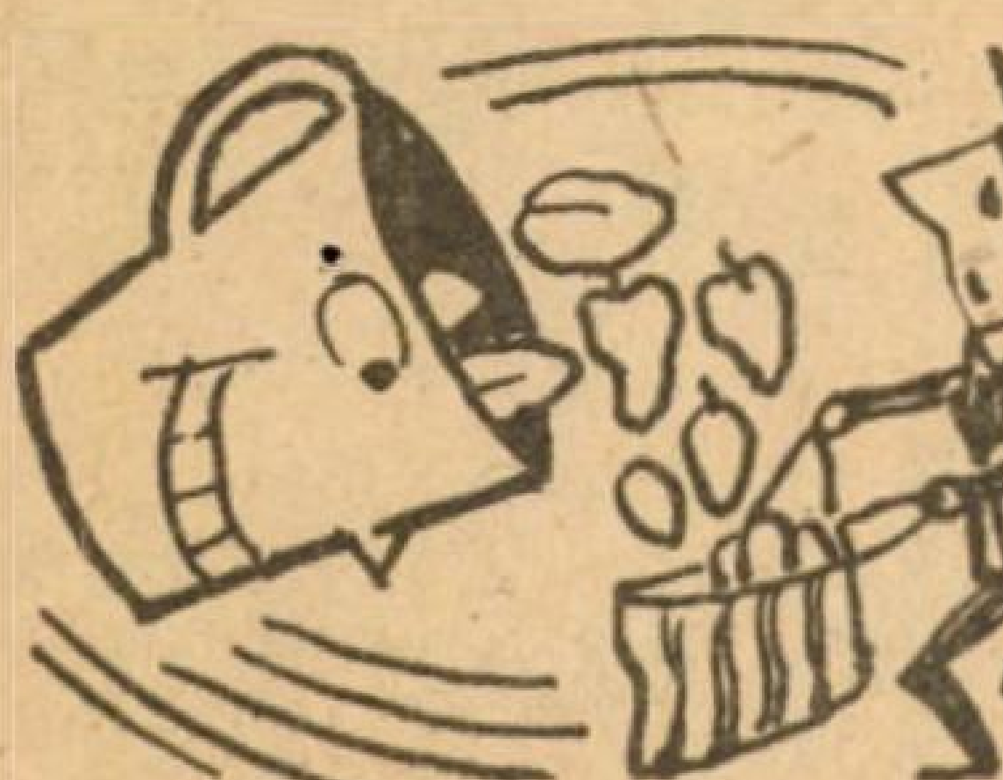

Kíváncsi természetű ember lévén, másnap a kora reggeli órákban újra megjelentem a fent említett Zöldségbolt gyorskezű eladójánál és a tegnapi megrendelést újra feladtam nála. De most már figyeltem a kezét is. A portékát beledobálta egy bádogfazékba, rátette a mérlegre, aztán zsupsz a táskába. Így ment ez a paradicsommal, meg a hagymával is. Én meg fizettem pontosan úgy, mint tegnap. Aztán odahívtam a boltvezetőt és megkértem, hogy mérje meg az árut fazék nélkül, mert tegnap csúnyán becsapódtam a fazékkal. Megmérte, és kiderült, hogy ma is csúnyán becsapódtam.

Az én gyorskezű eladóm ugyanis olyan mérőserpenyőt használt, amelyikre nem volt ráírva annak a súlya. Így aztán a „jól kiszolgált" vevő csak otthon veszi észre, hogy „jól kiszolgálták". A kézzelfogható leleplezés után a helyszínre érkezett intéző azonnal intézkedett: leváltotta a gyorskezűt.

Én meg azzal a jelszóval: nézzük meg máshol is, elvonultam az Élmunkás téri piacra nézelődni. Odaálltam a 24-es Zöldségbolt elé, és mikor rámkerült a sor, másfél kiló paprikát kértem, kaptam és fizettem. Aztán, mint aki már biztos a dolgában, odahívtam a boltvezetőt, és kértem őt, hogy mérje le az én paprikámat fazék nélkül, mert tegnap csúnyán becsaptak egy ilyen jeltelen fazékkal. Megmérte, és kiderült, hogy ma is becsapódtam: az én másfél kiló paprikám ott, azon a szent helyen 1 kiló 40 dekára vetemedett. Bocsánatkérés stb., stb.... Aztán csak úgy próbaképént elmentem még egy standhoz is, ahol a jelzéstelen ibrikbe mért paprika ibrik nélkül, tehát netto, pontosan 42 deka volt. Tovább nem folytattam, folytassák az illetékesek.

Bernáth Ede

Amikor az üzemben...

...minden jól megy: **...semmi sem megy jól:**

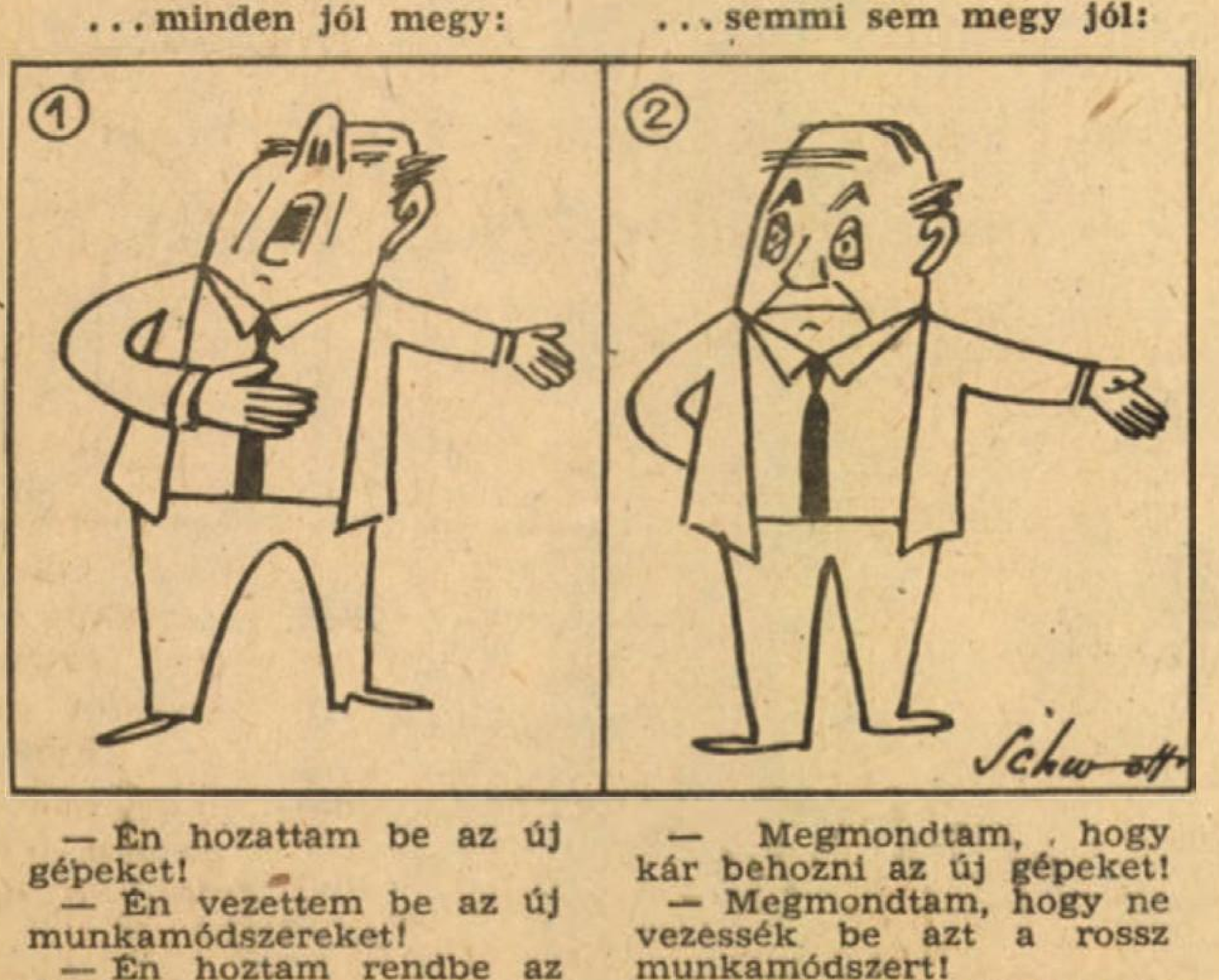

— Én hozattam be az új gépeket!
— Én vezettem be az új munkamódszereket!
— Én hoztam rendbe az üzemet!

— Megmondtam, hogy kár behozni az új gépeket!
— Megmondtam, hogy ne vezessék be azt a rossz munkamódszert!
— Most aztán megnézhetik az üzemet!

Olvasóink leveleiből

Fülöp György rajza

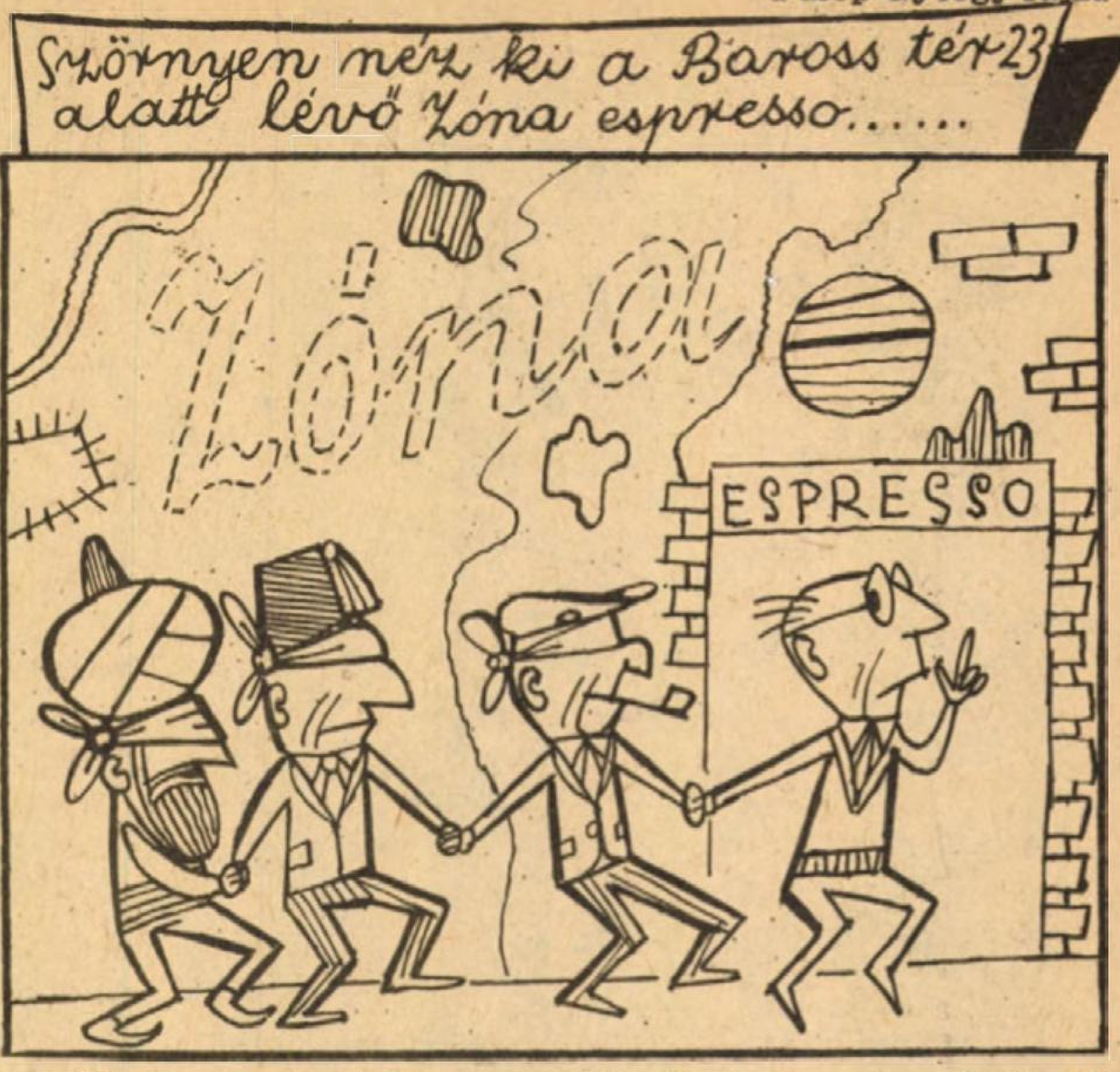
Szörnyen néz ki a Baross tér 23 alatt lévő Zóna espresso......
Zóna
ESPRESSO

– Idegenvezető: Csak még egy kis türelmet, uraim, rögtön túl leszünk rajta!

Számtanból egyes

A százhatvan forintos „Pajtás" fényképezőgépről mindenfelé hirdetések láthatók, amelyeken vidáman fényképez egy kisfiú az olcsó géppel. A születésnapomra én is kaptam édesapámtól százhatvan forintot, hadd legyen nekem is egy Pajtásom. Az Ofotért-üzletben azonban kiderült, hogy ez a Pajtás nem nekem pajtásom, hanem egy 57 forintos bőrtoknak elválaszthatatlan pajtása, tok nélkül nem kapható a gép. Sőt, még egy csavart is kell a vevőnek vásárolnia 4,05 forint értékben. Nekem számtanból mindig ötösöm volt, és így azonnal kiszámítottam, hogy ez összesen nem 160, hanem 221,05 forint. Miért volt akkor a hirdetésben 160 forint? Talán az ofotértes bácsik nem tudnak számolni? Csak ez az egy ok lehetséges, mert én már az édesapámtól hallottam, hogy nálunk az árukapcsolás tilos.

P. I.
Salgótarján.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Szimpla a süllyesztőben" című közleménnyel kapcsolatban az Országház étteremben vizsgálatot tartottunk. Megállapítottuk, hogy a kávéfőzők munkája kifogásolható. Utasítottuk a vállalatot, hogy a kávéfőzőket vonják felelősségre.

A jogos bírálatot köszönjük
Bp. Vendéglátóip. Tröszt

„Önkiszolgáló fürdő" című bírálatukat örömmel olvastuk. Eddig ugyanis hiába kértük a Karcag és Berekfürdő között a nyári hónapokban okvetlenül szükséges autóbuszjárat-sűrítést. Reméljük, hogy a szolnoki 51. Autóközlekedési Vállalat hamarosan intézkedik.

Karcagi Községgazdálkodási V.
Baráth Mihály ig.

Mai királydráma

Vasvári Anna rajza

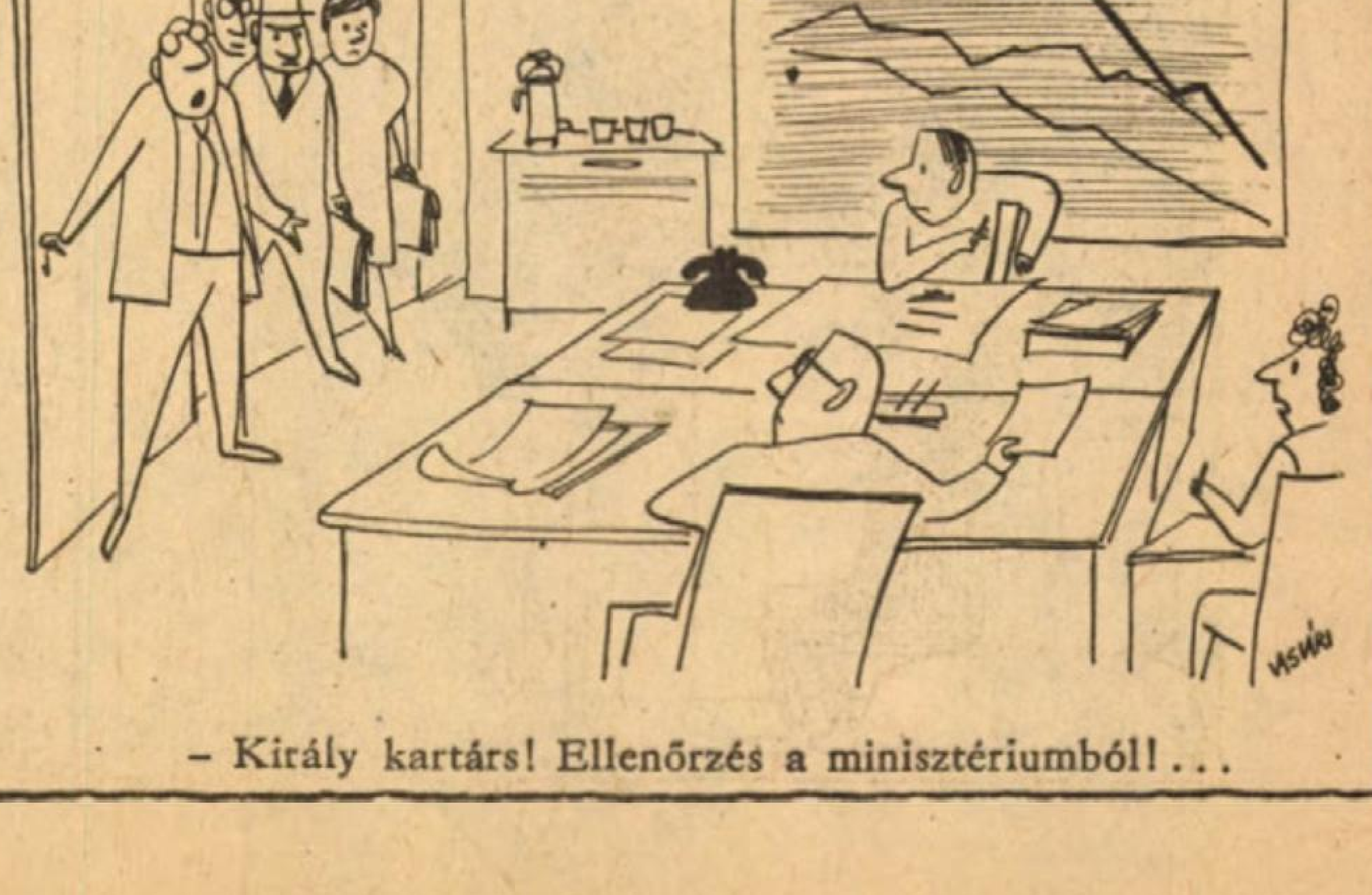

– Király kartárs! Ellenőrzés a minisztériumból!...

Közvetlen kocsi a strandra

Takács Zoltán rajza

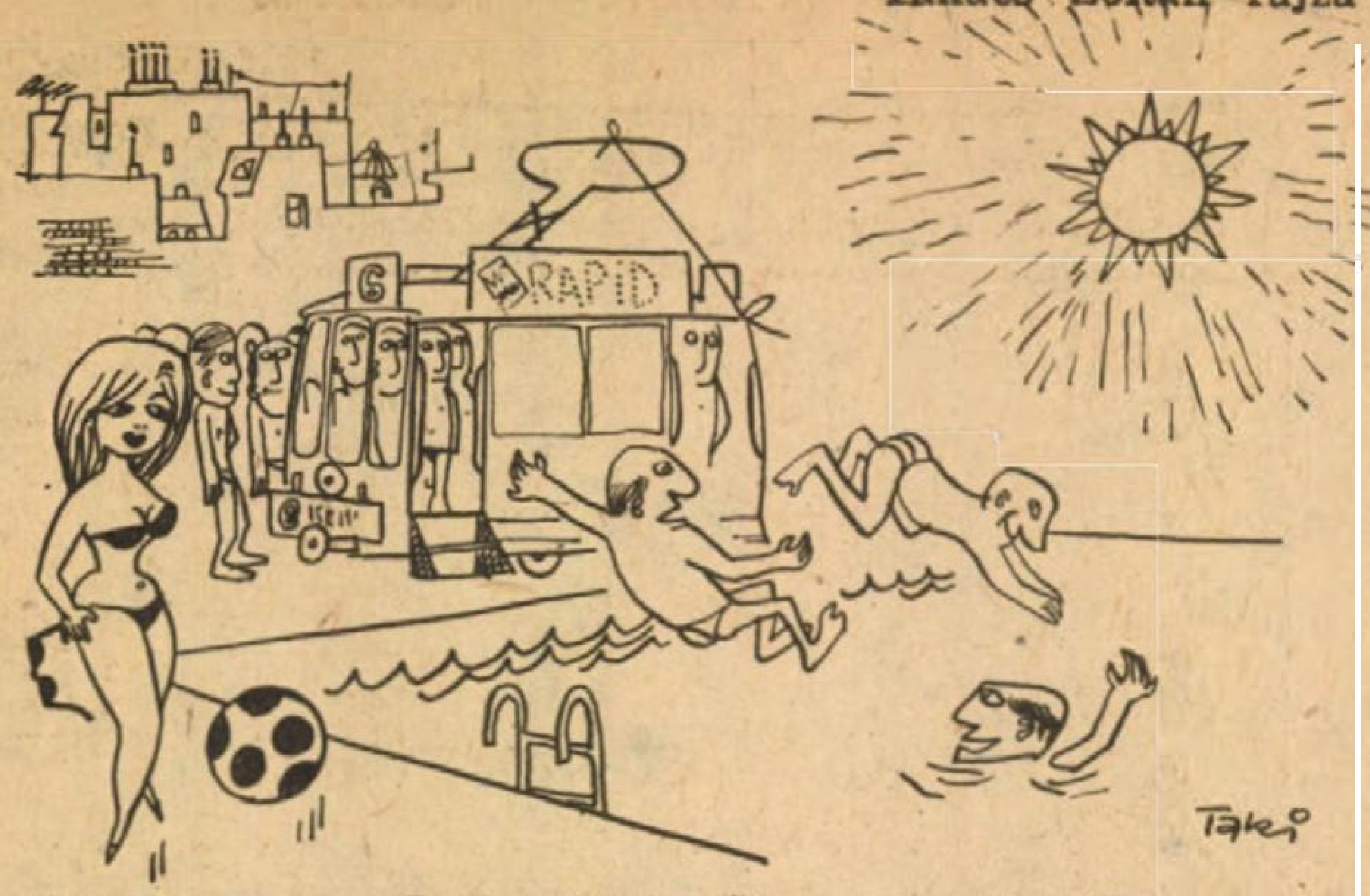

BÖLCSŐDAL

Aludj, aludj csak, drága szememfénye,
a jó gyermeket nem érheti gyász.
Békés álmodra angyalka vigyázzon,
itt lenn a földön jó dajkád vigyáz.
Lelked tiszta, te vagy a szentek szente,
Tisztába teszlek, tente baba, tente.

A kis ügyecske is már milyen álmos!
Remélhetőleg majd elaluszik,
lassan a bírák is elszenderülnek,
a homlokodra nyomok egy puszit,
s az is, ki eddig reád fogát fente,
aludjon szépen, tente baba, tente.

Darvas László

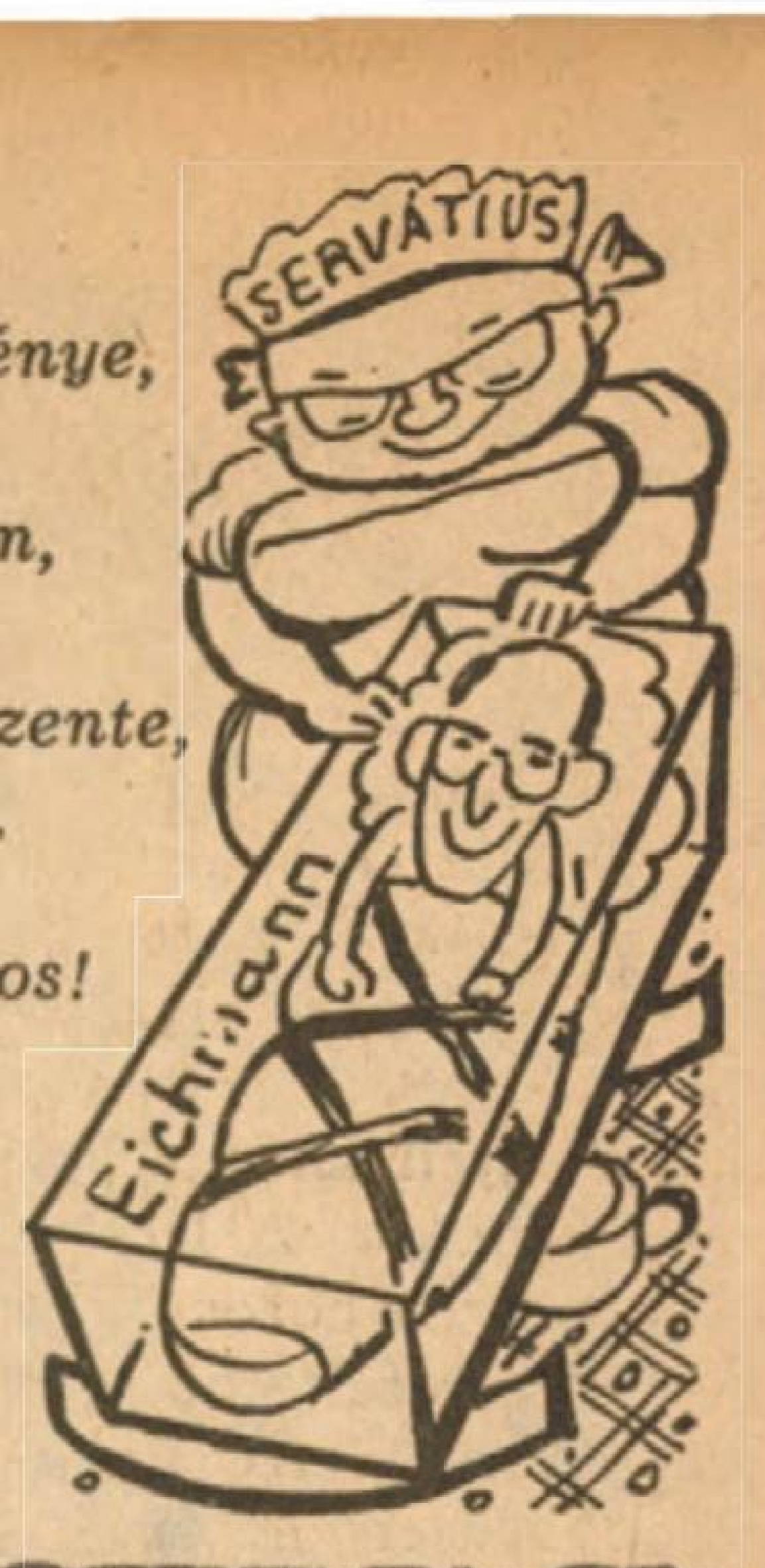

Berti bácsi és a lélekvándorlás

Berti bácsinak rövid, hegyes, fehér szakálla volt, és hitt a lélekvándorlásban. Mindezt Hódmezővásárhelyen tette, a két világháború közti években. Azelőtt is hitt mindenfélében. Párizsban és Brazíliában, még saját karrierjében is, melyet egyébként sohasem csinált meg. A lélekvándorlásba vetett hitét valami hindu művésztársaságnál szerezte Párizsban. Brazíliából vagyont nem hozott haza, hanem kitömött kolibrit, hattyúprém-fészekben és lepkeszárny-berakást csodálatos sötétkék és csillogó színekben. Az unokáinak pedig sok színes, kalandos, csodálatos mesét. A családban bolondnak tartották. Legutoljára valahonnan Peruból jött haza, és indián legendákat mesélt, aztán el se ment többet. „Hazajött meghalni” Hódmezővásárhelyre, a mágneses földbe (mely kifejezést egyébként tőle tanultam). Szépen, csöndben öngyilkos lett, tizennyolcadik születésnapja után . . . körülbelül hetven éves korában. Mert hogy február 29-én született. Harminc évvel ezelőtt halt meg. Ezt onnan tudom, mert most ki akarják szántani. Nem őt egyedül, hanem az egész temetőt, mivel a város terjeszkedik, s a magános halottakat kilakoltatják.

Mostanában értesültem erről, amikor véletlenül lent jártam riporton egy igen tehetséges, ifjú szobrásznőnél. Energikus, tárgyilagos, nagyon józan és mai lány az illető, életnagyságnál nagyobb műveket alkot, és maga faragja őket kőbe. Követ viszont Hódmezővásárhelyen nemigen lehet másként szerezni, mint a temetőben, ahol a régi, gazdátlan sírköveket elárusítják. Ott dolgozik a művésznő, mindjárt a tett színhelyén. Kimentem hozzá a fényképésszel, azzal, hogy amíg ő riportképeket csinál, közben én megkeresem Berti bácsit. Utóvégre ma már csak én tudom, mikor halt meg, hogyan is hívták, és milyen édes, bölcs öreg, fehérszakállú varázsló volt. Virágot is vittem.

A felvételek hamar elkészültek. A szobrásznő erősen előrehaladt munkájával a rendkívül szép, békésen kérődző, bálványszerű rózsaszín tehénkével, viszont a sofőrünk türelmetlenül nézett az órára, sietett vissza Pestre, és én még mindig nem találtam meg a keresett sírt.

— Csináljunk még egy képet — ajánlottam időhúzásként. — Úgy, hogy jobban lássék a tehén feje.

Ehhez meg kellett fordítanunk a jó nehéz kő-állatot.

Ekkor vettem észre az oldalán a régi, kopott aranyozás nyomait.

. . . Albert . . . február 29 . . . 186 . . .

Csak ennyit. De hiszen ez elég is. Még egy Albert aligha születhetett 1860 körül, február 29-én, ezen a ritka napon, Hódmezővásárhelyen.

A bálványszerű, békésen kérődző tehén Berti bácsi sírkövéből formálódott.

Berti bácsi bizonyára nem bánja. Hiszen mindig hitt a lélekvándorlásban.

(fedor)

Jó játék

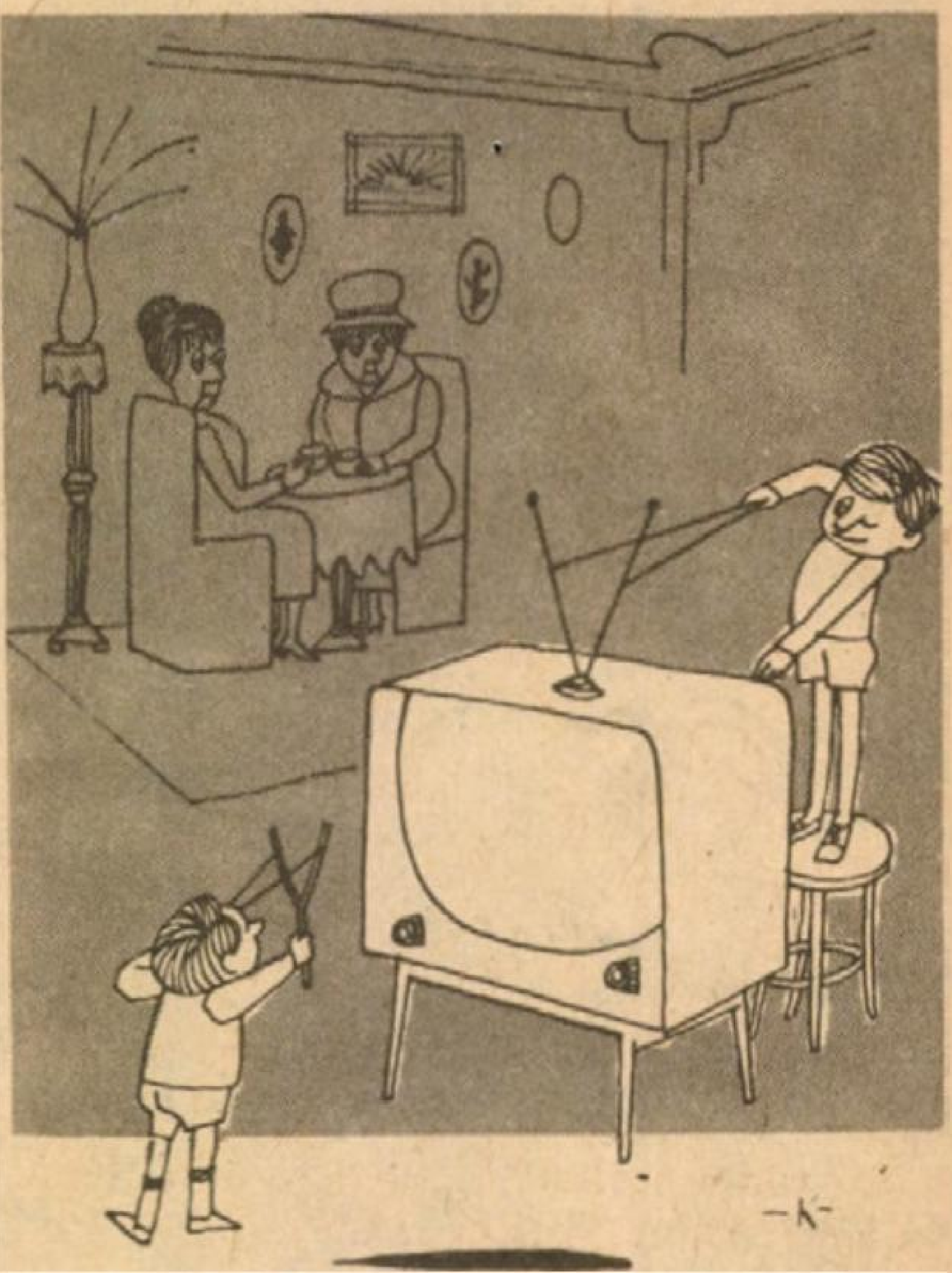

Népi táncos telefonál

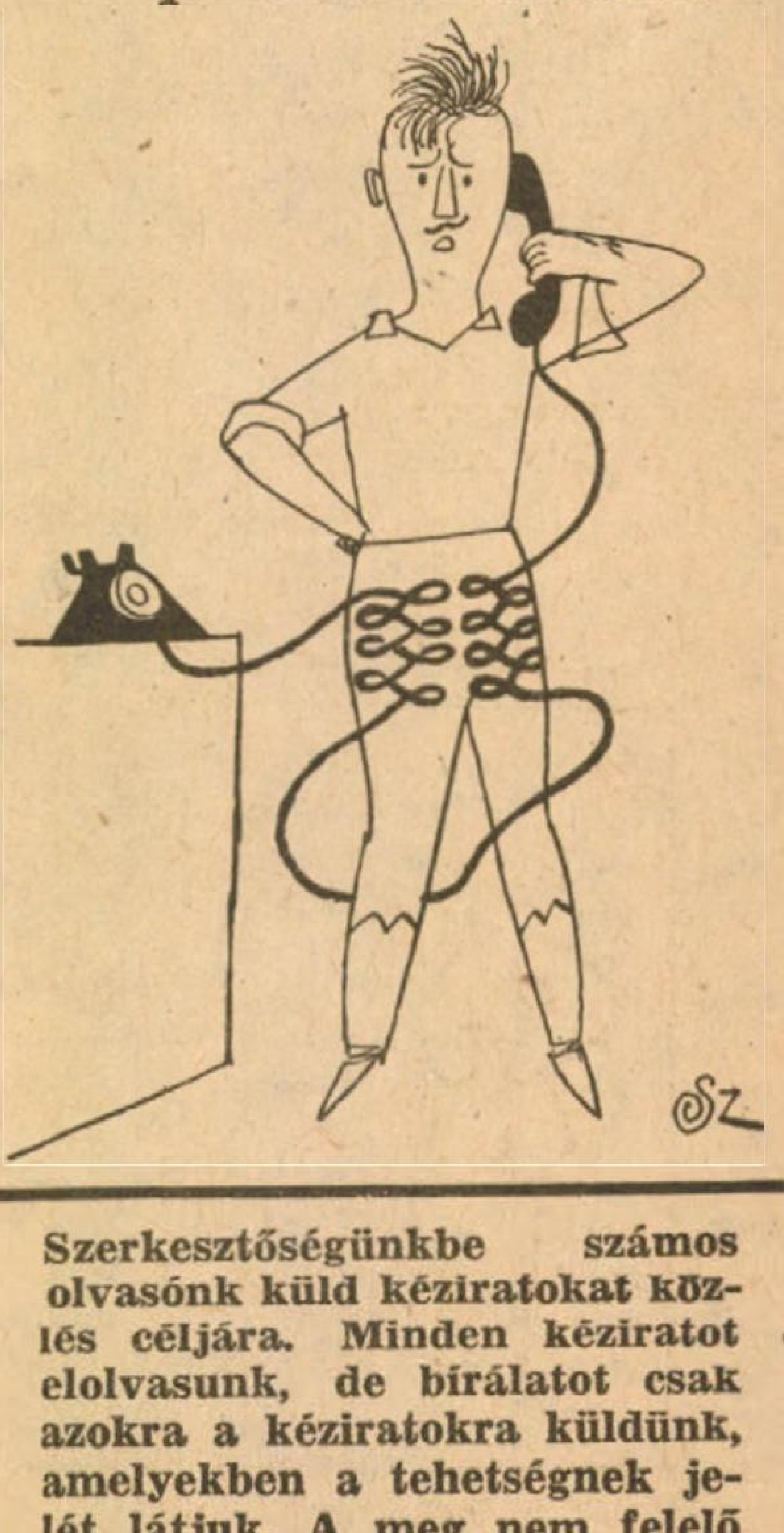

Esti műsor

Balázs Piri Balázs rajza

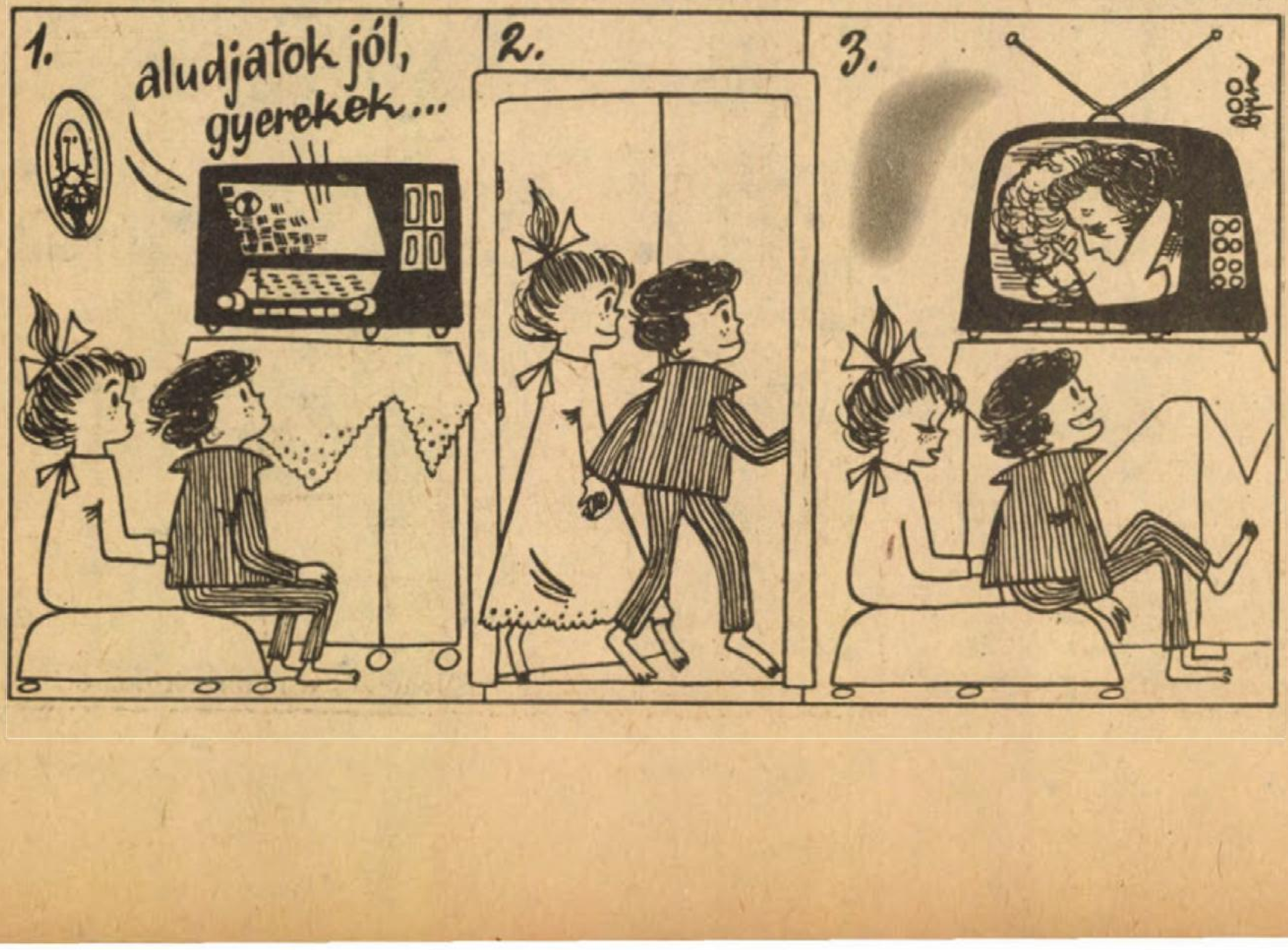

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Legénynézőben

Mészáros András rajza

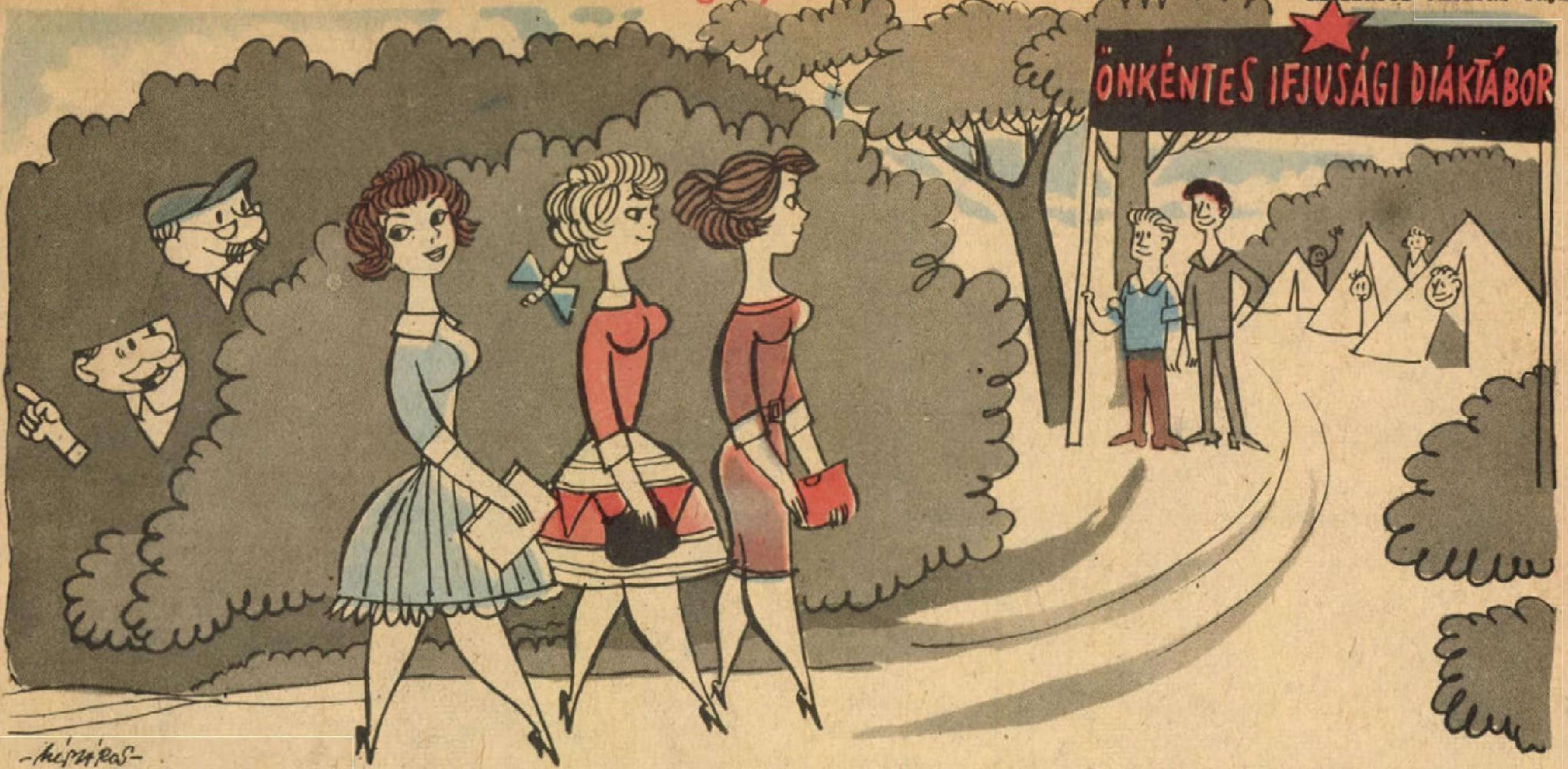

– Aztán okosan ám, kislányok! Két agronómusra és egy orvosra lesz szükségünk!

TUDOMÁNYOS MESE

Volt egyszer, hol nem volt, a hetedhét országon is túl, az északi szélesség 36 fok 18 perc 33 másodperc és a keleti hosszúság 12 fok 27 perc 45 másodperc alatt, élt egy kis pásztorfiú.

Hát egy szép napon híre jött annak, hogy a szépséges királykisasszonynak elromlott a helikoptere, és senki sem tudta megcsinálni. A királykisasszony nagyon szerette a helikopterét, azzal szokott barangolni a felhők között, ahol sok tündérrel találkozott, ezek vitorlázó repülőnők és ejtőernyősnők voltak, de akadtak földi tündérek is, strandon, színházban, mulatóhelyen egyaránt, s voltak gazdag manók, akik ékszereket vettek a tündéreknek.

Szegény királykisasszony hiába hívatott szerelőt szerelő után, egyik sem csinálta meg a helikoptert, mert a királykisasszony nem akart fizetni, azt akarta, hogy a szerelők alattvalói hódolatból csinálják meg azt a kis javítást. Így hát a királykisasszony egy varázslót hívatott, a varázsló az ő varázserejével igyekezett megigézni a helikoptert, de igézés közben egy csavar a kezére esett, a varázsló jajgatva elrohant, megátkozva a csavart. A királykisasszony ekkor néhány boszorkányt hívatott, ezek megnézték a helikoptert, majd azt mondták, hogy néhány seprűt kell beleszerelni, s akkor majd repül. A királykisasszonynak nem tetszett az ötlet, mert a seprű ára újabban nagyon felment. Hívatott még egy csodadoktort is, az megnézte a helikoptert, s azt ajánlotta, hogy éjfélkor a keresztútnál a helikoptert öntözzék meg bűvös viperakönnyel. Sajnos, éjfélkor odavontatták ugyan a helikoptert a keresztúthoz, de olyan nagy volt a forgalom, hogy nem tudtak megállni, sőt a viperakönnyet véletlenül egy motoros nyakába öntötték, az pedig hevesen káromkodva szidta őfenségét. A királykisasszony ekkor kihirdette az országban, hogy a kezét adja annak, aki megjavítja a helikoptert. Erre sem akadt jelentkező, mert noha a királykisasszony még ötven éves sem volt, az emberek igénye annyira megnövekedett mostanában, hogy színésznőt, bajnoknőt, élmunkásnőt kerestek maguknak, s nem elégedtek meg egy közönséges királykisasszonnyal.

A kis pásztorfiú azonban a maga romlatlan mezei lelkével olyan szerény volt, mint az ibolya, s úgy vélte, hogy neki jó lesz a királykisasszony is. Elment a palotába, megtakarított pénzéből megvásárolta a hiányzó alkatrészt. Ismerte a helikopter szerkezetét, mert politechnikai oktatásban is részesült. A sikerült javítás után feleségül vette a királykisasszonyt, tagja lett a királyi családnak, de sohasem szégyellte, mert azt tartotta, hogy az igazi pásztorfiú minden helyzetben meg tudja őrizni emberi méltóságát. Amikor aztán eltörölték a királyságot, visszament pásztornak, felesége pedig otthon főzött, mosott, takarított, a helikoptert pedig permetezésre használták. Amikor a helikopter újra elromlott, elvitte az ördög, még hozzá egy szegény ördög, aki ószeres volt, és mindenféle ócskaságot megvett. Az árából vettek egy televíziós készüléket, s végignézték rajta a római olimpiai játékokat. A királykisasszony, aki tudományos szempontból eléggé képzetlen volt, nem volt képes megérteni, hogyan lehetséges, hogy ők pontosan látják a TV képernyőjén azt, ami sok száz kilométer távolságban történik.

— Valóságos boszorkányság! — suttogta, mert nagyon babonás volt.

Feleki László

Újabb amerikai áru érkezett Nyugat-Berlinbe

Szegő Gizi rajza

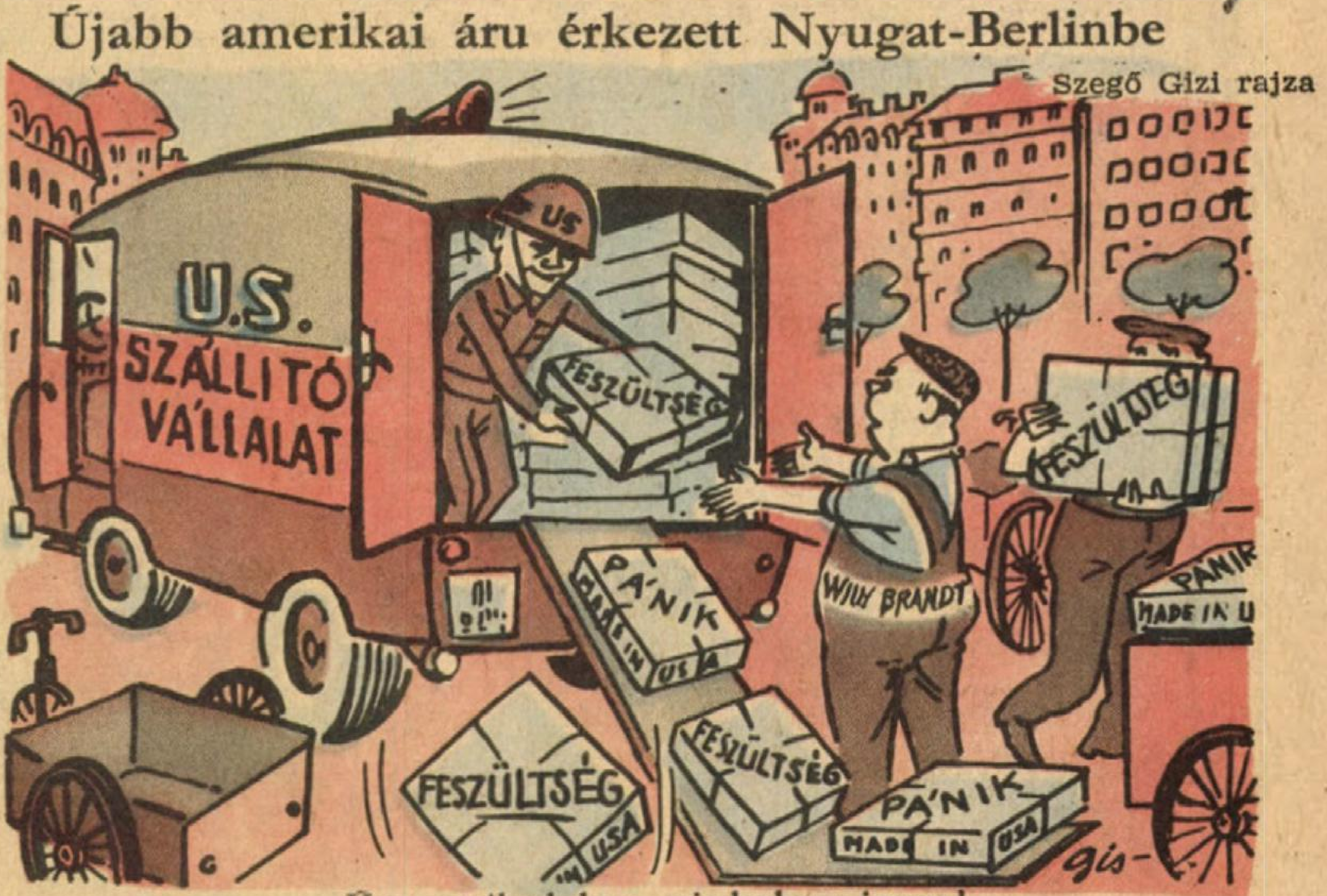

– Úgy osszák el, hogy mindenhova jusson!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.3708 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.